

กรุงเทพเป็นนรกเพราะถูกสปอยล์

(๑) หลงว่ากรุงเทพแม่น
แห่งตึกป่านสุสาน
สะพานลอยเลอะประจาน
ทางด่วนถนนรกฟ้า

(๒) พื้นดินเขียวด้วยพีช
มีแต่ปูนแสงสี
หลงว่าถิ่นเศรษฐี
มีอมรเมืองฟ้า

(๓) ทำอนแม่แต่น้ำ
บ้านนอกมิดหลังคา
กรุงเทพท่วมแคชา
วาระช่อนเรือนจ้อง

(๔) เป็นดินแดนนรกแท้
ว่าสวรรค์ต่างประจง
จึงสปอยล์ต่ำดิ่งลง
หลงสุขโลกก็ย่ำ

(๕) สงสารวิญญะนี้
ที่มนุษย์จกัรู้มรรค-
หลงทุกข์ว่าสุขปัก
แต่สุขนั้นเท็จไซ้

(๖) รัฐบาลนั้นแหละผู้
ล้างกิเลสได้เป็น
แม่ชดลี๊กประเด็น
กรุงเทพพื้นนรกแท้

เมืองวิมาน
ป่าช้า
ละท้าว กรุงเลย
กว่าเส้นกัวยเดี่ยว
ปมี
จัดจำ
โรจน์รุ่ง เรืองเฮ
แต่แท้เมืองมรณ

ท่วมมา
ไม่รู้รอง
สปอยล์หนัก โอโดโย
เมกกะกูโกงกิน

แต่หลง
หลอกซ้ำ
เหวหุบ
กระหน่ำให้ไหลหลง

ยากนัก
ล้าได้
ใจเชื่อ
ประจักษ์ด้วยพุทธญาณ

ควรเห็น
สุขแท้
อริยสัจ
กลับพื้นสวรรค์จริง.

“สไมย์ จำปาแพง”

๗ พ.ย. ๒๕๕๕

กรุงเทพฯ เป็นนรกเพราะถูกสปอยล์

● จริงจัง ตามพ่อ

มหาวิฤกษ์ที่เกิดขึ้นในประเทศไทยครั้งนี้ น่าจะเป็นบทเรียนอย่างสำคัญให้ได้สำนึกกันว่า การตั้งหน้าตั้งตาทำลายธรรมชาติทั้งภูเขา-ท้องฟ้า-ป่าไม้-แผ่นดิน-แม่น้ำ ฯลฯ จนปั่นป่วนไปหมด เพื่อเห็นแก่เศรษฐกิจหรือการเติบโตของ **“จีดีพี”** หรือเห็นแก่เงินตราอย่างบ้าดีเดือดนั้น ไม่คุ้มเลยกับการที่ธรรมชาติเอาคืนแต่ละที เพราะจะมีแต่**หนี้สินกับขยะมหาศาล**เหลือไว้ดูต่างหน้า เมืองที่มีการบริโภคสูงเศรษฐกิจสูงความเน่าความสูญเสียดังนั้นจะสูงมากตามไปด้วย จากกรุงเทพฯ เมืองฟ้าก็พลิกผันมาเป็นเมือง **“มหานครอเวจีสีชมพู”** ทันตาเห็น !

น้ำท่วมต่างจังหวัดเกือบมิดหลังคาตึกจะไม่สาหัสสากรรจ์เท่ากับ กทม.ท่วมแค่ขาแค่เอว ทั้ง ๆ ที่เต็มไปด้วยผู้คนกั้นน้ำสารพัดกระสอบทรายมากมายนับถูกรับกับถุงบิ๊กแบ็กแถมมีแต่แบ็คกระดืบบี๊ก ๆ ที่ผ่าน ๆ มากกรุงเทพฯถูกสปอยล์ตลอดเวลา รถติดก็ทำถนนเส้นกวดเดี่ยวรถฟ้า-ทำรถไฟใต้ดิน มีทั้งตึกสูงทะเลสาบที่มีทั้งห้างสรรพสินค้ามากมายไว้เป็นศาสนาระจำชาติให้คนเสพติดวัตถุนิยม ความแน่นขนัดของสุสานแห่งตึกทำให้น้ำมากก็หลงทางทั้งลมก็หลงทิศและชีวิตพากันหลงอบาย ชีวิตของผู้คนที่ถูกมอมเมาด้วยแสงสีเสียงของอบายมุขนิยม-บริโภคนิยม-และหรรษานิยม จึงเต็มไปด้วยความเห็นแก่ตัวและเอาแต่ใจตัว ต่างใช้อารมณ์มากกว่าจะเลือกใช้เหตุผล จึงหงุดหงิดกันง่ายมีเรื่องกันง่าย อารมณ์บูดได้ตั้งแต่เช้า-กลางวันเหม็น-ตกเย็นอารมณ์เน่าสนิท มีพุทธพจน์ระบุว่า **“คนเห็นแก่ประโยชน์ตนเป็นคนสกปรก (มनुสอสุจ)”**

และ **“จิตวิญญานเป็นประธานของสิ่งทั้งปวง”**

เมื่อใจเน่าใจสกปรกเสียแล้ว น้ำและสิ่งแฉดลื้อมย้อมเน่าสกปรกไปด้วย แต่ไม่น่าเชื่อว่าในท่ามกลางน้ำเน่าที่เข้มข้นได้ถูกกลั่นออกมาเป็นน้ำใจที่กระจายระลอกไปทั่ว กทม. จิตอาสาทั้งภาคประชาชนเอกชนและหน่วยงานต่าง ๆ หันมาร่วมมือกันฟันฝ่าวิฤกษ์ตัวอย่างอบอูน **“สสส.”** ให้ทุนช่วยจัดตั้งชุมชนที่ยั่งยืน เน้นการพึ่งตนเองโดยมีกองทัพธรรมเข้าไปช่วยเป็นที่เลี้ยง ชุมชนที่ยากลำบากน้อง ๆ ทุงหมาเมิน จะได้รับการพิจารณาเป็นอันดับต้น ๆ ที่เข้าไปช่วยเหลือ นำอัศจรรย์ว่ายิ่งทุกข์ยากยิ่งลำบากมากเท่าไร ชุมชนกลับรวมตัวกันง่ายและมีน้ำใจอยู่ล้นหลาม แถมเมื่อเขาได้รับการช่วยเหลือแล้วเขาก็มองใจที่จะไปช่วยเหลือชุมชนอื่น ๆ ต่อไปอีกด้วย น้ำเน่าใน กทม. จึงแพ้ต่อน้ำใจของผู้คนที่มิให้ต่อกันและกันโดยไม่แบ่งสีแบ่งชั้นแต่อย่างใด กรุงเทพฯ จะฟื้นฟูสภาพจากนรกมาเป็นสวรรค์ได้ก็เพราะมือที่เคยยื้อแย่งตัวใครตัวมัน **เปลี่ยนเป็นมือที่หยิบยื่นช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ด้วยน้ำใจด้วยมิตรภาพและความสามัคคีที่ส่งต่อ ๆ กันไป** ๒

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๑๘ ฉบับที่ ๒๕๗ เดือน ธันวาคม ๒๕๕๔

เอโกปี หุตุวา พหุธา โหติ พหุธาปี หุตุวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน

1 นัยปก : กรุงเทพเป็นนรกเพราะลูกสปอยล์	สไมย์ จำปาแพง
4 คนบ้านนอกบอกกล่าว	จริงจ้ง ตามพ่อ
5 คุณนิตคิดหน่อย	จำลอง ศรีเมือง
6 จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
8 ตามรอยพระยุคลบาทฯ	บรรณาธิการ
11 การ์ตูน	ทศพนธ์ นรทัศน์
12 บ้านป่านาดอย	วิสูตร
18 ข้าพเจ้าคิดอะไร	จำลอง
23 เวทีความคิด	สมณะโพธิรักษ์
24 คิดคนละชั่ว	นายนอก ทำเนียบ
30 กำปั้นทุบดิน	แรงรวม ชาวหินฟ้า
34 พุทธศาสตร์การเมือง	ดังนั้น วิมุตตินันทะ
36 การค้าเสรี	ฉวมพุทธ
40 ธรรมชาติของโลกจะได้ไม่โสภณ	พิมพ์วิวัฒน์ ชูโต
42 ชีวิตนี้มีปัญหา	สมพงษ์ ฝั่งเจริญจิตต์
52 เรื่องอย่างนี้ต้องช่วยกันเผยแพร่	สมณะโพธิรักษ์
61 ลูกอโศกชะงักดูโลกกว้าง	ดร.ปิตรี ศรีสงนาม, ผู้จัดการ
64 ซาดกทันยุค	ฟ้าสาธ
66 ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	ฉวมพุทธ
70 ฝุ่นฟ้าฝากฝัน	สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
72 ชีวิตไร้สารพิษ	พอด เทพสุรินทร์
75 กติกาเมือง	ล้อเกวียน
80 ปิดท้าย	ประคอง เตกฉัตร
	พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

บ้านป่านาดอย

“...ผมเล่าเรื่องนี้เพื่อฝากถึงคุณยิ่งลักษณ์ เพียงแค่เรื่องน้ำท่วมอย่างเดียว คำก็คำคุณมากแล้วนะ แล้วเรื่องพระราชกฤษฎีกามาเพิ่มเติมอีก คุณหนีไม่พ้น วงศ์ตระกูลคุณจะต้องถูกสาปแช่งไปอีกนานเท่านั้น”

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
e-mail : roj1941@gmail.com
: farinkwan@yahoo.com

กองรับใช้บรรณภาพ

สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
สมพงษ์ ฝั่งเจริญจิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคดี
แฉมดิน เลิศศุภชัย
อำนาจ อินทสร
น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
รินธรรม อโศกตระกูล
น้อมนบ ปิสุยาวิฑู

กองรับใช้ศิลปกรรม

ตำนานไท ธาณี
แสงศิลป์ เดือนหงาย
วิสูตร นวพันธ์
ดินหิน รักพงษ์อโศก
พุทธพันชาติ เทพไพฑูรย์
เพชรพันศิลป์ มณีเวช

กองรับใช้ธุรการ

ศิลาสนิท น้อยอินดี๊ะ
สุเรี สุประเสริฐ
ดอกบัวน้อย นาวานุญนิยม
ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา
ศิลาสนิท น้อยอินดี๊ะ
โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕,
๐๙-๑๒๕๓-๗๖๗๗

จัดทำน่าย

กัลณกัน ๖๔๔ ซอยนวมินทร์ ๔๔
ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕

พิมพ์ที่

บริษัท ฟ้าอภัย จำกัด โทร.๐-๒๓๓๗๕-๙๕๑๑

อัตราค่าสมาชิก

๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท
๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท
ส่งธนาณัติ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์
ส่งจ่าย นางสาวศิลาสนิท น้อยอินดี๊ะ

ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๕

สำนักพิมพ์กัลณกัน

๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์
แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐

หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์

ธนาคารกรุงไทย สาขานนวมินทร์
บัญชี นางสาวศิลาสนิท น้อยอินดี๊ะ

เลขที่ ๐๕๗-๑-๔๔๗๐๕-๘

ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕

หรือ farinkwan@yahoo.com

ผมบอกกล่าวใน “เราคิดอะไร” ฉบับที่แล้วว่า “น้ำท่วมใหญ่ไม่ใช่เพิ่งมาเกิดในปีนี้เป็นครั้งแรก เคยเกิดขึ้นตอนผมอายุ ๗ ขวบ (ปี พ.ศ.๒๔๘๕)” เรื่องนี้คนแก่ ๆ ที่อายุเกิน ๗๐ ปีขึ้นไปจึงจะรู้ คนส่วนใหญ่ในสังคมขณะนี้ไม่รู้เพราะเกิดไม่ทัน

ท่านอาจารย์ ระพี สาคริก แก่กว่าผมหลายปี ท่านเขียนบทความในหนังสือพิมพ์รายวัน “คม ชัด ลึก” ฉบับวันที่ ๑๔ เดือนที่แล้วเขียนว่า “ถ้าจะเปรียบเทียบ น้ำท่วมครั้งนี้กับเมื่อปี พ.ศ.๒๔๘๕ แล้ว ครั้งก่อนมันมากกว่านี้ ที่ฉันทล้าพุดก็เพราะว่าฉันอยู่ในเหตุการณ์”

น้ำท่วมใหญ่ครั้งนี้ สื่อมวลชนทุกแขนงไม่ว่าจะเป็นหนังสือพิมพ์ วิทยุ หรือโทรทัศน์ ต่างชมเชยการช่วยเหลือชาวบ้านที่ถูกน้ำท่วมว่า “ทหารได้ใจ ประชาชน” ซึ่งเป็นเรื่องจริง แต่ทหารไม่ได้มีเป้าหมายอยากได้ใจ อยากหาเสียงกับประชาชน ทำไปด้วยความบริสุทธิ์ใจในฐานะเป็นกลุ่มคนที่อยู่ในวัยทำงาน ร่างกายแข็งแรง สมบุกสมบันกับงานหนักได้ตลอดเวลา ทุกสภาพอากาศและมีวินัย

ผมเคยยกตัวอย่างเล่าให้ฟังแล้วว่า เมื่อสามสิบกว่าปีก่อน ผมเป็นทหารหนุ่มยศพันโทและเป็นข้าราชการการเมืองด้วย ท่านนายกฯเกรียงศักดิ์สั่งให้ผมเป็นผู้ประสานงานแก้ไขปัญหาน้ำท่วมและช่วยเหลือผู้ถูกน้ำท่วม บริเวณรอยต่อ กรุงเทพฯ-นนทบุรี ผมอาศัยกำลังพลของกองทัพบก เข้าช่วยทุกอย่างจนชาวบ้านยิ้มได้ ชอบออกชอบใจทหารมากยิ่งขึ้นยังกล่าวขวัญกันจนถึงวันนี้

พอน้ำรุกเข้าท่วมกรุงเทพฯชั้นใน รัฐบาลประกาศจะทำโครงการใหญ่ นับแสน ๆ ล้านบาท เพื่อป้องกันน้ำท่วมปีต่อไป และพัฒนาประเทศให้เป็นที่เชื่อมั่นของนักลงทุนต่างประเทศ ประชาชนส่วนใหญ่เห็นชัดแล้วว่า น้ำท่วมบ้านเมืองเสียหายอย่างหนัก เพราะรัฐบาลไร้ฝีมือ ที่สำคัญคือกิเลสหนาเตอะโกงกินเรื่องข้าวของที่ประชาชนบริจาคให้ผู้ประสบภัย และการจัดต่อถูกยั้งชีพ เงินที่จะใช้ป้องกันน้ำท่วมคราวต่อไป คงถูกโกงกินอีกมากมาย

“รัฐบาลนั้นแหละผู้ ควรเห็น
ล้างกิเลสได้เป็น สุขแท้
แผ่นดินชดลี้กประเด็น อริยลัจ
กรุงเทพพันนรกแก่ กลับพื้นสวรรค์จริง”

เข้าทำนองที่ผู้เฒ่าผู้แก่พูดกันติดปาก “ผีเข้าค้าพลอย” “ความว้าวยังไม่หาย ความควายก็เข้ามาแทรก” ชาวบ้านยังเป็นทุกข์มากอยู่กับภัยน้ำท่วม รัฐบาลก็หาเรื่องร้ายแรงมาซ้ำเติม เตรียมออกพระราชกฤษฎีกา “พระราชทานอภัยโทษ” โดยมุ่งให้ทักษิณ ไม่ต้องติดคุก และได้ทรัพย์สินสมบัติคืนในเวลาต่อไป นักวิชาการจำนวนมากและประชาชนหลายกลุ่มออกมาคัดค้านอย่างเต็มที่ เพราะจะเป็นภัยอย่างยิ่งต่อสถาบันพระมหากษัตริย์อันเป็นที่รักยิ่งของเรา

พันธมิตรประชุมด่วน กำหนดชุมนุมใหญ่หน้าสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา วันจันทร์ที่ ๒๑ พฤศจิกายน รัฐบาลเห็นว่าไปไม่รอดแน่ จึงให้รัฐมนตรียุติธรรมออกมายืนยันว่า ไม่มีการอภัยโทษให้ตัดสินอย่างเด็ดขาด บ้านเมืองรอดอีกครั้งหนึ่ง พันธมิตรจึงรีบประกาศยกเลิกการประชุม และติดตามต่อไปว่า รัฐบาลจะหาเรื่องอะไรมาเพิ่มทุกซีให้ประชาชนอีก **๒**

► คิดคนละขั้ว

แฉรวม ชาวหินฟ้า

ภาวะมหาวิกฤตินี้ นอกจาก ท.ทหารอดทน ที่ได้รับความชื่นชมแล้ว บทบาทของพระที่เข้ามามีบทบาท โดยใช้วัดเป็นศูนย์กลางการแก้ปัญหา นับเป็นโอกาสที่จะยกระดับพุทธศาสนาให้มีความสำคัญขึ้นมา

► กำปั้นทุบดิน

ดั่งนั้น วิมุตตินันพะ

นำเศร้ายลลรัตนทออีกเท่าไรร้อถ้ายังใช้งานหนูปู้ผู้ไร้เตียงสา ทหารมีบได้ นอกจากหุ่นเชิดชวนเหยยหันเปล่า ๆ เท่าที่นั่งเป็นนายก ๆ มามันพาชาติหายนะสาหัสเกินคาด

● ผู้ว่าฯ สตูลนำชาวบ้าน ทหาร ตบเท้าลงชื่อคัดค้านขอพระราชทานอภัยโทษ “แม่บัว” (ภาพผู้จัดการออนไลน์)

ย ามบ้านเมืองวิกฤต ประชาชนประสบปัญหา อุทกภัยสาหัสสาครรณานันับเดือน นักการเมืองพรรครัฐบาลยังไม่มีปัญญาคลีคลายได้ แต่ดันแอบจืดเอื้อใจประชุมลับคณะรัฐมนตรี กำหนด พ.ร.ฎ.อภัยโทษฯ ให้นักโทษอดีตนายกที่หนีหมายจำคุกได้รับอานิสงส์โดยมิชอบด้วย เมื่อเรื่องมันแดงโร่ขึ้นมา มีการอภิปรายในสภา และพธม.นัดชุมนุมหน้าสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาเพื่อยื่นหนังสือคัดค้านใน ๒๑ พ.ย. ๒๕๕๔ พลันสถานการณ์ก็เปลี่ยนแปลงไป ระวังเรื่องขออภัยโทษ ! เรื่องจึงยุติไปขั้นตอนหนึ่ง

เรื่องนี้ เป็นข้อคิดสำหรับนักการเมืองหน้าไหว้ หลังหลอก ลิงหลอกเจ้า หน้าเนื้อใจเสือ นักการเมือง ทาสนายทุน นักการเมืองชายชาติทรยศแผ่นดิน พึงสำนึกสำเหนียกไว้

พระบารมีปกเกล้า ประชา ไทยเฮย
สุขร่มเย็นประสา พ่อเอื้อ อาทร
เมตตาอ่อนวิญญูณ์ แนบแน่น สนิทนา
เอกลักษณ์กิจกุศลเกื้อ หนึ่งน้อมหัตศจรย์
รัฐบาลจะอภัยโทษให้เหล่าพสกนิกรใดดังที่เคย

ประพฤติปฏิบัติสืบทอดมาแต่โบราณกาลก็ทำไปเกิด แต่การแหกคอกประเพณีมุ่งหมายปรับแปรแก้ไข บางส่วนของ พ.ร.ฎ.ให้เป็นประโยชน์แก่พี่ชาย นายก “หนูไม่รู้” นี่ซี มันไม่บัดชบน่าละอายเหลือ คณานับ คนที่มีโอกาสเข้าไปเซ็ดหน้านั่งชูดอ อยู่ในสภาไม่น่าสิ้นไร้คุณธรรมถึงปานนั้น

ทัณฑ์คาหวัมิเบลี้อง ปลดทัณฑ์
ตามกระบวนยุติธรรม ถูกต้อง
พฤติกรรมก่อรังสรรค์ แบบอย่าง
ชนรุ่นหลังเห็นพ้อง อย่างก้าวตามมา

นี่กระไรได้ นอกจากมียอมรับกระบวนกร ยุติธรรมของบ้านเมืองเฉกเช่นคนทั่วไปแล้ว ยังมีขบวนการซ่อนแฝงลึกล้ำอีกต่างหาก จะโดย รู้เห็นเป็นใจหรือไม่ก็ตามทีเกิด แต่ก็ปฏิบัติการ แพร่อยู่ในผืนแผ่นดินไทยนี้ตลอดมา ดังจะ เป็นอำนาจซ้อนอำนาจ !

เหยียดหยามเหยียบย่ำแย้ย แฝงนัย
ลึกลึกลจริงใจ ย่อมรู้
ปากปฏิเสธอย่างไร ก็เถอะ !
ตนยอมมีอาจสู้ ลังจะแท้ใจตน

เมืองไทยเป็นเมืองพุทธ แม้ว่าคนไทยบางส่วน ทั้ง ๆ ที่เปี่ยมศรัทธาศาสนาพุทธ แต่ยังไม่ถึง แก่นแท้ พบเพียงแต่เปลือก กระพี้ ก็ยังดีที่ยัง เชื่อมั่นลัทธิธรรม หลักแห่งกรรมว่ามีจริง บาบบุญ คุณโทษมีจริง จึงทำให้ไม่ทำชั่วทำเลวในชาตินี้ เพราะกลัวบาปเวรติดตัวไปในชาติหน้า

แต่บางคนไม่เช่นนั้น ระวังหลงตนลืมหิว มัวเมาหนัก ...

ผลกรรมก่อปรกก่อไว้ อเนกอนันต์
วิบากตามสนองทัน ชาตินี้
เคยสูงสุดพลิกผัน ตกต่ำ สุดแธ
ระหกระเหินไร้ รมไม่ช้ายคา

ในวาระเฉลิมฉลอง “๕ ธันวาคมท้าวราช” ใคร วอนขอให้นักการเมือง ข้าราชการ และประชา ไทยบางส่วนที่ยังมัวเมาหลงผิด โปรดทบทวน จิตสำนึก เทียบเคียงคุณค่าสถาบันกษัตริย์ กับ ! แตกต่างกันปานใด ! ๓

จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

ครูคือนักบุญ

สมัยโบราณมีพิธีกรรมบูชากรรม “บูชาครู” หรือ “ยกครู” แม้ในปัจจุบันก็ยังมีพิธีกรรมทำนองนี้หลงเหลืออยู่ คือ “วันไหว้ครู” หรือ “วันไหว้ครูแห่งชาติ” แต่มีความแตกต่างกับยุคโบราณอย่างเห็นได้ชัด ในยุคโบราณนั้น ครูต้องเป็นปูชนียบุคคล เป็นผู้เสียสละแท้จริง ดำรงชีวิตอยู่เยี่ยงนักบุญ นั่นคือให้ศิษย์หรือเพื่อนบ้านหล่อเลี้ยงชีวิตเอาไว้ ตนเองเป็นผู้ประสิทธิ์ประสาทวิทยากรคุณธรรมให้ศิษย์โดยไม่สินจ้างรางวัลตอบแทน วิถีชีวิตครูจึงไม่ต่างกับนักบุญและนักบวชในรูปเดียวกัน เมื่อครูไปอยู่ ณ หนแห่งใดจึงมีคนพร้อมต้อนรับให้ที่พักพิงอาหารการกินด้วยความศรัทธา เคารพนับถือ.....

- อ.เป็นต้น น.ประโคน บุรีรัมย์

☞ **บูชาครู “บูชาคุณ” ยกเป็นครู**

ประเพณี วันไหว้ครู ยังคงมี
ยึด “วันครู - แห่งชาติ” วันสำคัญ
จะต่างกัน แก่นสาร ผันแปรไป
ค่าของครู อยู่ที่คุณ อยู่ที่ธรรม
ค่าเลิศล้ำ ยิ่งปริญญา ระดับไหน
หน้าที่สูง เกินกว่า ตำแหน่งใด
คือปูชนีย - บุคคลไว้ ผู้ใดเทียบ

สลายลี

สินามีนุกถล่ม	จมหาย
ท่วมหัวใจคนไทย	ทั่วหล้า
เลือดรดแม่ธรณี	พิโรธ
จึงบีบน้ำมวยผม	ท่วมทั้งไทยแลนด์
แดงจงพืงทางนี้	บ้างเอ๋ย
อย่าหมิ่นฟ้านะเหวย	วานบอก
ฟ้าถล่มฝนทลาย	ดินจม แดนแยก
นี่ละลูกล้างพ่อ	แม่น้ำป่าปกรรม

อาเพศแล้วแม่จ๋า บ้านเรา ไม่เคย
สินามีนน้ำนี่ละเหวย มาล้าง
แดงดำเขียวอื่นอื่น โดนหมด
สลายลีแล้วกราบเท้า พ่อแม่แผ่นดิน

- จินตะหรา ๒๕๑๖ เพชรบุรี

☞ ตัวเป็นไทยแต่ไอ้	อกเอ๋ย
ใจตกเป็นทาสเลย	ล่องพัน
เนรคุณแผ่นดินเคย	อบอุ้นไอฤา
เพียงแค่ว่าเงินล้น	ค่าล้ำคุณเมือง
ประเทืองประเทศยัง	ยืนนาน
ใครเล่าใครสืบสาน	เสกสร้าง
พลีชีวิตวิญญาณ	เสียสละ
โฉมนี้สำนึกบ้าง	บัดนี้สิ้นสายเกิน

ขบวนการนอก - ในคุก

ติดตามข่าวหนังสือพิมพ์ ตำรวจจับกุม ขบวนการค้ายาเสพติดที่ประสานกับนักโทษในเรือนจำได้จำนวนมากหลายชนิดหลายครั้ง พร้อมด้วยอุปกรณ์สื่อสารต่าง ๆ จึงไม่เข้าใจว่า อุปกรณ์เหล่านี้ผลิตลอดเข้าไปได้อย่างไร เจ้าพนักงานรู้เห็นเป็นใจด้วยหรือไม่ จึงเป็นเหตุให้การป้องกันปราบปรามยาเสพติดให้โทษเป็นไปได้ยากยิ่งนัก แม้แต่ในวงการตำรวจเองก็น่าเชื่อว่ามีผู้เกี่ยวข้องด้วยแน่นอน

- ผู้ห่วงใยสังคมไทย กทม.

☞ **ในน้ำดีบางแหล่งก็ย้อมมีน้ำเน่าเจือปนอยู่**
บ้างเป็นธรรมดา ในสังคมคนดีบางหมู่ก็ย้อมมี
คนชั่วเลวผสมผสานอยู่บ้างตามวิสัยธรรมดาโลก
เพราะฉะนั้นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจึงถือว่าเป็น
สถานการณ์ปกติของสังคมไทยยุคนี้ เห็นชัด ๆ
ในเหตุการณ์ปัจจุบันที่ทีมดำตาอยู่ทุกวันนี้ก็คือ
พฤติกรรมของนักการเมืองด้อยคุณภาพทั้งหลาย

จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

ที่ทำงานการเมืองเพื่อคนเดียวแทนที่จะทำเพื่อประเทศชาติประชาชน นักการเมืองเผ่าพันธุ์นี้เกิดมาหนักแผ่นดินแท้ ๆ เทียวหนอ

สมรภูมิน้ำ

ดิฉันขอโอกาสชื่นชมทหารหาญของชาติ ลักหน้อยเถอะนะ ยามรบก็ออกศึก พลัดพราวครอบครัวไปแรมเดือนแรมปี บ้างต้องพลีชีวิตเลือดเนื้อปกป้องแผ่นดิน แต่ยามสงบเราก็เหมือนจะไม่ค่อยเห็นคุณค่าของเขานัก ยามเกิดเหตุปัญหาก็ช่วยเหลือนักขบถพวกนี้ก็ได้เห็นทหารเป็นวีรบุรุษออกมาช่วยเหลือประชาชนหามรุ่งหามค่ำ เห็นแล้วขอชื่นชมด้วยความจริงใจ ในขณะที่เดียวกันก็มีข่าวฉาวของนักการเมืองพรรครัฐบาล เรื่องของบริวาร จะเท็จจริงอย่างไรก็ยังไม่ได้ข้อยุติ ตามข่าวลือมวลงนว่ากำลังสอบสวนกันอยู่ เชื่อว่าน่าจะพอมีมูลอยู่บ้างตามประสาเชื่อไม่ทิ้งแถว คุณลองขุดลอกได้ แต่สันดานสุดปัญญาจะขุดลอก

- อดีตตำรวจไทย กาญจนบุรี

บ้านเมืองของเราที่อยู่รอดปลอดภัยมาได้ตราบเท่าทุกวันนี้ ก็ด้วยเหล่าทหารหาญ และเหล่าไทยชายหญิง ที่มีใจรักชาติพร้อมยอมพลีเลือดเนื้อชีวิตเพื่อชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ พิทักษ์รักษาสืบเนื่องตลอดมา หากชนรุ่นหลังทรยศอุทมการณ์ คิดร้ายต่อเพื่อนร่วมชาติก็สมควรพิจารณาตัวเองว่ายังสมควรอยู่ในแผ่นดินไทยต่อไปหรือไม่

จอมโเบม

หลังจากหมดปัญหาเรื่องพระราชกฤษฎีกาเรื่องอภัยโทษไปแล้วสด ๆ ร้อน ๆ เสธ.เฉลิมก็พูดเรื่องพระราชบัญญัตินิรโทษออกมาอีก โดย

อ้างว่าไม่จำเป็นต้องทำประชานิยม เพราะผลการเลือกตั้งนั้นแหละเป็นตัวชี้วัดคะแนนนิยมอยู่แล้ว ถ้าคนไม่ศรัทธาอดีตนายกทักษิณคงไม่เลือกพรรคเพื่อไทยชนะท่วมท้นหรอก ผมว่าข้อสรุปนี้ไม่น่าจะใช้ได้ เพราะคนละเรื่องคนละเวลา สถานการณ์มันเปลี่ยนไปแล้ว ในฐานะที่ผมอยู่ในวงการเมืองมานานหลายสมัยเลือกตั้ง รู้ดีว่าการเลือกตั้งในประเทศไทยนั้น ทหารวิสุทธ์สะอาดยุติธรรมได้น้อยพรรค นอกจากพรรคกระจอกยากจนที่ไม่มีอิทธิพลไม่มีปัญญาซื้อเสียงเท่านั้นแหละครับ

- ครูเฒ่า เจ็ดสิบห้า กทม.

ถ้ากระจอกยากจนเงินทอง ไม่มีอิทธิพลอำนาจกดขี่ข่มเหงใคร แต่มีคุณธรรมความดี บารมีบุญปกปักรักษาสังคมให้อยู่เย็นเป็นสุข คนเช่นนี้ก็มีโอกาสได้รับเลือกเป็นผู้นำชุมชนทุกระดับตั้งแต่ระดับท้องถิ่นถึงระดับชาติ และเป็นผู้นำที่มีคุณภาพด้วย มิใช่ประเภทคางคกขึ้นวอชูดออย่างที่เราเห็นอยู่เกลื่อนสภาเกลื่อนทำเนียบรัฐบาลในขณะนี้ การที่แอบอ้างคะแนนเสียงเลือกตั้งมาเป็นคะแนนนิยมออกพระราชบัญญัตินิรโทษกรรมอดีตนายกทักษิณตามขี้อปากรองนายกเฉลิมนั้น เพียงเริ่มต้นมันก็คนละเรื่องแล้ว เรื่องหนึ่งมันเลือกตั้ง แถมรับประกันว่าใสสะอาดไม่ได้ต่างหาก ด้วยส่วนพระราชบัญญัตินิรโทษกรรมต้องผ่านกระบวนการนิติบัญญัติอีกหลายขั้นตอน

๒๒ ๒๕๕๓

อยู่กับทุกข์ อย่าให้ทุกข์ เป็นทุกข์
เพราะใจยัง ทุกข์ทน หมั่นหมองไหม้
อยู่กับทุกข์ ไม่ติดคุก คมขังใจ
เปิดประตู คุกไว้ ... ด้วยใจพอ !

- เบือกตม

ตามรอยพระยุคลบาท
ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ
และการสื่อสาร ๘๔ พรรษา
ธ ทรงงานเพื่อปวงไทย

● ทศพนธ์ นรทัตน์
hs4hnl@ictforall.org

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว พระมหากษัตริย์เจ้า ผู้ทรงพระคุณอันประเสริฐต่อสังคมไทย ทรงเป็นแบบอย่างอันดีงามในการดำเนินชีวิตและแบบอย่างในการเสวยสละประโยชน์ส่วนตนเพื่อประโยชน์ส่วนรวม ดังพระปฐมบรมราชโองการที่ทรงตั้งเป็นพระราชลัทธิฐานว่า **“เราจะครองแผ่นดินโดยธรรม เพื่อประโยชน์สุขแห่งมหาชนชาวสยาม”** เมื่อวันที่ ๕ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๙๓ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงบำเพ็ญพระราชกรณียกิจนานัปการเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตของปวงชนชาวไทยให้อยู่เย็นเป็นสุขด้วยวิถีชีวิตแบบพอเพียงอันเป็นคำสอนที่ได้พระราชทานไว้ โดยหนึ่งในพระอัจฉริยภาพที่สมควรยกมา กล่าวอ้างเพื่อเป็นเครื่องระลึกในพระมหากษัตริย์คุณและพระปรีชาสามารถ ได้แก่ พระอัจฉริยภาพด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ทรงเป็นผู้นำและผู้จุดประกายในการนำเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร มาเป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ เพื่อให้ประชาชนทุกหมู่เหล่าเกิดความผาสุกโดยถ้วนหน้า

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงมีพระมหากษัตริย์คุณอย่างหาที่สุดมิได้ต่อวงการเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของประเทศไทย ทรงมีพระวิสัยยาวไกลในการนำเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารมาเป็นเครื่องมือในการพัฒนาประเทศ ทรงอุทิศพระองค์ พระอัจฉริยะและพระอุตสาหะ ทั้งมวล เพื่อราษฎรในทุกภูมิภาค พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงมีพระราชดำรัส เนื่องในโอกาสการจัดงานวันสื่อสารแห่งชาติครั้งแรก พ.ศ. ๒๕๒๖ ณ พระตำหนักจิตรลดารโหฐาน เมื่อวันที่ ๑๕ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๒๖ ความว่า **“การสื่อสารเป็นปัจจัยที่สำคัญยิ่งอย่างหนึ่งในการพัฒนาสร้างสรรคความเจริญก้าวหน้า รวมทั้งรักษาความมั่นคงและความปลอดภัยของประเทศด้วย ยิ่งในสมัยปัจจุบัน ที่สถานการณ์ของโลกเปลี่ยนแปลงอยู่ทุกขณะ การติดต่อสื่อสารที่รวดเร็วทันต่อเหตุการณ์ ย่อมมีความสำคัญมากเป็นพิเศษ ทุกฝ่ายและทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง กับการสื่อสารของประเทศ จึงควรจะได้ร่วมมือกัน ดำเนินงานและประสานผลงานกันอย่างใกล้ชิด และสอดคล้อง สำคัญที่สุด ควรจะได้พยายามศึกษาค้นคว้าวิชาการและเทคโนโลยี อันทันสมัยให้ลึกและกว้างขวาง แล้วพิจารณาเลือกเฟ้นส่วนที่ดีมี ประสิทธิภาพแน่นอนมาปรับปรุงใช้ด้วยความฉลาดริเริ่ม ให้พอเหมาะพอสัมกับฐานะและสภาพบ้านเมืองของเรา เพื่อให้กิจการสื่อสารของชาติได้พัฒนาอย่างเต็มที่ และสามารถอำนวยประโยชน์แก่การสร้างเสริมเศรษฐกิจ สังคม และเสถียรภาพของบ้านเมืองได้อย่างสมบูรณ์แท้จริง”**

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงมีพระราชดำริให้พัฒนาระบบวิทยุสื่อสารอย่างจริงจัง ต่อเนื่อง และมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น กล่าวคือ สามารถรับ-ส่งได้ไกลยิ่งขึ้นดังจะเห็นได้จากการที่ทรงนำเครื่องวิทยุสื่อสารพกติดพระองค์ เพื่อประกอบพระราชกรณียกิจต่าง ๆ อยู่เสมอ เพราะสิ่งที่พระองค์ทรงขาดไม่ได้คือการสดับตรับฟังข่าวทุกข์สุขของประชาชน ดังเช่น ในระหว่างการเดินทางเสด็จพระราชดำเนินเยี่ยมราษฎรหากทรงพบว่าผู้ใดที่กำลังป่วยเจ็บจำเป็นต้องบำบัดรักษา จะทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้คณะแพทย์ผู้ตามเสด็จดูแล ตรวจรักษาทันที ในบางรายที่มีอาการป่วยหนักจำเป็นต้องส่งตัวเข้าบำบัดรักษาในโรงพยาบาลท้องถิ่น หรือโรงพยาบาลในกรุงเทพมหานครโดยเร็วหากมีเวลาเพียงพอ พระองค์ท่านจะรับสั่งผ่านทางวิทยุถึงหน่วยงานที่เกี่ยวข้องด้วยพระองค์เอง อาทิ ตำรวจตระเวนชายแดน ขอรับการสนับสนุนเรื่องการขนส่ง เช่น เฮลิคอปเตอร์ เพื่อนำผู้ป่วยเจ็บส่งยังที่หมายปลายทาง

เป็นระยะเวลากว่า ๕ ทศวรรษ นับเนื่องแต่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงเสด็จประพาสโรงงาน

คอมพิวเตอร์ใหญ่ของไอบีเอ็มที่ซิลิคอนวอลลีย์ มลรัฐแคลิฟอร์เนีย สหรัฐอเมริกา เมื่อเดือนกรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๐๓ เพื่อจุดประกายให้วงการคอมพิวเตอร์ของประเทศไทยคิดถึงการใช้คอมพิวเตอร์เพื่อพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของชาติให้ทัดเทียมประเทศที่เจริญแล้ว

พระวิสัยทัศน์ที่ยาวไกลในการใช้เทคโนโลยีเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตของพลสกนิกรชาวไทยมาเป็นระยะเวลาอันยาวนาน นับเนื่องกว่า ๖ ทศวรรษแห่งการครองสิริราชสมบัติ ทรงเล็งเห็นความสำคัญของเครื่องมือเทคโนโลยีต่าง ๆ โดยเฉพาะด้านวิทยาการคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศ ทรงสนับสนุนให้มีการค้นคว้าในทางวิทยาการคอมพิวเตอร์ ทรงศึกษาคิดค้นสร้างโปรแกรมคอมพิวเตอร์เพื่อการประมวลผลข้อมูลต่างๆ ด้วยพระองค์เอง ทรงประดิษฐ์รูปแบบตัวอักษรไทย ที่มีลักษณะงดงามเพื่อแสดงผลบนจอคอมพิวเตอร์และเครื่องพิมพ์ ทรงใช้เครื่องคอมพิวเตอร์เพื่อประดิษฐ์บัตร ส.ค.ศ. พระราชทานพรแก่พลสกนิกรชาวไทยในโอกาสวันขึ้นปีใหม่เป็นประจำทุกปี ทรงพระราชทานทุนทรัพย์ส่วนพระองค์ พระราชดำริและพระบรมราชวินิจฉัยในการออกแบบและจัดทำโปรแกรมพระไตรปิฎกฉบับคอมพิวเตอร์ (โปรแกรมดังกล่าวเรียกว่า BUDSIR: Buddhist Scriptures Information Retrieval) รวมทั้งมีพระราชวิจารณ์ในการออกแบบโปรแกรมสำหรับสืบค้นข้อมูลดังกล่าว ทรงเป็นผู้นำการพัฒนาพหุสื่อ (Multimedia) อาทิ การทำให้คอมพิวเตอร์พูดภาษาไทยได้ชัดขึ้น ตลอดจนทรงใช้คอมพิวเตอร์ในการบันทึกพระราชกรณียกิจต่าง ๆ และทรงติดตั้งเครือข่ายสื่อสารคอมพิวเตอร์เพื่อสนับสนุนพระราชกรณียกิจ เป็นต้น

เนื่องในโอกาสพระราชพิธีมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา ๗ รอบ ๕ ธันวาคม ๒๕๕๔ ชมรมเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพื่อความเที่ยมกัน (Information and Communication Technology for All Club: ICT for All Club) ในฐานะองค์กรภาคประชาชน ซึ่งดำเนินงานเพื่อมุ่งลดความเหลื่อมล้ำทางดิจิทัล (Digital Divide) ในสังคม จึงได้กำหนดจัดการปาฐกถาทางวิชาการเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เนื่องในโอกาสพระราชพิธีมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา ๗ รอบ ๕ ธันวาคม ๒๕๕๔ เรื่อง “ตามรอยพระยุคลบาทด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ๘๔ พรรษา ๖ ทรงงานเพื่อปวงไทย” ขึ้น เพื่อเป็นเครื่องรำลึกในพระมหากรุณาธิคุณ พระเมตตาคุณที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงมีต่อวงการเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร และปวงชนชาวไทยตลอดระยะเวลาอันยาวนาน

คำสุภาชิตที่เปลี่ยนไป...

เมื่อผู้ปกครองไร้สติไร้สัญ
อาเพศภัยพิบัตจึงตามมา

๑. ชาวเมืองอยู่ข้างน้ำ เปลี่ยนเป็นเมืองขาดน้ำ

เอ็งมาจุ่มต(ก๋อ)
เอ็งหยุดง่าแฉ่ง
เอ็งแฉ่งง่าคูล
ตงไป
ใส่= "เอาอยู่"

๒. จากน้ำเชี่ยววอเอาเรือขวาง เปลี่ยนเป็นต้องรับขวางให้เต็มที

น้ำน้ำประระเซ
ขี้เต็มเพ้าอีก

สมน้ำหน้า
กินจนท้อง
แตก!

๓. จากน้ำสกตอสกต เปลี่ยนเป็น น้ำไม่สกตอที่สกต

เมื่อเรืออับ น้ำจืดส=ตจ
เมืองไม่ฉลาด

ขอช่วยเหลือ
หนูหอน

ปชช.
จึงต้อง
ฉลาดทัก=
ช่วยกันลอง
..ปู้ทำใน
ปชช.
ฉลาด!

๔. จากน้ำพึ่งเรือ เสือพึ่งป่า เปลี่ยนเป็นประชาชนพึ่งหมู่ (ดูไม่จืด) พง

ภัยน้ำท่วม ชาวไทยเกือบครึ่งก่อนประเทศเดือดร้อน แต่ภัยจากเรื่องใหม่

เรื่องการเตรียมออกพระราชกฤษฎีกาภัยไทย คนทั้งประเทศเดือดร้อนหมด ผมต้องบึ่งเข้ากรุงร่วมกับแกนนำพันธมิตร แกลงข่าวคัดค้านเต็มที่ เมื่อวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน

● ภาพผู้จัดการออนไลน์

ช่วงเดือนตุลา-พฤศจิกายน อากาศที่โรงเรียน ผู้นำกำลังสบาย ตอนพระอาทิตย์ขึ้น พระอาทิตย์ตกพื้นและลับเหลี่ยมเขา สวยมาก ผมก็อยู่เพลิดเพลินกับธรรมชาติไปตลอดไม่ได้ ต้องเข้ากรุงบ่อย ๆ

ไปช่วยให้กำลังใจชาวกองทัพธรรมที่หุงหาอาหารสำหรับผู้ถูกน้ำท่วมบ้าง ร่วมขบวนไปช่วยแจกอาหารบ้าง การเดินทางระหว่างเมืองกรุงกับเมืองกาญจน์ทุกทีใช้เวลาเนิ่นนานมาก เพราะน้ำท่วม ผมกลายเป็นผู้ประสบภัยน้ำท่วมไปด้วยกลายเป็นบ่อย ๆ

ภัยน้ำท่วม ชาวไทยเกือบครึ่งก่อนประเทศเดือดร้อน แต่ภัยจากเรื่องใหม่ เรื่องการเตรียมออกพระราชกฤษฎีกาภัยไทย คนทั้งประเทศเดือดร้อนหมด ผมต้องบึ่งเข้ากรุงร่วมกับแกนนำพันธมิตรแกลงข่าวคัดค้านเต็มที่เมื่อวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน เข้าวันรุ่งขึ้นคุณอัญชະลีขอลัมภ์ภาพ ผมจึงขอนำมาเล่าให้ท่านผู้อ่านทราบดังนี้

วิทย์เอฟเอ็ม ๑๐๑ โดยคุณอัญชະลี ไพริรัค เป็นผู้สัมภาษณ์

เช้าวันอาทิตย์ที่ ๒๐ พฤศจิกายน

ก่อนที่รัฐบาลจะถอยเรื่องออกพระราชกฤษฎีกาช่วยทักษิณให้พ้นคุก

● ภาพ รายการ "เปิดหน้าคุย"

อัญชะลิ วันนี้มีประเด็นล่าสุด หลังจากที่เมื่อวานนี้ พันธมิตรแถลงข่าวไปแล้วว่าจะนัดกันชุมนุมวันพรุ่งนี้ ตอน ๑๐ โมงค่ะ กลุ่มเสื้อแดงไม่ว่าจะเป็นคุณขวัญชัย ไพรพนา คุณก่อแก้ว คุณณัฐวุฒิ หรือว่า ส.ส.พรรคเพื่อไทย หลายคนในพื้นที่ที่มีหมู่บ้านเสื้อแดงนั้น ออกมาประกาศว่าไม่กลัวแล้วละ จะเกิดอะไรก็เกิด พวกเค้าสนับสนุนพระราชกฤษฎีกาฉบับนี้เพราะว่ามีประโยชน์ที่จะทำให้คุณทักษิณกลับมา เลยทำให้เกิดการวิเคราะห้กันนะคะว่าจะเกิดมีอบชนมีอบ จะเกิดการนองเลือดกันขึ้นหรือเปล่า จะเกิดสงครามระหว่างประชาชนหรือเปล่านั้นคะ

จำลอง คงไม่เกิดหรอกครับ แต่ถ้าเอามาขู่ออย่างนี้แล้ว เราในฐานะที่เห็นแล้วว่าจะเป็นภัยร้ายแรงต่อสถาบันเบื้องบนอย่างยิ่ง ไม่ว่าจะผลของพระราชกฤษฎีกาจะออกมาอย่างไร เราจึงต้องออกมาคัดค้านครับ เราไม่มีทางเลือก คุณอัญชะลิก็คงเห็นแล้วนะครับ ระยะเวลาที่ผ่านมาเราทำด้วยความจำเป็นทั้งสิ้นเพื่อชาติบ้านเมืองไม่ได้ทำเพื่อตัวเราเอง แล้วเราไม่กลัวด้วย ถ้ากลัวเรายืนอยู่ถึงทุกวันนี้ไม่ได้หรอกครับ

อัญชะลิ ทีนี้ถ้าเกิดว่ากรณีมีคน ๒ กลุ่มออกมา

จำลอง ถ้าเกิดอย่างนั้นขึ้น ไม่ใช่เราเป็นต้นเหตุ เราไม่ได้เป็นต้นเหตุนะครับ เพราะอยู่ดี ๆ ในขณะที่น้ำกำลังท่วม คนกำลังทนทุกข์ทรมานอยู่กับภัยน้ำท่วม เกิดทำเรื่องนี้ขึ้นมา เรื่องนี้กระทบกระเทือนกับพระมหากษัตริย์อย่างยิ่ง คุณอัญชะลิคงทราบแล้วนะว่าพระมหากษัตริย์พระองค์นี้ท่านทรงไว้ซึ่งทศพิธราชธรรม ท่านทรงห่วงใยทรงงานหนัก พระราชทานความช่วยเหลือพวกเราพลสกนิกกรของพระองค์ทุกเรื่องไม่ว่าจะเกิดอะไรในบ้านเมืองแล้วเราจะอยู่เฉย ๆ ให้สถาบันนี้ถูกทำลายหรือครับ เป็นไปไม่ได้หรอกครับ

อัญชะลิ ทีนี้ถ้าเกิดการเผชิญหน้ากันละคะ

จำลอง เป็นเรื่องของรัฐบาลครับ เพราะรัฐบาลมีเครื่องมือ รัฐบาลมีผู้คน

รัฐบาลมีหน้าที่ในการป้องกันเหตุร้ายสารพัดอย่าง รัฐบาลต้องทำครับ

อัญชะลิ ทางกลุ่มคนเสื้อแดงเอง เค้าก็บอกว่าพวกเค้านั้นมีจำนวนเสียงมากถึง ๑๕ ล้านเสียง

จำลอง ๑๕ ล้านเสียง คุณอัญชะลิก็รู้แล้วว่าได้อย่างไร ไม่ได้มาด้วยความบริสุทธิ์ ยุติธรรมทั้งหมดหรอกครับ ถ้าไม่ใช้เงินชะอย่างไม่มีทางหรอกครับ ผมผ่านการเลือกตั้งมาหลายครั้งแล้ว ผมรู้ มีแต่คณะผมเท่านั้นที่ไม่ซื้อเสียงเลย นอกนั้นก็หว่านซื้อเสียงกันโครม ๆ อย่ามาคุ้ยชะให้ยาก ๑๕ ล้านเสียงนะ คุ้ยไม่ได้ คุณจะมาอ้างว่าพวกคุณมีกี่ล้าน คุณบั่นทอนพระมหากษัตริย์เราขอมไม่ได้ ต่อให้คุณได้รับเลือกตั้งจากคน ๖๕ ล้านคนเราก็ขอมไม่ได้

อัญชะลิ เสื้อแดงบอกว่า กลุ่มคนเสื้อแดง และ ส.ส. พรรคเพื่อไทยบางท่านก็บอกว่า “สถาบันกษัตริย์เราก็เคารพ คุณทักษิณเราก็รัก และคุณทักษิณผิดตรงไหน ทำไม่ถึงกลับเมืองไทยไม่ได้”

จำลอง อ้าว...ผิดนะซีครับ ถ้าไม่ผิดแล้วศาลจะตัดสินให้จำคุก ๒ ปีหรือครับ

อัญชะลิ แล้วเค้าก็บอกว่า ศาลนั้นมาจาก คมช. ซึ่งไม่เป็นประชาธิปไตย

จำลอง ก็อ้างอย่างนี้อยู่เรื่อย ๆ ละครับ ศาลทรงไว้ซึ่งความยุติธรรมตลอดมา เพราะฉะนั้นเมื่อศาลมีคำสั่งให้จำคุก คุณก็ต้องมาติดคุกติดตะรางก่อน แล้วถึงจะอภัยโทษ

อัญชะลิ ท่านคะ กรณีนี้ประชาชนคนเสื้อเหลืองออกมา ค้านกลุ่มคนเสื้อแดงจะทำอะไรกับเรา

จำลอง เราไม่ได้แบ่งสีเสื้อนะ คุณอัญชะลิ คงทราบ เพราะก่อนหน้านี้เราก็มีหลายกลุ่มกลุ่มครูบาอาจารย์ออกมากันเยอะแยะไปหมด เราก็เห็นว่าเป็นนิมิตหมายที่ดีที่ช่วยกันปกป้องสถาบันพระมหากษัตริย์กัน เป็นเรื่องที่ดีมากเลยครับ

อัญชะลิ เค้าบอกว่าในพระราชกฤษฎีกา

ฉบับนี้ ไม่เกี่ยวกับคุณทักษิณเลย ไม่มีชื่อคุณทักษิณ ไม่มีส่วนเลย

จำลอง ไม่จริงครับ คนเค้ารู้อยู่แล้วว่าคุณทำเพื่อเรื่องนี้ แล้วคุณก็พูดมาต่าง ๆ ว่า คุณจะเอาทักษิณกลับมา โดยที่ทักษิณไม่ต้องติดตะราง แล้วจะได้ทรัพย์สินสมบัติคืนด้วย คุณบอกมาโดยแน่ชัดแล้วคุณจะมาอย่างไร

อัญชะลี ไปเข้า-เย็นกลับไม่ปกหลักพักค้างหรือคะ

จำลอง ไม่หรอกครับ เราไปเข้า เย็นกลับ เราต้องขมขมแน่ เพราะเค้านั่นทอนสถาบันกษัตริย์ เรายอมไม่ได้ พระองค์ท่านทรงงานหนัก ทรงเมตตาพสกนิกรมาโดยตลอด อย่างเรื่องการป้องกันน้ำท่วม ไม่ใช่เพิ่งทรงให้คำแนะนำเมื่อปี ๒๕๓๘ นะ ก่อนหน้านั้นเสียอีกผมจำได้ ปี๒๕๓๒ ตอนผมเป็นผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ท่านเสด็จไปที่วงเวียนใหญ่ งานวันสมเด็จพระเจ้าตากสิน ๒๘ ธันวาคม ทรงประกอบพิธีเสร็จแล้วยังไม่เสด็จขึ้นรถพระที่นั่งกลับ ข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ก็รอ พระบรมวงศานุวงศ์ก็รอ ท่านยืนตรัสอยู่กับผมในฐานะที่เป็นผู้ว่าฯ ท่านตรัสว่าให้หาบ่อใหญ่ ๆ สำหรับรับน้ำ เวลान้ำท่วมน้ำจะได้ลงไปบ่อ จะได้ไม่ทำให้ประชาชนเดือดร้อน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเขตพระโขนง วันนั้น ๒๘ ธันวาคม ๒๕๓๒ นะครับ ๒๒ ปีมาแล้ว ต่อมาวันจักรี ๖ เมษายน ๒๕๓๓ ที่เชิงสะพานพุทธ พระองค์ท่านทรงประกอบพิธีเสด็จแล้วก็เหมือนเดิมครับ ไม่เสด็จขึ้นรถพระที่นั่ง ท่านตรัสกับผมนาน จนกระทั่งท่านประธานองคมนตรีขณะนี้คือท่านพลเอกเปรม ต้องมากระซิบถามผมทีหลังว่า ในหลวงตรัสเรื่องอะไร ผมก็ตอบท่านว่าตรัสเรื่องหาบ่อน้ำนี้แหละครับ ผมต้องเริ่มทำ โดยให้ข้าราชการกทม.ออกไปติดต่อซื้อที่ดินติดกับสวนหลวง ร.๙ เจ้าของที่ดิน โกงราคาแพงมากครับ ซึ่งที่ดินแถวนั้นเค้าขุดหน้าดินไปขาย เป็นหลุมเป็นบ่อ ไม่ได้ใช้ทำอะไรแล้ว ผมเลยตัดสินใจว่าถ้าเช่นนั้นเรา

ต้องเวนคืน ทางสำนักพระราชวังทราบก็ท้วงติงผมรับรองว่าการเวนคืนนั้นจะให้ราคาเป็นที่พอใจ แต่ไม่แพงผิดปกติ เราเวนคืนได้มา ๔๗๐ ไร่ครับ นับว่าเป็นแก้มลิงแห่งแรก ๆ ของเมืองไทยก็ได้พื้นที่กว้างใหญ่เท่ากับ๗เท่ากว่า ๆ ของสนามหลวง ชื่อสวน “สวนน้ำหนองบอน” ต่อมาชาวบ้านเรียกตามพระองค์ท่านว่า “แก้มลิงหนองบอน” อยู่ติดกับคลองมะขามเตศและอยู่ใกล้คลองประเวศ-บุรีรัมย์ เรื่องอย่างนี้เมื่อพระองค์ท่านทรงแนะนำอะไรแล้วเราทำตามเราจะไม่โดนน้ำท่วมหนักอย่างนี้หรอกครับ เมื่อกี้คุณอัญชะลีก็พูดถึงพระอาการของพระองค์ท่านว่าไม่สู้ดีนักในขณะนี้ ถ้ามีเรื่องนี้มากกระทบเพิ่มเติมอีกจะเป็นอย่างไร ตอนที่เผาบ้านเผาเมืองก็ทีหนึ่งแล้วใช่หรือไม่ที่ทำให้พระอาการประชวรทรุดลง

อัญชะลี ที่นี้ประเด็นสำคัญนี้ชี้คะท่านจำลองคะ เครือข่ายเสื้อแดงเค้าลุกขึ้นพร้อมหมดทุกจังหวัดในเช้าวันนั้นนะคะ ทุกจังหวัดทั้งหมู่บ้านเครือข่ายเสื้อแดงแล้วก็ทั้ง ส.ส. พรรคเพื่อไทย หลายคนก็ออกมาทำทนายกันทีเดียวถึงกับมีหนังสือพิมพ์พาดหัวข่าวว่า “ทำชนกลุ่มรักเจ้า”

จำลอง เราไม่ได้ทำตามคำทำของใคร เราทำตามความจำเป็น

อัญชะลี การทำทนายแบบนี้จะนำไปสู่มิคสัญญีและนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงทางการเมืองหรือเปล่านั้นจะมีปฏิวัติรัฐประหารอีกหรือเปล่านั้น

จำลอง เรื่องนั้นเป็นเรื่องของผู้ที่เค้ามีบทบาทมีอำนาจ มีหน้าที่เกี่ยวข้อง ถ้าเค้าเห็นว่าจะปล่อยให้ไปอย่างนี้เกิดนองเลือดแน่ ๆ ตามที่คุณออกมาชูเค้าก็อาจจะทำอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งเราไม่ห้ามครับ

อัญชะลี แต่ท่านจำลอง ท่านก็พูดถึงทหารด้วยนี่

จำลอง ใช่ครับเมื่อวานนี้ที่ผมให้สัมภาษณ์ไปแล้ว ผมพูดถึงทหารรุ่นน้อง ๆ หลาน ๆ ว่า “ทหารทุกคนมีหน้าที่รักษาพระองค์จะเอาแต่สวนสนามอย่างเดียว รักษาพระองค์ไม่ได้” แล้ว

ผมออกมาพูดแถมบอกว่า สำหรับทหารแก่ ๆ ที่เกษียณราชการแล้ว “ทหารแก่ไม่มีวันตายไปจากชาติ เกียรติ วินัย กล้าหาญ” ต้องออกมาช่วยปกป้องสถาบัน พวกเราทำอย่างนี้แหละถึงจะเป็นทหาร คือ มีความรักชาติ มีเกียรติ มีวินัย และมีความกล้าหาญ

อัญชะลี แต่ทหารบอกว่าไม่ยุ่งเกี่ยวกับการเมือง

จำลอง อ้างว่าไม่ยุ่งกับการเมือง คุณต้องถามตัวเองว่าตัวเองมีหน้าที่อะไร ตัวเองเรียนมาฝึกมา กินเบี้ยเลี้ยงเงินเดือน เพื่อทำหน้าที่หลักอย่างเดียวใช่ไหม คือปกป้องแผ่นดิน เมื่อ

แผ่นดินมีปัญหาแล้วถ้าคุณไม่ออกมาปกป้องคุณก็ลาออกไปซึ่งายนิดเดียว มีใครบังคับให้คุณมาเป็นทหารบ้าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งนายทหาร คุณแย่งกันเข้าโรงเรียนเตรียมทหาร โรงเรียนเตรียมนายร้อย โรงเรียนนายร้อย นายเรือ นายเรืออากาศนะ คุณแย่งกันเข้ามาไม่มีใครเข้าไปขอร้องคุณมา เพราะฉะนั้นเมื่อคุณเห็นว่ามีไช้หน้าทีที่ทั้ง ๆ ที่เป็นหน้าที่ของคุณ คุณก็ลาออกไปให้คนอื่นเค้าทำแทนคุณ

อัญชะลี วันจันทร์ไปเช้า เย็นกลับ แล้วหลังจากนั้น

จำลอง ไม่ทราบครับ แล้วไม่ใช่แค่นั้นะครับ มีผู้คนอีกหลายกลุ่มที่ออกมา ออกมามากมายกายกอง อย่างที่คุณอัญชะลีทราบเราไม่แบ่งกลุ่ม ไม่แบ่งอะไรทั้งสิ้น เอาแต่เพียงว่าใครที่จงรักภักดีต้องออกมาช่วยกันคัดค้าน คุณจะเอาแต่เปล่งกล่าว “ทรงพระเจริญ ทรงพระเจริญ” แล้วคุณไม่ทำอะไรเลย จะทรงพระเจริญได้อย่างไร **ทรงพระประชวรอยู่อย่างนี้นะซี**

อัญชะลี อย่างเช่นกรณีกลุ่มหลากหลายของหมอตูลย์ นะคะ หรือที่ทางโลกออนไลน์เรียกกลุ่มสลิม กลุ่มหมอตูลย์วันพุธนี้ย้ายไปมอครึ่ง จะไปยื่นหนังสือคัดค้านที่ทำเนียบของคมนตรีนะคะ **พันธมิตรตอน ๑๐** มอึงก็อยู่ที่สำนักงานกฤษฎีกาถึงเย็น

จำลอง เราทำตามที่เราเคยทำกันมาอย่างที่คุณก็เคยไปช่วยด้วยกันมาแล้วนะครับ ขณะที่อยู่บนเวทีหน้าสำนักงานกฤษฎีกา เราก็จัดผู้แทนไปยังอีก ๒ แห่ง ไปยื่นขอให้ช่วยกันยับยั้ง ขอให้ช่วยกันคัดค้าน ๑. ก็คือ ปปช. และ ๒. ก็คือสำนักงานผู้ตรวจการแผ่นดิน เพื่อให้นำเสนอไปยังศาลรัฐธรรมนูญว่าการที่จะถวายคำแนะนำอย่างนี้มันผิดรัฐธรรมนูญ ดีแล้วครับ หลายกลุ่ม หลายส่วนออกมาแล้วก็แยกย้ายกันไปยื่นคัดค้านเป็นเรื่องที่ดีมาก เห็นไหมครับ จะมาขู่ชะให้ยากไม่มีใครกลัว ถ้ากลัวกลุ่มนั้นกลุ่มนี้ และกลุ่มหมอตูลย์ก็วิ่งหนีไปแล้ว

อัญชลี คราวนี้ ลั่นตือโคก ออกมาด้วย
ใหม่คะ

จำลอง เราไม่ได้รับนะครับว่าใครกลุ่ม
ไหนบ้างจะช่วยกันชุมนุมคัดค้าน ใครที่รู้ตัวเองว่า
มีความจงรักภักดีต่อสถาบันพระมหากษัตริย์
และเห็นว่าเป็นความจำเป็นอย่างยั้งที่ต้องช่วยกัน
รักษาพระมหากษัตริย์พระองค์นี้ ต้องออกมา
ช่วยกันคัดค้านอย่างหนัก ถ้าคุณไม่ออกมาช่วย
แล้วบ้านเมืองเป็นอะไรไปก็เป็นเพราะคุณนั่นแหละ
ไม่ใช่เพราะเรา เราได้ออกมาทำหน้าที่แล้ว จบ
ครับง่ายมากเลย ง่ายที่สุดเลยครับ

อัญชลี การออกพระราชกฤษฎีกาคราวนี้
มันเหยียบย่ำนิติรัฐกันเกินไป

จำลอง อีกหน่อยนะครับ รวยชะอย่าง
หนึ่ง ทำอะไรไม่ผิดครับ จะผิดไปได้อย่างไร
ชื่อเสียง เข้ามาเป็นเสียงส่วนใหญ่ในสภา จะ
โง่งบ้านโง่งเมืองเท่าไร ศาลตัดสินจำคุกก็ปีก็
ไม่เป็นไรแล้ว ออกพระราชกฤษฎีกากฎโทษ
กลายเป็นผู้บริสุทธิ์ ไม่ต้องถูกลงโทษอะไรทั้งสิ้น
แล้วบ้านเมืองจะเป็นอย่างไรครับ

คุณอัญชลีก็ทราบว่ ผมนี่แหละที่เป็นจำเลย
เพราะผมไปดึงเอาคุณทักษิณเข้ามาอยู่ในวง
การเมืองใช่ไหมครับ

อัญชลี ใช่ค่ะ ก็ต้องเป็นคนจัดการ

จำลอง ถ้าผมไม่ดึงมา คำเป็นนายก
ไม่ทันหรอกครับ แล้วก็ไม่ได้ด้วย

อัญชลี ท่านคือผู้เริ่มต้น ท่านต้องจัดการ
ตามจับยักษ์ยัดใส่ขวด

จำลอง ผมไม่ได้โกรธทักษิณเป็นการส่วน
ตัวนะครับ เดียวนี้ถ้าว่าเจอเค้าผมก็ยังนึกว่าเค้า
เป็นน้องผม แต่เค้าเคยพลาดมาแล้ว ผมเตือน
แล้วเค้าไม่เชื่อ เค้าก็ยังเป็นน้องผมอยู่ดีแหละครับ

อัญชลี แล้วคุณทักษิณโกรธท่านหรือ
เปล่า

จำลอง ไม่รู้สิครับ แกว่าผมจะไปช่วย
ชาติได้อย่างไร หมายังเลี้ยงไม่ค่อยจะไหวเลย
๒,๐๐๐ กว่าตัวที่เลี้ยงมา ๒๔ ปีแล้วนะ แก

ช่วยโฆษณาหมา คนเลยเอาเงินมาช่วยหมา
จรจัดที่เราเลี้ยงมากที่สุดในประเทศไทยขณะนี้
ขอบคุณคนซื้อทักษิณครับ

อัญชลี ทีนี้ ตอนนี้มีมันมีประเด็น ประเด็น
มากมายทีเดียว คนพวกนั้นบอกว่าจะออกมา
ทำโน่นทำนี่ เพื่อพัฒนาประเทศไทย

จำลอง คุณอัญชลีครับ เมื่อวานนี้
อาจารย์สมเกียรติ ก็พูดไปแล้ว ผมก็เน้นอีกครับ
คุณอัญชลีเคยได้ยิน “รัฐไทยใหม่” ไหม? และที่
เค้าแปลภาษาไทยเป็นภาษาฝรั่ง ภาษาไทยก็คือ
“ประเทศไทยใหม่” ภาษาฝรั่งก็ “New Thailand”
เพราะฉะนั้นเรื่องนี้แหละครับ คือการที่จะดึงดัน
ถวายเป็นคำแนะนำเรื่องพระราชกฤษฎีกา เป็นการ
ก้าวขั้นแรกของโครงการรัฐไทยใหม่ของประเทศ
ไทย จะเป็น “New Thailand” จะเป็นรัฐ
ไทยใหม่ได้ต้องโค่นสถาบันลงซะก่อน ถ้าไม่โค่น
เป็นไม่ได้หรอกครับ

อัญชลี แต่คุณทักษิณก็ยืนยันตลอดว่า
ท่านจงรักภักดี จงรักภักดี

จำลอง ถ้าจงรักภักดีจริงต้องแยกไอ้พวก
นั้นออกไปครับ พวกที่จบบ้างสถาบัน พวกที่
จ้องล้มเจ้า

อัญชลี ท่านจำลอง คิดว่าคุณทักษิณนั้น
มีความประสงค์อยากเป็นประธานาธิบดีหรือคะ

จำลอง ไม่ทราบว่าเค้าอยาก เค้ามีความ
ประสงค์หรือเปล่าแต่เค้าไม่ยอมทำตามนิติรัฐเค้า
ก็เลยจะต้องพยายามหาทางดิ้นรนและพวกเค้า
ส่วนใหญ่ชอบหนุน ชอบลื้อนไปทางที่ผิดทั้งนั้น
ตัวเค้าเองอาจจะไม่มีนิสัย ไม่มีสันดานอย่างนี้มา
ก่อนก็ได้ครับ แต่ผมก็ว่าเค้าเชื่อคนรอบข้างเค้า
มากเกินไป เค้าไม่เชื่อคนอื่นอย่างผมเป็นต้น
คุณอัญชลีก็รู้แล้วนะครับ ผมออกจดหมายเปิด
ผนึกฉบับแรกที่เค้าขายหุ้นให้เทมาเล็กนะ ผม
บอกว่านี้มันผิดนะ คุณชายได้ใจ

อัญชลี ท่านจำลองมองว่าคุณทักษิณมีคณ
รอบข้าง คนรอบข้างท่านจำลองเรียกว่าพวกเค้า
อะไรพวกนี้ คนรอบข้างนั้นคือพวกล้มเจ้า แต่

คุณทักษิณไม่ใช่หรือคุณทักษิณแค่เพียงชื่อ

จำลอง ถ้าคุณทักษิณจงรักภักดีจริง ต้องออกมาบอกประชาชนครับว่าคนที่จบบ้างล้มเจ้าคุณทักษิณไม่คบ ได้ตัดเขาออกไปแล้ว ไม่ใช่พวกเดียวกันแล้ว คุณทักษิณไม่ได้ทำอย่างนั้นให้ความสนิทสนมเป็นเนื้อเดียวกันมาตลอด

อัญชวลี เพราะฉะนั้นเรื่องทุกอย่างอยู่ที่คุณทักษิณเหมือนเป็นคนจัดการ

จำลอง ใช่ครับ

อัญชวลี สุดท้ายจะมีอะไรบอกถึงคุณยิ่งลักษณ์ไหมคะ

เพียงแค่เรื่องน้ำท่วมอย่างเดียว

เค้าก็ตำคุณมากแล้วนะ

แล้วเรื่องพระราชกฤษฎีกามาเพิ่มเติมอีก

คุณหนีไม่พ้น วงศ์ตระกูลคุณ

จะต้องถูกสาปแช่งไปอีกนานเท่านั้น

จำลอง ไม่ฝากหอรอกครับก็มีอยู่อย่างหนึ่งเล่าซ้ำได้ไหมครับ ผมแปลกใจมากเมื่อวันที่ ๓ พฤศจิกายน ที่ผมออกไปกับชาวคณะกองทัพธรรมชาวสันตติโคกไปแจกอาหารที่สายไหมครับ ที่เค้าน้ำท่วมอย่างหนักก็มีผู้คนเดินลุยน้ำกันมาเยอะเยอะเลยนะครับ น้ำท่วมแค่เอวน้ำกำลังจะเน่า กำลังจะเหม็น มีสตรีวัยกลางคน เดินสวนมาพอเห็นผมอยู่บนรถที่กำลังลุยน้ำ ก็ตะโกนด้วยความคับแค้นใจ ตอนนั้นยังไม่มีเรื่องที่จะถวายคำแนะนำพระราชกฤษฎีกานะครับ เน้นอีกที ตอนนั้นมีเรื่องเดียว เรื่องน้ำท่วม

คุณยิ่งลักษณ์ฟังไว้ด้วย เค้าพูดอย่างไร ผมจำได้ เค้าตะโกนออกมาเลยครับ สุภาพสตรีที่กำลังลุยน้ำแค่เอว “ช่วยมั๊ย ช่วยมั๊ย ช่วยมั๊ยคะผู้หญิงเป็นนายก” โอ้โฮแกตำผู้หญิงทั้งประเทศเลยครับว่าผู้หญิงเป็นนายก ทำให้เกิดความชวยน้ำเลยท่วมใหญ่ ทำให้แกต้องเดือดร้อนผมไม่นึกว่าจะเจอผู้หญิงดูขนาดนี้ ถ้าเป็นคุณอัญชวลีคุณจะตอบว่าอย่างไร ผมไม่รู้จะตอบอย่างไรก็เลยถามกลับไป “แล้วคุณล่ะ คุณว่าช่วยมั๊ย ช่วยมั๊ย ผู้หญิงเป็นนายก” แกตอบทันทีครับ “ช่วย ช่วย ช่วยซีคะ” ผมพูดต่อ “คุณเลือกเค้ามา เค้าเลยเป็นนายก” แกเถียงคือเป็นเอ็นเลย

แกโต้ “หนูไม่ได้เลือกคะ” ตอนหลังทราบว่าเป็นตำรวจหญิงนอกเครื่องแบบลุยน้ำมา ผมเล่าเรื่องนี้เพื่อฝากถึงคุณยิ่งลักษณ์ ว่าเพียงแค่เรื่องน้ำท่วมอย่างเดียว เค้าก็ตำคุณมากแล้วนะ แล้วเรื่องพระราชกฤษฎีกามาเพิ่มเติมอีก คุณหนีไม่พ้น วงศ์ตระกูลคุณจะต้องถูกสาปแช่งไปอีกนานเท่านั้น

อัญชวลี แต่ไม่ร่วมประชุมนี้คะ ไม่ได้เข้าประชุม

จำลอง ไม่จำเป็นนี่คณะรัฐมนตรี ประชุมไปแล้วก็คัดค้านได้ในฐานะเป็นนายก ซึ่งเป็นคนที่ใหญ่ที่สุดในคณะรัฐมนตรี ใคร ๆ ต้องฟังนายก ถ้าไม่ฟังก็ไล่ออกไป ง่ายนิดเดียวครับ **๓**

กำไร-ขาดทุนแท้ของอาริยชน

(ต่อจากฉบับ ๒๔๖)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุมอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตในระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วน ดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนมและ ตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้า มุมอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์อย่าง อุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมี น้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

กำไร-ขาดทุนแห่งอาริยชน

เราได้อธิบายเรื่อง“ที่พึ่ง”มายาวนานมาก ได้โยงโยมาจนถึง“ทิวฐัมมิกัตถะประโยชน์” ซึ่งได้อธิบายถึงรายละเอียดของความ เป็น“ประโยชน์ปัจจุบัน” ทั้งที่เป็นโลกียประโยชน์ ไปกระทั่งถึงที่เป็น โลกุตระประโยชน์ ก็คงจะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า**“กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ของอาริยชน”**นั้น เป็นฉันใด และได้สาธยายมาถึงตอนท้ายแห่งทิวฐัมมิกัตถะประโยชน์ คือ ข้อที่ ๔ ข้อที่ ๔ **“สมปวีตาทา”** อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่างเรียบร้อยราบรื่น อย่างใจสงบเบิกบานหรืออย่างมีสัมมาอาชีพ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“จุดต่าง”นี้สำคัญของคุณเป็น**“อาริยชน”** กับ**“ปุถุชน”**หรือ**“กัลยาณชน”** ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนั้นกันให้ได้แม่นๆ ชัดๆ คมๆ

ในฉบับที่แล้วกำลังสาธยายถึง**“หลักคิด”**หรือ**“การคำนวณ”**ของ**“ปัญญาโลกียะ”** ว่ายังไม่สุจริต-ยุติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรมเท่ากับ**“ปัญญาโลกุตระ”** ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้องขออ้อนขำที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้อ่านเรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจคุณลักษณะของ**“อาริยบุคคล”**ที่ถูกต้องตาม**สังฆธรรมของศาสนาพุทธแล้ว** แม้จะแค่เป็นอาริยบุคคลชั้น“โสดาบัน”ก็เห็นชัดแล้วว่า ผู้บรรลุคุณสมบัติของศาสนาพุทธอย่าง**“สัมมาทิฐิ”** นั้น ยิ่งบรรลุธรรม**“โลกุตระ”** ก็ยังเป็นคนขยันการงาน มี**“สัมมาอาชีพ”** ชนิดเป็น**“บุญนิยม”** สร้างสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยิ่งขึ้นแน่นอน เพราะ**“อาริยบุคคล”**จะมี**“ปัญญาโลกุตระ”** เข้าใจทิศทางและเนื้อแท้ของสังฆธรรม ที่เป็น**“กำไร-ขาดทุนแท้ของอาริยชน”** ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ**“บุญนิยม”** บ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความ เป็น**“บุญ”**จึงไม่เพียงเป็น**“บุญ”** แต่**“โลกียธรรม”**เท่านั้น ยังมี**“บุญ”**ที่เป็น**“โลกุตระธรรม”** ซึ่งมีคุณพิเศษของ**“โลกุตระสังฆะ”** อีกต่างหาก แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า ใน**“โลกุตระธรรม”**จะไม่มี**“บุญ”**แบบโลกียธรรม **โลกุตระธรรม**นั้นมีทั้ง**“บุญ”**ที่เป็นคุณลักษณะของ**โลกุตระสังฆะ** และมีทั้ง**“บุญ”**แบบโลกียธรรมด้วย มีทั้งน้อยทั้งมาก ได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอาริย

บุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า**“โลกุตระธรรม”**จะต้องเป็น**“บุญ”**ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด**“โลกุตระสังฆะ”****ขึ้นไปด้วย จึงจะนับเข้าระดับ“บุญนิยม”**

เราได้รับฟังถึง**“ปรัชญาของทุนนิยม กับ บุญนิยม”**มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง**“แนวคิด”**เล่นๆ หรือเป็นแค่**“ตรรกะ”**อวดเหตุผลเชิงชั้นให้ดูน่าฟังเท่านั้น ซึ่งก็ดูดี ดูโก้ **แต่เป็นไปไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่**

ขอยืนยันว่า **เป็นไปไม่ได้ คนทำได้แน่** เพราะมีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดียวนี้ หมุกกลุ่มที่ทำได้นี้ก็ยังมีอยู่ เรามาสาธยายรายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้วนั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า **มันเป็นไปได้**

ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น**“บุญนิยม”** ข้อ ๑ ต้องเป็น**โลกุตระธรรม** และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยายไปแล้ว ยังสาธยายค้างอยู่ใน ข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง**“ความแตกต่าง”**ของ**“ทุนนิยม”** กับ**“บุญนิยม”** ในแนวกว้างแนวลึกเพิ่มเพื่อให้เห็นชัดขึ้น]

และขอยืนยันว่า**“ในการทวนกระแสนี้ชาวบุญนิยมทวนกระแสอย่างมีความสุข”** สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลุธรรมจริง ไม่ใช่กระทำอย่าง**“จวนใจ”** หรือเพราะ**“ไร้ทางออก”**หรือ**“สุดทุกข์สุดฝืนทน”**แน่ๆ แม้ในกรณีผู้บรรลุยังไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมี ความฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็เพราะกิเลสของตนยังไม่หมด นั้นยอมเป็นไปตามจริงของผู้ที่ยังไม่บรรลุถึงขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง**“ตั้งตนอยู่บนความลำบาก”**(ทุกขายะ อุตตตาทัง ปทหติ) อันเหมาะสมกับตนเอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ **“กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง”** [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตนเป็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”**ในประเด็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”** ที่หมายความว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป”**นี้ มีคนเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ยึดอยู่แต่ในจุดที่พาลไม่เจริญ ความรู้แจ้งชัดใน**“มัชฌิมาปฏิปทา”**นี้เป็น**“ประเด็นสำคัญมาก”**สำหรับผู้ปฏิบัติชาวพุทธ

คนทั่วไปเรียกกันว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป”**(มัชฌิมาปฏิปทา) แล้วก็ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะขั้น**“หยาบที่สุด”**เท่านั้นเท่านั้นว่า เป็น**“ความสุดโต่งหรือความไม่เป็นกลาง”**

กำไร-ขาดทุนแห่งอารยชน

[ก่อนหน้านั้น ได้พูดถึง“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน” ซึ่งเป็น “สมุทัยแห่งทุกข์” ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มรรค อันประกอบด้วย องค์ ๘” หรือปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรสิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความโต่ง”ที่สลับไปสลับมา ของความเป็น“กาม”กับความเป็น“อัตตา”ที่ไม่หยาบ ว่ามันสลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยังไม่เป็นกลาง”

ขณะนี้เรากำลังอธิบายเจาะลึกลงไปถึง...“การเกิดของภาวามยปัญญา”ซึ่งต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติ และในมรรคผลนั้นอาตมากำลังเน้น“สัมมาสมาธิ”เน้น“ฌาน”แบบพุทธ ที่เจาะลึกเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” หรือ“ปรมาตมธรรม”อย่างละเอียดขึ้น กระทั่งเจาะลงไปถึงขั้น“ญาณ”ขั้น“วิมุตติ”และผู้จะถึงญาณถึงวิมุตติก็ต้องเชื่อ“กรรม”ที่สั่งสม“บาป”สั่งสม“บุญ”ชนิดเป็นโลกุตระ จึงจะบรรลุได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยาม”ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบลงแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยาม”ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

ที่นี้มาพูดถึง“นวัตกรรม”(innovation)ของสังคมมนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยาม” และกำลังอธิบาย “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยาม”ยังไม่จบ คงต้องอีกหลายคราว คราวที่แล้วเรายังอธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อยู่

“บุญนิยาม” ข้อที่ ๘ ก็คือ “เข้าถึงสภาวะธรรมขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษาฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(โอปปาติกโยนิ) เรียกว่าบรรลุธรรมขั้นปรมาตมสังขจะ สู่โลกุตระตามลำดับ จึงชื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ”จริง และเราได้พูดกันไปแล้วพอสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดสู่กันฟังอีก

[เรากำลังอธิบาย “บุญนิยาม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย]

เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน”กันให้มากกว่านี้ ดูสักหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน กล่าวคือ จะวิเคราะห์ในประเด็น **ทานมี หรือไม่มี** นั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ที่ว่า

ทานมีผล หรือไม่มี

ประเด็นแรก **ทานมี หรือไม่มี..?**

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ที่นี้ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่..?

[แล้วเราก็ได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุทาน” ก็คือ “อภัยทาน-ธรรมทาน”ที่ลึกเข้าไปถึง“ปรมาตมธรรม”]

ที่พูดกันสอนกันว่า ผู้ศึกษาจนมี“วิปัสสนาญาณ”ก็คือ ผู้รู้เห็นไตรลักษณ์ คือ รู้เห็น“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา” คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างสัมมาทิวฏฐิว่า “รู้เห็น..อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”นั้นรู้เห็นอะไร แค่ไหน อย่างไร ซึ่งไม่ใช่“เข้าใจทะลุอย่างลึกซึ้ง” เป็น“ตรรกะ”แค่นั้นแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนแจ่มแจ้งที่สุด ในความเป็น“ไตรลักษณ์”

และเห็นความจริงตามความเป็นจริงว่า มันเป็นอนัตตา เป็นของแปรไปเป็นธรรมดา เป็นของไม่มีแก่นสาร เป็นมูลแห่งความลำบาก เป็นดังเพชรฆาต เป็นของปราศจากความเจริญ เป็นของมีอาสวะ เป็นของอันเหตุปัจจัยปรุงแต่ง เป็นเหยื่อมาร เป็นของมีชาติเป็นธรรมดา เป็นของมีโสกะ ปริเทวะทุกข์โทมนัสและอุปายาส เป็นธรรมดา เป็นของมีความเศร้าหมองเป็นธรรมดา เป็นเหตุเกิดแห่งทุกข์ เป็นของดับไป เป็นของชวนให้แช่มชื่น(ซึ่งเป็นความหลอกของโลกก็อย่างยอดเยี่ยมจริงๆ) เป็นอาที่นวะ(โทษ,ผลร้าย,ความไม่ดี) เป็นนิสสรณะ(จัตรอดพ้นออกไปจากสิ่งเป็นโทษนั้นๆ,จิตละทิ้ง,จิตเลิกละ,จิตออกไปพ้น)

[เรากำลังอธิบาย“ปาฏิหาริย์ ๓” วิเคราะห์ให้เห็นชัดว่า “อนาสานี ปาฏิหาริย์”เท่านั้นที่พระพุทธเจ้าให้ศึกษาและฝึกฝนเป็นประโยชน์มรรคผล ปาฏิหาริย์อันทรงปฏิเสธและบริภาษซ้ำ แม้ใครทำได้ก็ห้ามขาดอีกด้วย]

พระพุทธเจ้าได้ทรงสอนทฤษฎีใน“การทำใจในใจ”(มนสิการ)หรือ“การทำจิตในจิตให้แยกกาย ให้ถ่องแท้ให้ลงไปถึงที่เกิด”(โยนิโส มนสิการ)ให้เป็นไปตามที่ควรจะเป็น โดยเฉพาะให้“กำจัดเหตุอันคือกิเลสหรือที่มันทำให้ทุกข์”(กำจัดสมุทัยอริยสัง) ให้ถึง“แดนเกิดหรือแดนที่เกิดกิเลส”(สัมภาวะ) และทำให้ถึง“ความดับกิเลสสนิทจนไม่เกิดอีก”สำเร็จลง ณ ที่นั้นด้วย จึงจะชื่อว่าบรรลุ“นิพพาน”

[แล้วก็ได้ขยายถึง“ความไม่เที่ยง”ขั้นต้น และขั้นต่อไป]

คำว่า “วิมุตติ”นี้ คือ ความหลุดพ้นจากการติดยึด “ความหลุดพ้น” คืออะไร ?

คือ ใจมีเอการปลี่ยนปล่อยไป,ใจทิ้ง,ใจสะกิบิเลส หรือใจสะกิบิเลสความติดยึดนั้นๆ ซึ่งเป็นอาการของ“ใจ”ที่เป็น

กำไร-ขาดทุนแห่งอารยชน

“อริปัญญาสิกขา”แบบพุทธดังที่ได้อธิบายมาเจริญขึ้นๆ จากการปฏิบัติถึงขั้นเรียกว่า “พลังปัญญา”ที่สามารถเปลี่ยนแปลง (มัจฉต) ปลอ่ย (มัจฉต) เป็นคำกิริยา ถ้าเป็นคำนามก็ “การเปลี่ยนแปลง, การปลอ่ย, การสละ” (มัจฉจน) อาการ “ใจ”มันปลอ่ย มันปลอ่ย มันถึงขั้นที่มี “อาการ” ของ “การหลุดพ้น” ไปจากกัน ที่ภาษาบาลีว่า “วิมุตติ” ไม่ใช่ “อาการ” ในประเด็นของ “การดับ” ที่ภาษาบาลีว่า “นิโรธ”

๒ คำนี้มีนัยสำคัญต่างกันอยู่อย่างนี้

“นิโรธ” แปลว่า ดับสนิท

นิโรธที่ไม่ใช่แบบพุทธนั้น จิต “มันดับ” ขณะที่ “ดับ” จิตทั้งหมดไม่รู้อะไรเลย ไม่เห็นตัวมันเองด้วย

แต่ถ้านิโรธแบบพุทธ จิตไม่ดับ จิตยังมีปัญญาทำงานอยู่สมบูรณ์ยิ่งด้วยซ้ำ จึง “เห็น” ความดับในตนแจ่ม (สัจฉิ) แจ่มชัดจนครบถ้วนทั้งหมดในจิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน (ปรมาตถธรรม)

ต่างจาก “นิโรธ” ที่ไม่ใช่แบบพุทธ ซึ่งขณะนิโรธ จิตดำ (กัมมะ ในทางธรรมะ=เลว,ชั่วร้าย หรือ นาลมรียา ชัมมา คือ ธรรมะที่ไม่แท้จริงไม่ประเสริฐ) เพราะดับไปหมด จึงไม่เห็นความดับในตน เนื่องจากวิธีปฏิบัติไม่ทำให้รู้แจ้งละเอียดประณีตในปรมาตถธรรม จึงไม่แม่นยำต่อสภาวะที่จะ “ดับ”

ส่วนแบบพุทธนั้น ที่ “ดับ” ก็ดับไป ที่ “มันหลุดพ้น” ออกจากกัน คือ “มันปลอ่ยปลอ่ย” ออกไป ก็ “หลุดพ้น” กัน ออกมา ปัญญา “เห็น” อาการทุกอย่างลึกลับชัดๆ

แม้มี “ความดับ” มันก็ “เห็น” ความดับนั้นด้วย ปัญญา คือ “มันเห็นกิเลสดับสนิท” ไปแล้วในตน นี่คือลักษณะ “นิโรธ” ในประเด็น “การดับสนิท” แบบพุทธ

นิโรธแบบพุทธ คือ กิเลส “ดับ” ลีนไปจากจิต

นิโรธที่ไม่ใช่แบบพุทธ คือ “ดับ” จิตไม่ให้อะไร

นิโรธจึงมี ๒ แบบ แบบพุทธ กับ แบบทั่วไป

ความหลุดพ้นเป็นเรื่องมีญาณหรือปัญญาด้วย

ส่วน “ความดับ” เป็นเรื่องมีแต่เจโตหรือจิต

สำหรับคำว่า “นิพพาน” เป็นทั้ง ๒ อย่าง (ทั้งนิโรธและวิมุตติ) ซึ่งเป็น “ปริโยสาน” คือ ความหมายรวมขึ้นปลายสุดแห่งที่สุด

“วิมุตติ-นิโรธ-นิพพาน” มีนัยประเด็นต่างกันจะนี้

ซึ่งทั้ง ๓ คำหมายถึง “ผลของการบรรลุธรรม” เป็น

ไวพจน์กัน คือ คำมีรูปต่างกัน แต่มีความหมายคล้ายกัน สื่อแทนกันได้ (แม้ *นิโรธทั่วไป* เขาก็ถือว่าเป็นผลการบรรลุแบบเขา)

ความเป็น “มัจฉจิตกัมมตาญาณ” จึงเป็น “ผลของการบรรลุธรรม” ชนิด “หลุดพ้น” ด้วยปัญญาหรือญาณ ซึ่งชื่อว่า *วิปัสสนาวิธิต่างๆ* ที่เห็นด้วยญาณ จึงไม่ใช่สมถวิธิต่างๆ

เมื่อสามารถปฏิบัติได้ถึงขั้นนั้นแล้ว ก็ให้ปฏิบัติทวนซ้ำ “แบบนี้” ที่ทำให้เกิดผลสำเร็จอย่างนี้ๆ หละอึกๆ ง่ายๆ เรียกว่า อาเสวนา-ภาวนา-พหุลีกัมมัง (เป็นอนุรักษนาปธาน)

อาเสวนา คือ การทำซ้ำ, การสืบลำดับ, การเจริญรอย, การทำตามที่เคยทำได้เป็นผลแล้วนั้นอีกๆ

ภาวนา คือ การทำให้มีขึ้นเป็นขึ้น, การทำให้เจริญเป็นผล, การทำให้ปรากฏผลขึ้นมา (อย่างที่ได้เห็นและไปทำซ้ำ)

พหุลีกัมมัง คือ การทำให้หลายๆ ทำมากๆ เข้าไว้

รวมความก็คือ ทำได้แล้วก็ทำอีกอย่างที่ได้เห็นและ

ให้มากพอ ดังนั้น เมื่อทำให้เกิดผลสำเร็จนั้นได้ ก็ทำอีกให้ชำนาญ ให้ตั้งมั่น ให้มีในตนจนกระทั่งเต็มสภาพ

สมบูรณ์ “เป็นปกติหรือเป็นเช่นนั้นเอง” (อัมมตา) ไม่เป็นอื่น เป็นได้อย่างชำนาญจนมันเป็นเอง เป็นอัตโนมัติ

ไม่ต้องช่วยทำมันก็ “เป็นเช่นนั้นเอง” เรียกว่า “ตถตา” หรือจนเที่ยงแท้, ยั่งยืน, ตลอดกาล... นิจจัง, ฐัง, สัสตัง, อวิปริณาชัมมัง, อสังหิรัง, อสังกุปปัง ดังที่เคยพูดย้ำซ้ำ

มาอยู่บ่อยๆ นั้นเอง

แล้วจะเกิด “ปฏิสังขานุปัสสนาญาณ” คือ ปัญญาที่เกิดเพราะการพิจารณาผลที่ได้ และจากได้ทบทวนทำซ้ำ

มากมายนั้นแล้วๆ อื่นๆ เราก็จะวินิจฉัยว่าเป็นจริงบริบูรณ์ เป็นที่สุดได้ ตามภาวะจริงที่ได้ปฏิบัติแล้วๆ อย่างนั้นเอง

การไตร่ตรองใคร่ครวญพิจารณา (ปฏิสังขนา) จากภาวะจริงที่ได้ ทำให้เกิดสิ่งสมเป็นความแข็งแรงตั้งมั่นของจิต

(สมาธิ) ซึ่ง “การตั้งมั่นของจิตแบบสัมมาสมาธิ” นี้ประกอบขึ้นด้วย “ศรัทธา-วิริยะ-สติ-สมาธิ-ปัญญา” ครบ อันเป็น

“อินทรีย์ ๕ พละ ๕” ตามลำดับ โดยเฉพาะพลังปัญญานั้น รู้แจ้งเห็นจริงและเป็นจริงยิ่งขึ้นๆ ทั้ง “ญาณ” ทั้ง “วิมุตติ”

เมื่อทำมากๆ เข้าก็เจริญเป็น “สังขารูปกขาญาณ” ซึ่งหมายถึง พลังปัญญาที่มีประสิทธิภาพสามารถถึง

ขั้น “เป็นกลางหรือวางเฉย” ต่อสังขารได้

นั่นก็คือ “เนกขัมมลิตอบกขา” ที่ได้หล่อหลอมจาก

การปฏิบัติอย่าง **สัมมาเจริณ** มาตามลำดับ จนกระทั่งเกิด **“สังขารูปกขาญาณ”** นี้ ไม่ใช่ “เคหสิตอุเบกขา” ดอกนะ

แต่เป็น “อุเบกขา” ที่มีคุณสมบัติพิเศษ คือ เป็น “อุตตริมนุสสรธรรม” จึงเป็น “คุณวิเศษ” ที่ยิ่งกว่า อุเบกขา **สามัญปุถุชน** ยิ่งกว่า “อุเบกขา” ที่เป็นผลของ “ฉาน” ชนิด **ไม่ใช่แบบพุทธ** หรือแม้แต่ผลของ “ฉาน” ที่ชาวพุทธ **ยังไม่สัมมาทิฏฐิปฏิบัติกัน** ผลของฉาน ๔ ที่ได้เป็น “อุเบกขา” ก็ยังไม่ใช่ “อุเบกขา” ที่มีคุณสมบัติพิเศษ อันเรียกว่า “เนกขัมมสิตอุเบกขา” ยังเป็นแค่ **อุเบกขาโลกีย์**

“อุเบกขา” ที่เป็นผลจากการปฏิบัติ “ฉาน” แบบ **พุทธ** นี้ จะสังสมตกผลึกลงเป็น “**สัมมาสมาธิ**” ของพุทธ ซึ่งอาตมาได้อธิบายมาตลอด ต้องเกิดจากการปฏิบัติ **“มรรค” ทั้ง ๗ องค์** อย่าง “**สัมมาทิฏฐิ**”

อันมีการศึกษาที่เรียกว่า “**ไตรสิกขา**” แบบพุทธ ได้แก่ “**จรรยา ๑๕ วิชชา ๘**” และมีบทปฏิบัติที่บริบูรณ์ด้วย “**โพธิปักขิยธรรม ๓๗**” เป็นต้น

ไตรสิกขา คือ การเรียนที่มีทั้ง **ปริยัติทั้งปฏิบัติ** ทั้ง **ปฏิเวธด้วยหลัก ๓ ศีล-สมาธิ-ปัญญา** ที่เรียกอีกภาษาหนึ่งว่า **อริศีลสิกขา-อริจิตสิกขา-อริปัญญาสิกขา** ซึ่ง “**อริจิต**” ที่ได้จากการเรียน(สิกขา)ก็คือ “**จิต**” ที่เจริญจากการปฏิบัติตาม **ทิฏฐิ** ของตนอย่างใด ก็จะได้ **ผลจิต** ที่สังสมเป็นผลลงไปเรียกว่า “**ฉาน**” และ “**สมาธิ**” ตาม **ทิฏฐิ** นั้นๆ

ถ้า **ทิฏฐิ** เป็น “**สัมมา**” ทั้ง “**สัมมาทิฏฐิ**” ทั้ง “**สัมมาปฏิบัติ**” **ทิฏฐิ** จะเจริญพัฒนาขึ้นไปสังสมเป็น “**ปัญญา-ปัญญาอินทรีย์-ปัญญาผล**” ปฏิสัมพันธ์เป็นองค์รวมกับ “**ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์-สัมมาทิฏฐิ-องค์แห่งมรรค**” ตาม “**องค์ธรรม ๖**” ในภาค “**สัมมาทิฏฐิ**” อันเป็น “**อารยะ**” ที่เป็น **อนาสวะ เป็นโลกุตระ เป็นองค์มรรค** (พตปฎ. เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๘)

ฉาน คือ **จิตที่สงบระงับ** หรือคือ **จิตสงบ**

ส่วน **สมาธิ** คือ **จิตตั้งมั่น** หรือ **ความตั้งมั่นของจิต** มี **นัยสำคัญ** ต่างกันอยู่อย่างนี้

สมาธิ แบบพุทธ คือ **จิตที่สงบระงับด้วยการ “เพาภิเลส”** (ตามที่ใช้ภาษาสื่อว่า “ฉาน” นั้นเอง) จน “**ภิเลส**” เปลี่ยนสภาพหมดสิ้นเป็น **สูญ** (สูญญ) โดยการมี “**ญาณ**” **รู้แจ้ง** เห็นจริง “**ความสูญ**” นั้นๆ ด้วย

“**จิต**” ที่เป็น “**ฉาน**” ตามลักษณะดังกล่าวนี้เองที่ตก **ผลึกเข้มข้นแข็งแกร่งขึ้นๆ** เป็น “**ความตั้งมั่นยิ่งๆขึ้นๆ**” สะสมสภาพจาก **อัปปนา** (แนวแน่) แล้วก็ เป็น **พหุอัปปนา** (แนวแน่น) จนที่สุดเป็น **เจตโส อภินิโรปนา** (ปักใจมั่น)

และ “**ปัญญา**” ในไตรสิกขานั้นคือ “**ความรู้**” ซึ่งต้องมีแทรกเป็น **ยาคำ** ร่วมทำงาน “**รู้จัก**” อย่าง **ใกล้ขีดติดตามละเอียดอยู่ตลอดทั้งในอริศีลสิกขา-อริจิตสิกขา-อริปัญญาสิกขาอย่างสำคัญยิ่ง** ทั้งใน “**ศีล**” (อริศีลสิกขา) ก็ต้องมี “**ปัญญา**” ทั้งใน “**ฉาน**” (อริจิตสิกขา) ทั้งใน “**สมาธิ**” (อริจิตสิกขา) ก็ต้องมี “**ปัญญา**” ทั้งใน “**ปัญญา**” เอง (อริปัญญาสิกขา) ก็ จะเกิดการ “**รู้แจ้ง-รู้จริง**” จนกระทั่ง “**รู้จบ**” เป็นที่สุด

“**อริจิตสิกขา**” คือ ความเจริญของ “**จิต**” เป็น “**ฉาน**” เป็น “**สมาธิ**” แม้แต่ “**ปัญญา**” ก็คือ “**อริจิตสิกขา**” ในตัวเอง “**ฉาน**” เป็น **เบื้องต้นของ “สมาธิ”** หรือเป็น “**วิธีทำให้เกิดผล**” **จิต** เกิดผลขึ้นๆ แล้วตกผลึกลง **ตั้งมั่น** คือ **สมาธิ**

“**ฉาน**” ที่จริงแปลว่า **ไฟ** ในที่นี้หมายถึง **การทำลาย** **กันถึงขั้นสิ้นเกลี้ยงแบบ “เผา”** (ภิเลส) **กันให้หมดไหม้สูญสลายจากสภาพนั้นไปเลย** ต่อเมื่อ “**เผา**” **ภิเลส** ได้สำเร็จ จึงเรียกว่า “**ฉาน**” ผลของ **ฉาน** คือ **จิตสงบ**

ฉะนั้น จึงต้องชัดเจนนะว่า “**จิตสงบ**” ของพุทธนั้น **สงบด้วย “ฉาน” หรือด้วยการ “เผา” ไม่ใช่ “ไม่ได้เผา”** ซึ่งที่จริง “**ฉาน**” ในแบบอื่น ไม่น่าจะเรียกว่าเป็น “**ฉาน**” ด้วยซ้ำไป เพราะแค่ “**จิตสงบระงับ**” เท่านั้น **ไม่ใช่จิตที่ถูก “เผา” จนกระทั่ง “สูญ” สิ้นไปอย่างแบบพุทธ** “**ฉาน**” นี้ เป็น **อุตริมนุสสรธรรมแท้ๆ** ผู้ไม่มี “**ฉาน**” **สัมมาทิฏฐิ** ไม่สามารถพูดความเป็น “**ฉาน**” ได้ถูกต้อง **จิตสงบด้วยการ “เผา”** นี้แหละ ที่สังสมตกผลึกลงไป

ตามลำดับ จาก “**ขณิกสมาธิ**” (จิตเริ่มตั้งมั่นได้ชั่วขณะ) เมื่อศึกษาฝึกฝนโดยปฏิบัติด้วย **องค์ทั้ง ๗ ของมรรค** เป็น **สัมมาปฏิบัติ** มากขึ้นๆ ก็ยิ่งจะ “**เผาภิเลส**” ได้มากขึ้น ซึ่งต่างจากปฏิบัติ “**นั่งหลับตาทำสมาธิ**” ที่ไม่ได้เผา มีแต่สะกดเอาไว้ หรือไม่ก็ทำเป็นกลบๆ ทำเป็นหลบๆ ลืมๆ **ความเจริญขึ้นๆ** (อริจิต) ของ “**จิต**” ที่ปฏิบัติถูกแบบพุทธคือ “**มรรค ๗ องค์**” ยิ่ง “**ตั้งมั่น**” เพิ่มขึ้นๆ เป็น “**อุปจารสมาธิ**” (จิตตั้งมั่นได้ดีขึ้นๆ เข้าไปใกล้ผลสำเร็จตามลำดับ)

☞ [มีต่อฉบับหน้า]

● นายนอก ทำเนียบ

สนรช.ที่กัก 340

เกิดความสงสัย?

น้ำท่วม กทม.มาหลายครั้งก็เพิ่งมาปี '๕๔ นี้ ที่ผมเกิดข้อสงสัยรัฐบาลยุคปูดูแลประเทศ ประการแรกที่ผมสงสัยก็คือ ทำไมน้ำจึงไหลไปฝั่งตะวันตกของ กทม.มากกว่าฝั่งตะวันออก ทั้ง ๆ ที่ฝั่งตะวันออกมีเครื่องสูบน้ำที่เตรียมไว้สำหรับการแก้ปัญหาหน้าท่วม กทม.โดยเฉพาะ

ประการต่อมาที่ผมสงสัยก็คือ ทำไมต้องรอให้ชาวบ้านรวมตัวกันมาประท้วงรัฐบาลเพราะถูกน้ำท่วมนาน โดยไม่มีคนของรัฐบาล เข้าไปทำความเข้าใจกับชาวบ้านว่าจะต้องท่วมนานแค่ไหน เพราะอะไรและจะมีการช่วยเหลืออย่างไร จนเป็นที่พอใจของชาวบ้านทุกฝ่าย (ฝ่ายถูกน้ำท่วมกับฝ่ายไม่ถูกน้ำท่วม)

จนถึงวันนี้ผมก็ยังไม่เห็นเจ้าหน้าที่ของรัฐบาล เข้าไปดูแลชาวบ้านที่ถูกน้ำท่วมขังสูงเป็นเมตรว่าจะมีวิธีระบายน้ำออกไปทิศทางใด อย่างไร ดูมันเงียบ ๆ ยังไงชอบกล ชาวบ้านจึงจำต้องออกมาประท้วง เพื่อหาคำตอบที่ชัดเจนในการแก้ปัญหา แต่ดู ๆ ไปรัฐบาลกลับจะเพิ่มปัญหาจากการใส่ใจกับการแก้กฎหมายนิรโทษกรรมหรืออภัยโทษ ให้แก่ผู้กระทำผิดที่หนีคดีอยู่!

นี่ก็ถึงขั้นที่ชาวนนทบุรีที่ถูกน้ำท่วมร่วม ๒ เดือนออกมาร้องศาลปกครอง ล้ง ศปภ. และ กทม.ระงับการกักถนนสาย ๓๔๐ - กาญจนานิเทศ

ยุติการปิดประตูระบายน้ำ และเสริมกระสอบทรายแนวคลองมหาสวัสดิ์ เหตุทั้งสองหน่วยงานไม่เคยชี้แจงประชาชนถึงผลกระทบ!

ยังไม่ยุติเพียงแค่นี้ เพราะ กทม. หวั่นเรือบิ๊กแบ็กแยก คปอ. กระทบแยกเกษตร - เสนา - ลาดพร้าว

เหล่านี้ล้วนเป็นข่าวสะท้อนการทำงานของรัฐบาลยุคนี้ ที่น่าสงสัยนักกว่าไม่รู้หรือแกล้งไม่รู้ แล้วยังคิดจะไปจ้างชาวต่างชาติมาแก้ปัญหาหน้าท่วม ทั้ง ๆ ที่ในหลวงของเราทรงเป็นผู้รู้แจ้งจริง ทรงบอกรัฐบาลให้ทำตั้งแต่รัฐบาลยุคก่อน ๆ จนมาถึงยุคนี้ ก็ไม่ทำอย่างที่พระองค์ทรงบอก นี่ก็ยิ่งทำให้ผมงงและสงสัยจริง ๆ ว่ารัฐบาลทำอะไรกันอยู่

ทำให้ผมคิดถึงชาวบางข่าวที่เคยได้ยินมาว่ามีบางคนในชายทุนนิยมโลกสามานย์ต้องการให้ไทยย่อยยับ แล้วกู้เงินมาก ๆ จากต่างชาติ (ผ่านธนาคารที่มีในไทยซึ่งเกือบทั้งหมดเป็นของต่างชาติ) เพื่อครอบครองประเทศไทยได้โดยง่าย เพราะประเทศไทยมีพื้นที่อุดมสมบูรณ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เป็นแหล่งอาหารสำคัญของโลกแห่งหนึ่ง คนกลุ่มนี้มีอำนาจที่ทำให้ประเทศเล็ก ๆ บั่นป่วนและพวกเขาอยู่ต่างประเทศหรือพร้อมที่จะไม่อยู่ในประเทศไทย จนกว่าเขาจะครอบครองประเทศไทยได้ทั้งหมด! ☹

“แต่น่าเสียดายที่ความคิดของเดรวาท คุณกำเนิดพระ
อรหันต์ไว้ให้ตายสูญและขาดสูญเท่านั้น จนพระอรหันต์
ไม่มีสิทธิ์มาตุตมาเกิดเพื่อช่วยมนุษยชาติได้อีก พระพุทธเจ้า
ท่านตรัสถึงแนวความคิดเหล่านี้ว่า เป็นความเห็นผิดชั่ว
(บาปกัณฑ์ ทิฏฐิฉัตถ์) หากผู้ใดไปคิดว่าพระอรหันต์ตายแล้ว
ขาดสูญไม่เกิดอีก (จาก ยมกสูตร พตป. ล. ๑๗)”

โพธิสัตว์บนดิน - โพธิสัตว์เหนือโลก

ตอน ๑

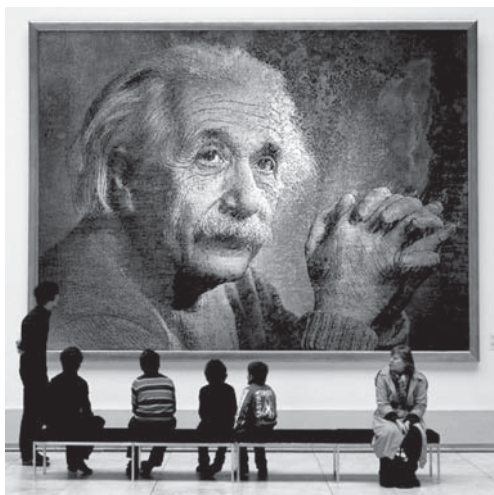
ในภวามหาวิฤตตินี้ นอกจากท.ทหารอดทนที่ได้รับความชื่นชมแล้ว บทบาทของพระคุณเจ้าหลาย ๆ วัด
ที่เข้ามามีบทบาทแก้ปัญหาความทุกข์เดือดร้อนของชาวบ้าน โดยใช้วัดเป็นศูนย์กลางของทุกสิ่ง
ทุกอย่างให้แก่ชุมชน เป็นทั้งโรงอาหาร ทั้งที่พักอาศัย ทั้งที่รักษาพยาบาล ฯลฯ โดยมีพระช่วยกันบริหาร
จัดการได้อย่างน่าชื่นชม ซึ่งนับเป็นการเปลี่ยนวิฤตติให้เป็นโอกาส ที่จะไต่ยกระดับพุทธศาสนาให้มีความ
สำคัญขึ้นมา และน่าจะเป็นความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น หากสังคมไทยจะได้มีการศึกษา ฝึกฝนในเรื่องจิตอาสา
เรื่องโพธิสัตว์สายพุทธ ที่ต้องมีโลกุตระและอเทวนิยมอันเป็นเอกลักษณ์ของเอกบุรุษเท่านั้น

โพธิสัตว์บนดิน	โพธิสัตว์เหนือโลก
<p>พระมหาอุทมิชัย (ว.วชิรเมธี) ได้เปิดประเด็น โพธิสัตว์บนดินเมื่อวันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๕๔ ซึ่งเป็นวันคล้ายวันก่อตั้งหนังสือพิมพ์ไทยโพสต์ เอาไว้อย่างน่าสนใจว่า</p> <p>ในสถานการณ์ที่ล่อแหลมต่อการเป็นเกลียดชังอย่างนี้ สิ่งหนึ่งจะช่วยเราได้คือการ ปลุกจิตสำนึก “พระโพธิสัตว์” ที่สวนโมกข์ของท่านพุทธทาส จะมีพระปฏิมา อวโลกิตेश্বর ตั้งตระหง่านอยู่ จะมีสักกี่คนไปถอดรหัสว่าท่านปั้นไว้ทำไม ถ้าเราทำความเข้าใจพระโพธิสัตว์ให้ดี ๆ บางทีประเทศไทย อาจจะรอดก็ได้ เพราะอะไร เพราะหัวใจของการเป็นพระโพธิสัตว์ก็คือ การอุทิศตนรับใช้เพื่อนมนุษย์</p> <p>มีสุภาษิตอยู่บทหนึ่ง ไพเราะเหลือเกิน สันโด สัตตะ ทิเตระตา แปลตรงตัวว่า คนดี ยินดี ในการช่วยเหลือสัตว์อื่น อาตมาขอแปลใหม่ว่า ขอให้เธอเบิกบานกับการรับใช้เพื่อนมนุษย์ หรือ ความเบิกบานในการรับใช้เพื่อนมนุษย์คือจรรยาสูงสุดของการเป็นคนดี นี่คือนิยามของพระโพธิสัตว์ พระโพธิสัตว์นั้นไม่ว่าจะไปเกิดในสภาวะชีวิตแบบไหน ที่ยังไม่บรรลุนุตราสัมมาสัมโพธิญาณนั้น แต่พระโพธิสัตว์ไม่รอให้เป็นพระพุทธเจ้าถึงจะช่วยคน เกิดในสภาวะชีวิตแบบไหน พระโพธิสัตว์จะฝังจิตฝังใจลงไปเลยว่า ทุกภพทุกชาติ ฉันต้องได้ช่วยคนอื่น ทุกภพทุกชาติฉันต้องเบิกบานในการช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ ไม่มีชาติไหนที่เห็นว่าพระโพธิสัตว์เห็นแก่ตัว</p> <p>พระเวสสันดร คือ พระโพธิสัตว์แห่งการให้ ชูชก เป็นตัวอย่างของคนทีเห็นแก่ตัว เพราะมันกินจนท้องแตกตาย เนื้อหารสของชาติทั้งหมด กระตุ้นเตือนให้เราดำรงชีวิตอยู่ด้วยการโน้มตัวลงรับใช้เพื่อนมนุษย์ โลกรอดเพราะความไม่เห็นแก่ตัว สังคมไหนก็ตามที่ถูกกระตุ้นให้ โลกโมโหสัน</p>	<p>ต้องถือว่าการนำเสนอเรื่องโพธิสัตว์ เป็นนวัตกรรมทางความคิดในระบบของเถรวาทที่เดียว เพราะทิศทางของเถรวาทในเมืองไทยจะปักดิ่งไปในทางเอาแต่ตัวเอง ทำตัวเองให้บริสุทธิ์หลุดพ้นไว้ก่อนเป็นสำคัญจนแทบจะกลายเป็นความใจจิตใจดำ ที่ไม่รู้สึกรู้สาอะไรกับความทุกข์ยากของเพื่อนมนุษย์</p> <p>ดังนั้นการชูประเด็นโพธิสัตว์ขึ้นมา จึงน่าจะมีผลทำให้พุทธศาสนาในเมืองไทยสามารถมีบทบาทต่อสังคมเหมือนพระในเกาหลี - พระในญี่ปุ่น - หรือพระในไต้หวัน ที่จะสามารถยังประโยชน์ตนประโยชน์ท่านให้สมบูรณ์เพิ่มขึ้น แต่อย่างไรก็ดีจุดอ่อนของโพธิสัตว์มหายาน อยู่ที่เพียงแค่มีจิตอาสา อยากช่วยเหลือคน ก็เป็นโพธิสัตว์ได้ ซึ่งไม่ต่างอะไรกับปุถุชนโพธิสัตว์หรือเป็นได้แค่สัตว์ได้ต้นโพธิ์ที่น่าสงสารเท่านั้น</p> <p>ความจริงคำว่า “โพธิสัตว์” โดยพยัญชนะก็มีความหมายชัดเจนอยู่ในตัวแล้วว่า หมายถึงสัตว์ผู้มีโพธิ หรือมีการตรัสรู้ได้แล้ว การตรัสรู้ อริยสัจสี่ในเบื้องต้นจนเกิดดวงตาเห็นธรรม นั่นก็คือการสำเร็จเป็นพระโสดาบันเช่นพระอัญญาโกณฑัญญะได้ฟังปฐมเทศนา จนเกิดดวงตาเห็นธรรม เป็นต้น</p> <p>พระโสดาบันจะตั้งจิตเป็นโพธิสัตว์ เพื่อเข้าไปช่วยเหลือมนุษยชาติ ก็ย่อมจะมีเครื่องป้องกันตัวที่ปลอดภัยกว่าเป็นปุถุชนเข้าไปทำงาน ซึ่งสุดท้ายแล้วก็จะไม่ต่างจากนักการเมืองที่เจออันตรายอันแสนเผ็ดเป็นลาภสักการะ ก็จะหลงจมไปกับอันตรายอันแสนเผ็ดเหล่านั้น แต่ผู้ที่มีอารีคุณได้แล้ว พระพุทธเจ้าทรงรับรองไว้ว่า แม้เป็นพระโพธิสัตว์ระดับพระโสดาบัน ก็ย่อมเป็นผู้ไม่ตกต่ำเป็นธรรมดาและเที่ยงแท้แน่นอนต่อการตรัสรู้ในเบื้องหน้า</p> <p>ดังนั้นการที่ปุถุชนซึ่งไม่ต่างอะไรกับคนว่ายน้ำไม่เป็นจะไปช่วยคนว่ายน้ำไม่เป็นด้วยกัน</p>

โพธิสัตว์บนดิน	โพธิสัตว์เหนือโลก
<p>กระตุ้นให้เอาตัวเองเป็นใหญ่ ให้คำนึงถึงความสำเร็จส่วนตัวโดยไม่คำนึงถึงผลกระทบต่อส่วนรวม นั่นคือสังคมที่จะถูกมวลแห่งหายนะเข้าท่วมทับ และเป็นสังคมที่จะตกอยู่ในความทุกข์มวลรวม ประชาชาติอย่างยั่งยืนต่อไป</p> <p>ในสถานการณ์ที่สังคมไทยยุ่งเหยิงด้วยปัญหา มากมายอย่างนี้ อุดม คติพระโพธิสัตว์ ควรได้รับการกระตุ้นให้ตื่นขึ้นมา และนำมาเผยแพร่ออกมาให้คนไทยทั้งประเทศได้คิดถึงหัวอกหัวใจของเพื่อนมนุษย์ แล้วคิดถึงตัวเองเป็นอันดับสุดท้าย เราชาวพุทธถ้าอยากจะทำสังคมไทยให้เป็น สังคมสันติสุข เราจะต้องกระตุ้น ให้เอาหัวใจพระโพธิสัตว์ให้คืนกลับมา คือทำอย่างไรที่จะทำให้คนไทยคิดถึงคนอื่น เป็นกิจหนึ่ง และคิดถึงตัวเอง เป็นกิจสุดท้าย</p> <p>เราจะทำอย่างไรให้คนไทยเอาเรื่องส่วนรวมเป็นหลัก แล้วเอาส่วนตัวไว้ทีหลัง นี่คือ อุดมคติ เพื่อที่จะ ฝ่าฟันวิกฤติ บ้านเมืองเราที่มันเสียหาย อันที่จริงไม่ใช่ น้ำ หรือ ก แต่จะเสียหายหนักก็ เพราะคนไม่สามัคคี แต่จะเสียหายหนักก็ เพราะคนยังนึกถึงตัวเอง ทั้ง ๆ ที่น้ำกำลังจ่อคอยอยู่ ถ้าเราอยากให้สังคมไทยของเราเป็นสังคมที่มีการพัฒนาอย่างยั่งยืน จะต้องกระตุ้นเอาหัวใจของพระโพธิสัตว์คืนกลับมาเป็นอุดมคติของสังคมไทย</p> <p>ฉะนั้นข่าวดีท่ามกลางข่าวร้ายก็คือ เราเห็นพระโพธิสัตว์บนดินมากมาย อุทิศตนเป็นอาสาสมัคร อยู่ตามศูนย์ต่าง ๆ เหมือนกับที่เกิด สึนามิในประเทศไทยหลายปีก่อน ช่วงนั้นมีพระโพธิสัตว์เยอะมากเลย จนต่างชาติเอาไปชม แสดงว่าแท้ที่จริงแล้วคนไทยมีหัวใจพระโพธิสัตว์อยู่ เราก็กดพลังเหล่านี้ไปเพราะ โลกนิยม คือ ความโลภ คือความอยากที่ครอบงำเราไปจนลึ้ม</p>	<p>สุดท้ายก็ยอมจมน้ำตายด้วยกันทั้งคู่ แต่ในทางตรงกันข้าม ถ้าสามารถสำเร็จเป็นพระอรหันต์ได้ หากพระอรหันต์เหล่านี้ตั้งใจเพื่อบำเพ็ญเป็นอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็ยอมเป็นความสุดยอดของมนุษยชาติ ที่จะได้มีบุคคลผู้มากด้วยบุญญาบารมีมากอบกู้สัตว์โลก เพราะเราต้องยอมรับว่า จอมมารสะท้านโลกันต์นั้น ก็ยอมสิ่งสมความชั่วช้าสารเลวมานานนับชาติเหมือนกัน</p> <p>ดังนั้นจอมยุทธ์ที่จะใช้ธรรมอาวุธ เข้าปราบอธรรมได้ ก็จะต้องมีฤทธิ์เดชทางคุณธรรม ซึ่งสิ่งสมบารมีแก่กล้ามาไม่แพ้กัน “แต่น่าเสียดายที่ความคิดของเถรวาท คุณกำเนิดพระอรหันต์ไว้ให้ตายสูญและขาดสูญเท่านั้น จนพระอรหันต์ไม่มีสิทธิ์มาผุดมาเกิดเพื่อช่วยมนุษยชาติได้อีก ซึ่งพระพุทธเจ้าท่านตรัสถึง แนวความคิดเหล่านี้ว่าเป็นความเห็นผิดชั่ว (บาปกัง ทิฏฐิคิดัง) หากผู้ใดไปคิดว่าพระอรหันต์ตายแล้วขาดสูญไม่เกิดอีก (จาก ยมกสูตร พตป ล.๑๗)”</p> <p>แต่นับเป็นความโชคดีของโลกนี้ ที่ยังมีพระโพธิสัตว์สายพุทธ ตั้งแต่ระดับต้น พระโสดาบัน จนถึงระดับอรหันต์ เป็นทั้งอนิยตโพธิสัตว์ จนถึงนิยตโพธิสัตว์(เที่ยงแท้ต่อการตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า) มาบำเพ็ญบารมีแต่ละชาติเพื่อ รื้อขนสัตว์ให้สามารถพากันข้ามโสมงสารได้ ถ้าไม่มีโพธิสัตว์ที่ยอมลำบากตรากตรำแม้ถึงขั้นเอาชีวิตเข้าแลกเพื่อมวลมนุษยชาติเสียแล้ว โลกนี้ก็จะยอมจะมีตมนอนธการไปด้วยความชั่วและคนชั่วเข้ามาเบียดเบียนทำลายทำร้ายซึ่งกันและกัน</p> <p>ซึ่งจริง ๆ แล้ว บนเส้นทางสู่พุทธภูมินั้น ถ้าเราดูจากประวัติของพระพุทธเจ้าที่บำเพ็ญบารมีเป็นพระโพธิสัตว์ กว่าที่ท่านจะตรัสรู้ได้ท่านต้องพบพระพุทธเจ้าองค์ก่อน ๆ มาถึง ๕๐๐,๐๒๗ พระองค์ ดังนั้นท่านต้องใช้ชีวิตในการพากเพียร บำเพ็ญบารมีมามากมายหลากหลายรูปแบบ เป็นทั้งคนจนเป็นทั้งคนรวยเป็นทั้งกษัตริย์เป็น</p>

โพธิสัตว์บนดิน	โพธิสัตว์เหนือโลก
<p>แก่นสารที่แท้จริงของคนไทย คนไทยเป็นชาติพันธุ์แห่งการให้ทุกปีเรามีประเพณีเทศน์มหาชาติตัวเองคือ พระเวสสันดร นั้นแสดงว่าสังคมไทยเป็นสังคมที่สั่งสมอุดมคติแห่งการให้มาอย่างยาวนาน</p> <p>มันเพิ่งมาวิปริตไม่กี่ปีมานี้เอง สัญลักษณ์ก็คือการบูชาชุก จิตวิญญาณแห่งพระโพธิสัตว์หายไป เราไม่ได้คิดถึงคนอื่น เพราะเราไม่เหลือหัวใจของพระโพธิสัตว์แล้ว เราเห็นแก่ตัว เอาตัวเองเป็นตัวตั้ง วันหนึ่งหายนะทั้งหลายประดามีก็เลยประเดประดังเข้าสู่คนไทยเพราะอะไร เพราะเราเริ่มสูญเสียจิตวิญญาณส่วนที่ดิ้นรนที่สุดไปมากขึ้นๆ การที่จะกู้ประเทศไทยให้คืนมาเป็นปกติ วิธีการที่ขอเสนอก็คือ ขอให้เราคนไทยช่วยกันเผยแพร่อุดมคติแห่งพระโพธิสัตว์ให้มากที่สุด”.</p>	<p>ทั้งจันทาลเป็นแม่กระทั่งสัตว์เดรัจฉาน ซึ่งเราก็จะต้องซาบซึ่งในพระมหากรุณาธิคุณของพระโพธิสัตว์ทั้งหลายยิ่งนัก ที่จะต้องไปทุกข์ทรมานออกปานนี้แต่อย่างไรก็ดีบนเส้นทางของการบำเพ็ญบารมีของพระโพธิสัตว์สายพุทธนั้น ย่อมมีเอกลักษณ์พิเศษที่แตกต่างจากศาสนาอื่นใด นั่นก็คือความเป็น “โลกุตระ” และ “อเทวนิยม”</p> <p>และแทบจะไม่น่าเชื่อว่า บนเส้นทางสายโลกุตระและอเทวนิยม การที่จะค้นพบบุคคลเหล่านี้ ที่จะกลับมาบำเพ็ญบารมีบนโลกนี้ จะหาได้น้อยมากและยากมาก แต่คนเหล่านี้ก็มาปรากฏให้โลกได้เห็นได้รับรู้ แม้จะอยู่คนละมุมโลก ต่างทวีปต่างเชื้อชาติ ต่างภาษา ต่างวัฒนธรรม แต่ก็มีความเป็นโลกุตระและอเทวนิยมที่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน นั่นก็เพราะลัทธิธรรมย่อมมีหนึ่งเดียวนั่นเอง</p>

• ศึกษาแนวคิดและชีวิตของโพธิสัตว์บนดินและโพธิสัตว์เหนือโลก

อัลเบิร์ต ไอน์สไตน์

สมณะโพธิรักษ์

มหาตมะ คานธี

ความเรียบง่ายของชีวิต

● **คานธี** คานธีแนะนำว่าไม่ควรรับหรือครอบครองสิ่งของที่ไม่จำเป็นต่อชีวิต ในส่วนของคานธีนั้น ท่านได้ตั้งปฏิญาณไว้ว่า “จะไม่สะสมสิ่งใดที่ไม่จำเป็นสำหรับวันนี้ท่านกล่าวไว้ว่า การสะสมครอบครองนั้นหมายถึงเตรียมไว้เพื่อวันข้างหน้า ผู้ที่แสวงหาลัทธิธรรม ผู้ที่เดินทางอยู่บนหนทางแห่งความรัก และความ

เมตตาจะไม่สะสมสิ่งใดไว้เพื่อพรุ่งนี้ พระผู้เป็นเจ้าของฉันจะไม่กักตุนสิ่งใดสำหรับวันพรุ่งนี้พระองค์ทรงไม่สร้างมากไปกว่าที่จำเป็นขณะนี้ ถ้าหากว่าเราเชื่อมั่นวางใจในพระกรุณาของพระองค์ เราจึงเชื่อมั่นเถิดว่า พระองค์จะทรงประทานอาหารให้เราทุกวัน รวมไปถึงทุกอย่างที่เราต้องการ อุดมคติของความมักน้อยยสันโดษ จะกระทำให้อำนาจสำเร็จสมบูรณ์ได้ก็ต่อเมื่อมนุษย์เช่นเดียวกับนกทั้งหลายที่ไม่พะวงถึงเรื่องที่พัก เรื่องเสื้อผ้า หรือเรื่องอาหารการกินสำหรับวันพรุ่งนี้ เขาต้องการแต่เพียงอาหารประจำวันเท่านั้น แต่ก็เป็นที่หมายของพระผู้เป็นเจ้าของฉันที่จะจัดหามาให้ ไม่ใช่หน้าที่ของเขาเลย

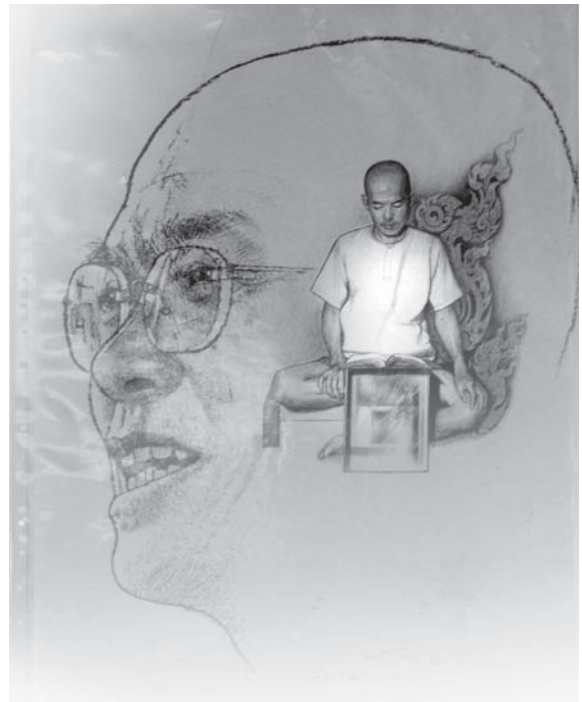
ตลอดชีวิตของท่านคานธีใช้เครื่องใช้ไม้สอยที่จำเป็นอย่างจำกัดและเมื่อท่านตาย ท่านเหลือสิ่งของเพียงไม่กี่ชิ้นไว้ให้แก่โลก

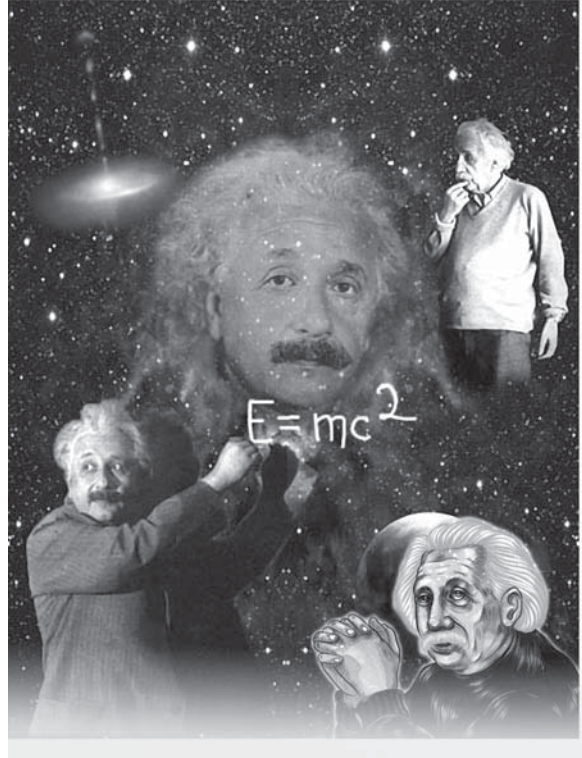
- อัลเบิร์ต ไอน์สไตน์ สุดยอดนักวิทยาศาสตร์
มีคนถามเขาในเรื่องของการแต่งเนื้อแต่งตัวที่ดูแปลกประหลาด เขาก็อธิบายว่า “มันคงจะเป็นสถานการณ์ที่น่าเศร้าหากกระดาษท่อนี้จะติดที่ตัว”

เนื้อที่ซ่อนอยู่ข้างใน” และที่น่าตื่นตะลึงจนแทบเชื่อไม่ลง ก็คือ ข้อเท็จจริงที่ว่าอัลเบิร์ตกลายเป็นคนที่ป้อปูล่ามากในหมู่ผู้ที่ไม่เคยมีความสนใจในเรื่องวิทยาศาสตร์มาก่อน การแต่งเนื้อแต่งตัวที่ดูไม่ได้เรื่อง ผมเผ้าฟูกระจายดูยิ่งเหยียง ฤงเท้าที่ไม่เข้ากับเสื้อและกางเกง เสื้อเชิ้ตย้วยยู่และกางเกงที่ดูสั้นเต๋อเกินไปกลับกลายเป็นองค์ประกอบที่ไม่เพียงทำให้อัลเบิร์ตเป็นศาสตราจารย์สาขาฟิสิกส์ที่มีมันสมองเป็นเลิศแต่หากทำให้เขาแลดูมีบุคลิกที่โดดเด่นไม่เหมือนใคร เขาเป็นดาวและเป็นผู้อัจฉริยะผู้**“ไซปริศนาความลึกลับของพระเจ้า”**

อัลเบิร์ตสังเสียดก่อนตายดังนี้: **บริจากสมองให้วงการวิทยาศาสตร์ ให้เผาร่างกายและโปรยเถ้าธุลีในที่ที่ไม่มีผู้ใดรู้เห็น คำสังเสียดของเขาได้รับการปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด**

- โศลกธรรมของ....สมณะโพธิรักษ์
“สิ่งที่เราต้องการนั้นมันไม่ใหญ่โต อัครฐาน อะไรดอก ชีวิตง่าย ๆ ฤก ๆ ขยัน ๆ มีความซื่อสัตย์ มีเมตตา รู้จักพอดี เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่นเสมอ แต่มันใหญ่ยิ่งเป็นมหาพลังเอ็นโอบอุ้มโลก”

● **ปฏิบัติ รูปแบบ ของนักบวช “ชาวอโศก”**

ที่เน้นเห็นได้ชัดทันทีอันมีเป้าหมายหล่อหลอมมาจาก ความเรียบง่ายในชีวิตของพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์

๑. ละเว้นจากการบริโภคเนื้อสัตว์
 ๒. ละเว้นจากการบริโภคเกินกว่าวันละ ๑ ครั้ง
 ๓. ละเว้นสิ่งเสพยาเสพติดทุกชนิด เช่น บุหรี่ หมากพลู ยาเสพติด ฯลฯ
 ๔. ละเว้นการนอนกลางวัน (ตั้งแต่ ๐๕.๐๐ - ๑๘.๐๐ น.) ยกเว้นอาหาร
 ๕. ละเว้นการสวมรองเท้า
 ๖. ละเว้นการใช้ยาม และร่มอย่างชาวบ้าน
 ๗. ละเว้นการมีเงินมีทอง หรือเครื่องตกแต่ง
- ระดับประดาเกินฐานะสมณะเพศ
๘. ไม่รดน้ำมนต์ทุกรูปแบบ
 ๙. ไม่เจิม และไม่เสกเป่า
 ๑๐. ไม่ทำพระเครื่อง - พระบูชา
 ๑๑. ไม่ทำของขลัง ของศักดิ์สิทธิ์
 ๑๒. ไม่บูชาด้วยไฟ ด้วยควันเป็นสื่อ ไม่บูชา ด้วยน้ำเป็นสื่อ
 ๑๓. ไม่เทศน์หรือสวด รับเงินค่าเทศน์ค่าสวด เป็นต้น

อาหารมังสวิรัต

นักมังสวิรัตผู้มีชื่อเสียงอีกท่านหนึ่ง อัลเบิร์ต ไอน์สไตน์ (๒๔๒๒ - ๒๔๙๘) ซึ่งได้ถูกจัดไว้ว่าเป็น นักวิทยาศาสตร์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในศตวรรษที่ ๒๐ และเป็นผู้ที่ส่งเสริมสวัสดิภาพตลอดชีวิต “ไม่มีอะไรที่จะยังประโยชน์ให้สุขภาพของมนุษย์และเพิ่มโอกาสในการมีชีวิตอยู่บนโลกมากเท่ากับการ รับประทานอาหารมังสวิรัต” ในคำกล่าวที่ คล้ายกันนี้เขาได้กล่าวว่า “หน้าที่ของเราคือทำให้ ขอบเขตความเมตตาของเราเปิดกว้างขึ้น ที่จะ รวมเอาสิ่งมีชีวิตทั้งหลายและธรรมชาติทั้งหมด ในความงามของมัน” และในวันที่เขากลายเป็นนัก มังสวิรัต เขาได้เขียนไว้ในไดอารี่ว่า “ตกลงผมก็มี ชีวิตอยู่โดยปราศจากไขมัน ปราศจากเนื้อสัตว์ ปราศจากปลา แต่ผมรู้สึกดีทีเดียวในลักษณะนี้ ผมรู้สึกอยู่เสมอว่า มนุษย์ไม่ได้เกิดมาเป็นผู้ที่ กินเนื้อสัตว์” (จาก <http://www.vcharkam.com/vcafe/> 171640)

๒

กตีกาสากลตรงไหนหว่าในเมื่อผิดศีลธรรมเต็มตีน
นิติราดท่ามะสาตเอ๊ย!

เป็นอันว่า รัฐบาล ปชป.และกตต. หัวใจก
ตัวแสบทั้งคู่ ดันทุรังไม่ฟังกระแสปัญญาชนคน
โหดโนวันนี่เราจึงได้รัฐบาลที่เหิมเกริมหลังอำนาจ
อาละวาดเพื่อพลิกฟ้าคว่ำแผ่นดินเงินจินตนาการด้วย
เมื่อต้นน้ำเป็นพิษ กลางน้ำถึงปลายน้ำจัก
ไม่วิปริตอย่างไรได้

ทั้งนี้ทั้งนั้น จะไปมัวโทษสัตว์การเมืองสารเลว
มันเสียเวลาเปล่า จะเอาอะไรดีขึ้น หน้าหนา
หน้าทน ใครจะตำสารพัด เขายังด้านทน ลอยหน้า
ลอยตาต่อแหลต่อ ดังที่เห็น ๆ

ฉะนั้น ควรหันมาโทษคนดีที่ขึ้นท้อแท้ เอามือ
ชุกทียบ คนชั่วยิ่งตีปีก คนดีจึงต้องขยัน ทำหน้าที่
พลเมืองคอยกีดกันคนพาลอย่าให้มีอำนาจ และช่วย
ส่งเสริมคนดีขึ้นไปรับใช้แทน ดังในหลวงทรงชี้แนะ

การไม่คบคนพาล คบหาแต่บัณฑิต จึงเป็น
จุดตั้งต้นต้องแยกดีชั่วเพื่อข่มพวกควรข่ม เพื่อยก
คนควรยก คือบูชาบูชาบุญบุคคล ผู้ควรครัทธาควรระ
งานบ้านการเมืองถึงจะเดินหน้า

อวดดี overcome เวิร์กกรรม no welcome

เพียงสามเดือนรัฐบาลหุ่นยิ่งลักษณ์นายก-
รัฐมนตรีหญิงคนแรกของไทย ประจานตัวเองให้
เห็นเป็นตัวตลกน่าสมเพช ก็น่าสงสารน้องปู
คุณหนูเคยทำแค้นงานเล็ก ๆ ในบริษัทครอบครัว
ชายโหดศัพท์ลู่ ๆ บุญอะไรสืบส่งสูงลอยขึ้นไปนั่ง
แทนผู้นำคน ๖๔ ล้าน แน่นนอนว่าหนูปูมีไ้
เคราะห์ร้ายตรงไม่รู้โอ้ไหนโอ้ไหน ทักซิณจัดหนักให้
ด้วยเจตนาที่แสบดี มีแอบแฝงใช้เป็นตัวช่วย
ขัดจังหวะ ช่วยหน่อยเมื่อชี้หลังเสือแล้วลงยากยิ่ง
จึงนำเห็นใจหนูปูตัวเล็ก ๆ ผู้ตกเป็นเหยื่อเพื่อท่านที่
ถึงไม่ประหลาด ทันทที่เพื่อไทยผงดกุ่มอำนาจ
ลนลานกระชับอำนาจเป็นการใหญ่ โยกนั้ยย้ายนี้
ใครขวางทางป็นต้องเขี่ยกระเด็น หลงห่วง
กระบวนทัพตัวเอง เลยไม่เป็นอันทันแก้ปัญหาค

ประเทศ

พอเกิดเหตุนองน้ำ ฟาดินจัดให้เต็ม ๆ แต่
รัฐบาลหนูปูทำสะเปะสะปะ ทะแรกเหมือนกักไว้
เพียบ ครั้นน้ำฟ้าเทมาเกิน กลัวล้นเชื่อน ก็
ตาลีตาเหลือกระบายทะเลักพรวดพราดโดยไม่ดูว่า
มันพังพินาศต่อยังงบบ้าง ทำเหมือนเชื่อนจะแตก
วันนี้พุงนี้ทันที ซึ่งไม่จริงเลย

นอกจากนี้ แทนที่จะระบายน้ำได้เชื่อนออก
แก้มลิงซ้ายไว้ใช้หน้าแล้ง และออกแก้มขวาเพื่อ
พาลูทะเลฝั่งตะวันออก ดังที่ในหลวงทรงชี้หน้าไว้
ตั้งแต่ปี ๓๘ หรือก่อนนั้น

เฉพาะอย่างยิ่ง น้ำท่วมปีนี้ ปริมาณไม่มากกว่า
ปี ๓๘ กลับทำพินาศมโหฬารย่อยยับนับกว่าล้าน
ล้านบาท เตือดร้อนถึง ๓ ล้านคน กลายเป็นข่าว
ใหญ่ขายชีหน้าทั่วโลก

เรื่องคอขาดบาดตาย ระบายมวลน้ำก้อน
ยักษ์หมื่นสองหมื่นล้านตัน ไปบุงบับตั้งรับขับสู้
อิท่าไหน ถึงฉิบหายวายปวงดังที่เห็น มหาดไทย
สารภาพหน้าตาเฉย ไม่เคยมีประสบการณ์
รวม.ยุติธรรมรู้จะไรกับน้ำท่าผ่าเป็นประธานใหญ่
ศปภ.กลายเป็นศูนย์ประจันภูมิปัญญายิ่งและ
เสียชีวิตผู้เชี่ยวชาญคนเก่งเป็นเซ่ง ๆ ขาดโอกาส
ช่วยชาติรับมือมหาอุทกภัย

ผิดกันไกลกับครั้งปี ๓๘ ลังคมเพิ่งรับรู้ว่ามี
การประชุมใหญ่ฝ่ายเกี่ยวข้องน้องน้ำ โดย
ในหลวงทรงพระกรุณาชี้แจงด้วยพระองค์เอง
นับเป็นกิจราชประชาสมาศัยอันน่าครัทธายังล้น

ในภาวะวิกฤติอุทกภัยที่เกิดปีนี้ เรากลับ
ไม่เห็นกระบวนกรรวมพลังแก้ปัญหาอย่างเป็น
ระบบ มีเอกภาพสามัคคี ดีแต่มีเอาอยู่เอาไม่อยู่
เพราะอวดเก่งประมาท เหมือนตั้งรับ เพื่อ
เอาชนะมวลน้ำก้อนยักษ์เป็นหลักใหญ่ทำเดียว
ไม่เห็นแผนรุกเลยว่า จะขับเคลื่อนนำพามวลน้ำ
ออกทางไหน

ยุทธการ overcome โดยตั้งรับ จึงพ่ายแพ้
ตั้งแต่นครสวรรค์ยันกรุงเทพฯ เพราะไม่รู้จัก
ต้อนรับขับสู้ welcome มวลน้ำจอนถึงมวล

แม่น้ำอันมีคุณูปการใหญ่หลวงเหลือล้น

ตัวปัญหาไม่สำคัญ เกินตัวปัญญาผู้นำ

มันน่าเศร้าสลดตรึงท้ออีกเท่าไรกัน ถ้ายังใช้งานหนูผู้ไร้เดียงสาหาบารมีบิได้ นอกจากหุ่นเชิดชวนเขี่ยหยันเปล่า ๆ คู่ออกจะใจดำอำมหิตทารุณเธอมากเกินไปไหมเท่าที่นั่งเป็นนายก ๆ มา มันพาชาติหายนะสาหัสเกินคาด กลายเป็นคว้าน้ำเหลว ยิ่งกว่าอภิลิทธิ์ซึ่งแม่เป็นหุ่นเชิดที่เหนือชั้นกว่าเยอะไม่วายทำดีทีเหลวและหมดราคา จึงไม่ควรทุชิเหมือนที่เขาต้อตาลี ต่อแหลกละลอนไปวัน ๆ

นับวันยิ่งลักษณ์ยิ่งสุมเสียงลับสนสมาธิสั้นหนักขึ้น อย่าให้ชายโฉกยิ่งและต่อเลย เท่าที่พูดผิด ๆ ถูก ๆ หลญาแฝกเป็นหลญาแพรก เรือดำน้ำเป็นเรือดันน้ำ ๕๓,๐๐๐ กลายเป็นห้าหมื่นสามแสน ฯลฯ เรื่องเล่าคล้ายเครียดน้ำท่วมก็พอไหว แต่จะปล่อยให้นายกหญิงดิงต้อมตามสบายกลุ่มพลังสตรีบุรุษทั่วไทยมัวแต่ซ่าเล่นเท่านั้นเองหรือไร

อนึ่ง ข้อผิดพลาดใหญ่หลวงคือ ทำไมไม่เตือนภัยล่วงหน้า ให้ประชาชนมีเวลาขนของอพยพทันการ ระบบข้อมูลบอกไม่ทันเลยหรือว่าจะไรกำลังจะเกิดขึ้น เมื่อไหร่ แค่นั้น **บทเรียนราคาโคตรแพงเหล่านี้ คงไม่ปล่อยให้สูญเปล่า** ปัญหาไม่น่ากังวลที่ตัวปัญหาเอง เกรงจะซ้ำซากอย่างที่บอก น้ำท่วมไม่กลัว กลัวผู้นำโง่ พวกเราจะพากันตายหมด !

ถอยหลังเข้าครรลอง หยุดเดินหน้าทหาร

เมืองกรุงบางกอกยุคก่อนเก่า เคยขึ้นชื่อเวนิสตะวันออก กรุงเทพวันนี้เปลี่ยนไป ที่ดอนเมืองกลับจมน้ำ ที่หนองจุกเทือกกลับแห้งผาก ธรรมชาติน้องน้ำเธอย่อมยุติธรรม ไหลจากสูงไปท่วมต่ำ

น้ำท่าเกิดปัญหาท่วมไม่ถูกที่ทางกาลเทศะ เพราะตัวน้ำทุนเม็ดเงินเข้ามาบิดเบือน จนกระทั่ง

นิคมอุตสาหกรรมสำคัญตั้ง ๗ แห่ง จมน้ำเป็นว่าเล่น เพราะทะเลิ่งสุดสำหรับหาเวรกรรม ไปตั้งในถิ่นแดนลุ่มน้ำ แทนแถวดอน ๆ

เช่นเดียวกับกรุงเทพ จากมหานครตามสมัยกลายเป็นมหานครในพริบตา โทษฐานมัวเอาอยู่สู้ overcome น้ำเหนือ ไม่ยอมอ่อนน้อมพร้อมต้อนรับน้องน้ำเชิญ welcome ตามสบาย นายกรัฐมนตรีนั่งเรือพายไปประชุมสภาไม่เดือดร้อนต่อน้ำท่วมปี ๒๕๕๕

ต้องขอบคุณน้องน้ำอย่างแรง เมื่อมาเยือนเท่ากับดักเตือนคนไทยอย่าอวดเก่ง เอาชนะธรรมชาติเกินเหตุ นาน ๆ น้ำท่วมใหญ่ที่ ชาวกรุงค่อยรู้สึกเกิดสำนึกดี หากมาบ่อย ๆ หน้อยคงค่อยรับมือได้สะดวกขึ้น

เรื่องมันอยู่ที่เราไม่อยู่ให้ถูกสุขลักษณะตามกาลเทศะ ชีวิตบริโภคนิยมตามกันฝรั่งสร้างปัญหา ร้อยแปดพันอย่างเพราะหันหลังให้กับวิถีพุทธพอเพียง มกน้อย ล้นโตษ สมณะ ประหยัด เรียบง่ายกล้าให้มากกว่ากล้าเอาจะรับอะไรเปล่า ๆ ยังต้องนึกเดี้ยวติดบุญคุณ

ฉะนั้น จึงสมควรหันมาอยู่ในภูมิประเทศอันสมควร (ปฏิรูปเทส) เช่น ปลูกบ้านได้สูงสูงเหมาะสม ไม่กลัวน้ำท่วม ใช้เรือสัญจรขนส่งทางน้ำแสนประหยัดกว่าใช้รถ ตัดถนน อยากรเร็วไวก็ใช้รถไฟดีกว่ารถยนต์ผลาญพว่เป็นไหน ๆ

การฟื้นฟูชีวิตคืนแม่น้ำลำคลองหนองบึงกลับมาให้คึกคักสดใส น่าจะทำให้กรุงเทพฯ น่าอยู่จริงแท้ มากกว่าคำคุยไม่ลอย ๆ โดยเฉพาะตึกสูงเพิ่มขึ้นทุกวัน มันยิ่งพากรุงเทพเป็นมหานครหนักหนาสาหัสขึ้นอีก ผู้คนต้องทนแอด ทรมาณสารพัดเกินเหตุโดยไม่จำเป็นเมื่อเทียบกับชีวิตหมู่บ้านชนบท แค้ปัญหาจรรจก็แก้ไม่มีวันตก ต้องเปลืองเปล่าโดยใช้เหตุ

ชีวิตชาวกรุงยอมเปราะบางอ่อนแอเจอ น้ำท่วมแค่ซังกี้ไปไหนไม่รอด พึ่งตัวเองไม่เป็น ยิ่งอยู่บ้านเดี้ยวโดด ๆ ขาดหมู่ฝูงเพื่อนบ้าน เสรีจเลยตายเอาง่าย ๆ เพียงถูกตัดน้ำไฟ แก้สก็ไม่มี

ปัญญาไปหาซื้อ

ยังงี้ ๆ จะอยู่ในกรุงหรือบ้านนอก จะมีหรือจน คนเป็นสัตว์สังคม มีหมูกุ่มพืงพืงเช่นพืงพืงปฏิบัติสัมพันธ์เป็นของจำเป็นก่อนเหนืออื่นใด

ยิ่งสามารถเลือกอาศัยหมุ่มมวลมิตรดี สหายดี สังคมสิ่งแวดล้อมดี ยิ่งนับเป็นผลสำเร็จ ทั้งสิ้นของการประพฤติธรรมวิธีพุทธนั้นเทียว พระพุทธเจ้าท่านสอนไว้อย่างสำคัญ

อยู่เมืองกรุง ยุงเรือหาย !

อย่าไปเลยบางกอกจะบอกให้ เพลงเก่าเคยร้อง หมุ่มสาวชนบทยังแห่เข้ากรุงเป็นมนุษย์เงินเดือน ที่งุ่มบ้านไว้กับคนแก่และเด็ก นี่คือผลพัฒนาพาล้มเหลวอย่างน่าเศร้าจนไม่รู้จะแก้ยังไงดี

กรุงเทพใช้เมืองสวรรค์ เป็นแค่แหล่งแสงสีล่อแมลงเม่าเข้ากองไฟ แน่แน่นอนว่าน้อยคนจะเข้าใจความจริงดังว่านี่ คงต้องแจ่งกันยาวว่ามหานครทันสมัยคือนำหน้าบริโภคนิยม พาหลงจมอบายมุข เป็นศูนย์แพร่เชื้องี้ ๆ ให้คนแข่งกันเอาเปรียบ เป็นมหาโจรที่โจรอยากมาปล้นของเขาต่อเอาไปได้ตั้งสองร้อยล้าน เช่น อดีตปลัดสุพจน์ ทรัพย์ล้อม ซึ่งซุกเงินสด ๆ ในบ้านจนมุกโจรได้กลิ่น

เรื่องสารเลวทุกรูปแบบแหวดวง หาได้จากมหานครใหญ่นี้แหละ เป็นเมืองที่มีขยะน้ำเน่า สลัมมากที่สุด อากาศเสีย ควันพิษ ฝุ่นละออง ต้องอยู่ในห้องแอร์ ถึงจะพอสบายบ้าง

รวมความแล้ว คนกรุงหาเงินได้เยอะกว่าบ้านนอก แต่ต้องปากกัดตีนถีบร้อนหัวใจเดือดร้อนเครียดมากกว่ามากตกลงบ้านนอกสุขสบายกว่าในกรุง กรุงเทพจึงเป็นเมืองไม่น่าเอาอย่างเลย

น้ำเปลี่ยนประเทศไทย

น้ำท่วมจากเหนือไล่มาถึงกรุงเทพจนเกิดวุ่นวายไม่เคยมี จากนี้ไปเราไม่ควรอยู่อย่างเดิม คือทำเป็น

ตัวใครตัวมัน นั่นไม่ใช่หัวใจคนไทยที่ควรประพฤติ

ชีวิตที่แขว่นไว้กับเงิน ต้องซื้อทุกอย่างถึงจะมีกินใช้ มันไม่ไหว ขนาดน้ำล้อมกรุงเทพ ๆ ยังไม่ทันปิดเมืองรอบทิศ คนก็หาซื้อข้าวน้ำไม่มีขาย แม่ห้างใหญ่ น้ำท่วมบ้านกลับหาน้ำกินไม่ได้ จนต้องแจกน้ำขวดกันโกลาหล จะกินน้ำก็ต้องเปลืองขวดใบหนึ่งซึ่งแพงกว่าค่าน้ำไม่รู้กี่สิบต่อ

และแทนที่จะพืงน้ำประปาตลอด น่าจะหันมาพืงน้ำฝนก่อนบ้าง ดังที่เคยเก็บไว้กินใช้ได้ดี แต่โดนหลอกให้ทิ้งขว้างเสียนี้ มหาจำลองเคยชวนกินน้ำฝน แต่คนไม่สน ด้านผักสวนครัว รั้วบ้านลอยฟ้า น่าจะต้องสนใจกันหน่อย

แล้วเมื่อไหร่ น้ำลดตอผุด เจอกองขยะภูเขา คงจะสำนึกกันขึ้น จะซื้อกินใช้อะไรๆ น่าจะต้องคิดดูบ้าง ปลายทางมันไปที่ไหนเสีย

สรุป น้ำท่าจะท่วมมากน้อยเมื่อไหร่ให้ตั้งทำรับน้ำองน้ำโดยรู้ทัน ไม่ประมาทไว้ก่อนเลย น้ำท่วมช่วยให้คนเห็นทุกข์ในการสะสมข้าวของ ที่ไหนน้ำท่วมบ่อยคนคงนิสัยดีขึ้นเยอะแต่ไหนแต่ไรมา น้ำท่วมบ้านท่วมนามันแสนธรรมดา ปูย่าตายายพาเอาอยู่ทั้งนั้น เราตัดจจริต ใจ ไม่ยอมปรองดองกับน้ำองน้ำ มัวแต่ทำคั่นกันหน้าหลัง ให้พืงทวิคุณ

สำหรับมหานครทุกภัยที่เกิดขึ้น สะท้อนให้เห็นภูมิปัญญารัฐบาลหุ่นเชิด แก้ปัญหาอะไรได้บ้าง หรือสร้างปัญหาใหม่ขึ้นมาอีก ดังเช่นยังไม่ทันคิดออกแผนจะมีทางพาน้ำท่วมทะเลลือกออกทะเลเร็วไว ทางไหนอย่างไรบ้าง ไม่เห็นคิดอ่านเลย รัฐบาลกลับตื้นตันตั้งท่ากะโครงการฟื้นฟูถึงแก้แค้นล้านเออะอะจะผลาญเงิน มุ่งแก้ปัญหาด้วยเงิน โดยหารู้ไม่ว่าปัญหามันเกิดจากตัณหาของใครอย่างไรแน่

เป็นอันว่า น้ำท่วมมหาภัยหนนี้ ช่วยหยุดประเทศไทย เลิกเดินหน้าหายนาดังเคยเสียเถอะ แทนที่จะบ้ำคั้งบริโภคนิยมไม่เสร็จสมเป็นวรรค เป็นเวรต่อ หันมาถอยหลังเข้าคลอง ขยันเก็บขยะสะอาด ประหยัด ทำกินใช้พืงตนจนเหลือแบ่งปัน เป็นสวรรค์ทันตาเห็นเพียงใด ไม่ต้องเชื่อเมื่อลุยเอง ล้นโดษ ใจพอ เป็นทรัพย์ยอดยิ่ง ๓

● ภาพจากอินเทอร์เน็ต

ตีเทียบไม่เกิดกุศล?

● ใครๆ ก็ตีเทียบกันได้ทั้งหมด
ไม่ว่าจะเป็นราชกรูหรือรัฐก็ตาม
ตีเถิดอกุศลนี้ควรละเสีย
ตีเถิดกุศลนี้ควรเพิ่มพูน

สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้า ประทับอยู่ ณ ภูเขาชิลมกุฏ ใกล้กรุงราชคฤห์นครหลวงของแคว้นมคธ

คราวนั้น **อุปกัมมติกาบุดร** (อุปกะบุตรของนางมัททิกา) ซึ่งเป็น**อุปัฏฐากของพระเทวทัต** ได้เข้าเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้าถึงที่ประทับถวายบังคมแล้วนั่ง ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่ง แล้วกราบทูล (ด้วยเจตนาหมายข่มพระศาสดาที่มักติเตียนผู้อื่น)

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ข้าพเจ้ามีวาทะ (ความเชื่อ) อย่างนี้ มีทิฐฐิ (ความเห็น) อย่างนี้ว่า

ผู้ใดกล่าวติเตียนผู้อื่น ผู้นั้นทั้งหมดย่อมไม่อาจให้กุศลกรรม (การทำดี) เกิดขึ้นได้ เมื่อไม่อาจให้กุศลกรรมเกิดขึ้นได้ ย่อมเป็นผู้ถูกรหาติเตียน”

ทรงสดับอย่างนั้น จึงตรัสตอบ

“ดูก่อนอุปกะ ถ้ามีใครกล่าวติเตียนผู้อื่น เมื่อเขากล่าวติเตียนผู้อื่นอยู่ ย่อมไม่อาจให้กุศลกรรมเกิดขึ้นได้ เมื่อไม่อาจให้กุศลกรรมเกิดขึ้นได้ ย่อมเป็นผู้ถูกรหาติเตียนไซ้ ก็ท่านนั้นแหละ กล่าวติเตียนผู้อื่นอยู่ ไม่อาจให้กุศลกรรมเกิดขึ้นได้ เมื่อไม่อาจให้กุศลกรรมเกิดขึ้นได้ ย่อมเป็นผู้ถูกรหาติเตียน”

ได้ยินคำตอบนั้นแล้ว **อุปกัมมติกาบุดร**อดไม่ได้ที่จะชื่นชมพระผู้มีพระภาคเจ้า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ นักจับปลาพอเห็นปลาหลุดขึ้นเท่านั้น ก็จับได้ด้วยแหใหญ่ แม้ฉนใดก็ฉนนั้น พอข้าพเจ้าเอ่ยปากขึ้นเท่านั้น พระผู้มีพระภาคเจ้าก็ทรงจับด้วยบ่วงคือวาทะอันใหญ่ (เหนือกว่า) ได้ทันที”

“ดูก่อนอุปกะ **เราบัญญัติไว้แล้วว่า นี่เป็นอกุศล (ความชั่ว)** แม้บท (ข้อความ) พยัญชนะ (เสียงพูด) ธรรมเทศนา (การ

แสดงธรรม) ของตถาคต ก็หาประมาณมิได้ (มากมายเหลือเกิน) ว่า นี่เป็นอกุศล เพราะเหตุนี้

อีกอย่างหนึ่ง **เราบัญญัติว่า อกุศลนี้ควรละเสีย** แม้บท พยัญชนะ ธรรมเทศนา ของตถาคต ก็หาประมาณมิได้ว่า อกุศลนี้ควรละเสียเพราะเหตุนี้

แล้วเราได้บัญญัติไว้ว่า **นี่เป็นกุศล (ความดี)** แม้บท พยัญชนะ ธรรมเทศนา ของตถาคต ก็หาประมาณมิได้ว่า นี่เป็นกุศลเพราะเหตุนี้

อีกอย่างหนึ่ง **เราบัญญัติว่า กุศลนี้ควรบำเพ็ญ (เพิ่มพูน)** แม้บท พยัญชนะ ธรรมเทศนา ของตถาคต ก็หาประมาณมิได้ว่า กุศลนี้ควรบำเพ็ญเพราะเหตุนี้”

สิ้นคำตรัส **อุปกัมมติกาบุดร**ก็ยิ่งชื่นชมยินดีในพระวาจาของพระผู้มีพระภาคเจ้า ได้ลุกจากที่นั่ง ถวายอภิวาท (กราบ) กระทำประทักษิณ (แสดงความเคารพโดยการเดินเวียนขวา) แล้วหลีกจากที่นั้น

ครั้ง**อุปกัมมติกาบุดร**ไปเข้าเฝ้า**พระเจ้าแผ่นดินมคธ**พระนามว่า **อชาตศัตรู** แล้วได้กราบทูลการสนทนาปราศรัยกับพระผู้มีพระภาคเจ้าทั้งหมดนั้น พระเจ้าอชาตศัตรูทรงสดับแล้ว ไม่พอพระทัยเป็นอย่างยิ่ง ทรงกริ้วจัด ถึงกับทรงบริภาษ (ด่าว่า) **อุปกัมมติกาบุดร**อย่างรุนแรง

“**เจ้าเด็กลูกชวานา**เกลื่อนี่**อวดดีนัก** ปากกล้า บังอาจ **สำคัญว่าพระผู้มีพระภาคเจ้า**อรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า**ควรรุกราน** เจ้าอุปกะจงไปเสีย จงพินาศอย่าให้เราเห็นหน้าเจ้าอีกเลย”

๒

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๑ “โยธาชีววรรค” ข้อ ๑๘๘)

● ภาพgather.comm

●●
ท่านนั้นแหละ
กล่าวติเตียน
ผู้อื่นอยู่
ไม่อาจให้
กุศลกรรม
เกิดขึ้นได้
เมื่อไม่อาจ
ให้กุศลกรรม
เกิดขึ้นได้
ย่อมเป็น
ผู้ถูกรหาติเตียน
●●

บทความพิเศษ

โดย : พิมลวฑฒ์ ชูโต

คนบางกลุ่มบางพวกรู้สึกตื่นเต้นยินดีเมื่อมีการเอ่ยถึงคำ “โลกาภิวัตน์” (globalization) และ “หมู่บ้านโลก” (global village) เพราะมันช่างเป็นคำที่สร้างความรู้สึกรู้สึกความเป็นกลุ่มพวกเดียวกัน ความสนิทชิดเชื้อ ความเอื้ออาทร และความสงบ สันติ...ทั้ง ๆ ที่ความจริงแล้วคำดังกล่าวคือบ่อที่เขาชุดไว้ล่อปลา ???

การค้าเสรี (Free Trade)

ต่อจากฉบับที่ ๒๕๖

ภาพประกอบจากอินเทอร์เน็ต

อนึ่ง ธนาคารโลกมักให้กู้แก่อภิมาโครงการ โดยละเลยผลกระทบต่อการทำลายป่า การทำลายชุมชนพื้นเมือง การสูญเสียความหลากหลายทางชีวภาพ และทำลายล้างระบบนิเวศ ในทศวรรษ ๒๕๓๓ ธนาคารโลกสนับสนุนโครงการซึ่งก่อให้เกิดการปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ขึ้นสู่บรรยากาศถึง ๗,๐๐๐ ล้านตันต่อปี อีกตัวอย่างหนึ่งคือ ธนาคารโลกสนับสนุนอย่างน้อย ๒๐ โครงการในประเทศยากจนทั่วโลกที่ก่อให้เกิดไดออกซิน (ฝนเหลือง) ปรอทและมลพิษหลายชนิด ทั้ง ๆ ที่โครงการเหล่านั้นสามารถให้

วิธีที่ปลอดภัยและคุ้มค่ากว่าในทางเศรษฐกิจได้ ยิ่งกว่านั้นธนาคารโลกยังช่วยให้บริษัทฟรียอร์ดของสหรัฐฯ ได้ทำเหมืองทองและทองแดงในนิวกินี ซึ่งนำไปสู่การทิ้งขยะพิษจำนวนกว่า ๑๒๐,๐๐๐ ตันลงในแม่น้ำ ทำลายป่าลุ่มน้ำเป็นเนื้อที่กว่า ๓๐ ตารางกิโลเมตร และทำลายชีวิตและความเป็นอยู่ของชนพื้นเมืองอย่างถาวรอีกด้วย ในประเทศอินเดีย ธนาคารโลกให้อินเดียกู้เพื่อสร้างเขื่อนขนาดใหญ่กว่า ๓,๐๐๐ แห่ง ตามคำแนะนำของ “เพชรฆาตเศรษฐกิจ” ทำให้เกิดการทำลายสิ่งแวดล้อมอย่างมหาดศาล และต้องอพยพผู้คน

กว่า ๕๐ ล้านคน ผลที่เกิดขึ้นคือคนจำนวนมากไม่มีที่ทำกิน ได้รับค่าชดเชยน้อยนิดและยากจนลงกว่าเดิม ต้องถูกขับไล่ โยยติ จับกุมและขังคุก บางส่วนกลายเป็นแรงงานไร้ฝีมือในเมือง เชื้อนส่วนใหญ่ให้ผลตอบแทนไม่คุ้มค่าเหมือนเชื้อนปากมูล เกิดฝนแล้งและน้ำท่วม ผู้ที่ได้ประโยชน์อย่างแท้จริงคือนักการเมือง บริษัทก่อสร้างและจำหน่ายอุปกรณ์ของสหรัฐฯ และพวก และที่แน่นอนคือธนาคารโลก???

องค์กรการเงินระหว่างประเทศ(International Monetary Fund) มีจุดประสงค์ดั้งเดิมคือเพื่อรักษาเสถียรภาพทางการเงินโลกและดูแลการชำระหนี้ของประเทศสมาชิก อย่างไรก็ตามจุดประสงค์ของสถาบันนี้เปลี่ยนไปตั้งแต่ต้นทศวรรษ ๑๙๘๐ พร้อม ๆ กับที่ประธานาธิบดีโรนัล เรแกน เริ่มผลักดันการค้าเสรี แทนที่จะช่วยให้รัฐบาลต่าง ๆ หลีกเลี่ยงวิกฤติทางการเงิน องค์กรนี้กลับกดดันอย่างจริงจังที่จะให้รัฐบาลเหล่านั้นลด ละและเลิกกฎระเบียบที่จะเป็นอุปสรรคต่อการค้าและการเงินเสรี ซึ่งผลที่เกิดขึ้นก็คือ ความไม่สมดุลทางการค้าอย่างมหาศาลและการเก็งกำไรทางการเงิน เงินทุนจำนวนมากไหลเข้าไปสู่ตลาดใหม่ ๆ ในอเมริกาใต้และเอเชียในรูปของเงินกู้ และการลงทุนเก็งกำไร (ตลาดหุ้น) ศาสตราจารย์วอลเดน เบลโล นักวิชาการระดับโลกชาวฟิลิปปินส์และ Rani Rodrik นักเศรษฐศาสตร์ของฮาร์วาร์ด ต่อมาชี้ให้เห็นว่า การเคลื่อนย้ายทุนอย่างมหาศาลดังกล่าวส่งผลให้เม็กซิโกล่มสลายทางเศรษฐกิจในปี ๑๙๙๔ (๒๕๓๗) และยังมีเอเชีย รัสเซียและบราซิลระหว่างปี ๑๙๙๗ - ๑๙๙๘ (๒๕๔๐ - ๒๕๔๑) ด้วย เมื่อประเทศใดตก "หลุมดำ" ทางเศรษฐกิจ ไอเอ็มเอฟจะก้าวเข้าไปพร้อมเงินกู้ก้อนใหม่ เปลี่ยนหนี้เอกชนให้เป็นหนี้รัฐบาล ให้ลดค่าใช้จ่ายสำคัญ ๆ เช่น การศึกษา (ทำลายสมอง) รวมทั้งให้เปิดประเทศรับการค้าเสรียิ่งขึ้น สิ่งเหล่านี้ทำให้ประเทศลูกหนี้ไม่สามารถปกป้องความเข้มแข็งภายในทั้งในระยะ

สั้นและระยะยาว ซึ่งแน่นอน ย่อมกระทบกระเทือนความสามารถในการเติบโตและการรักษาอธิปไตยของชาติในอนาคตโดยที่ไอเอ็มเอฟไม่ต้องรับผิดชอบแต่ประการใด การกระทำอันเลวร้ายของไอเอ็มเอฟดังกล่าวนี้เองที่ก่อให้เกิดแรงต้านและการผลักดันให้ยกเลิกหรือปฏิรูปขององค์กรนี้ในปัจจุบัน...ในปี ๒๕๔๐ ญี่ปุ่นเสนอจัดตั้งกองทุนการเงินเอเชียแยกต่างหากจากไอเอ็มเอฟ แต่ถูกยับยั้งโดยสหรัฐฯ เพราะจะทำให้ประเทศในเอเชียมีอิสระจากการครอบงำและหาประโยชน์ของพวกเขา "กาขาว" ??? อนึ่งในปี ๒๐๐๑ (๒๕๔๔) ไอเอ็มเอฟได้ผลักดันมาลาวิลงสู่ "ก้นเหว" โดยบีบให้ประเทศนี้ขาย "ข้าวโพดสำรอง" สำหรับกรณีฉุกเฉินเพื่อนำเงินไปใช้หนี้ไอเอ็มเอฟ ในปีถัดไปประเทศมาลาวิพบกับสถานะแห่งแล้งอย่างหนัก และชาวมาลาวิหลายหมื่นคนเสียชีวิตเพราะขาดอาหาร

สรุปได้ว่า องค์กรทั้งสามถูกสหรัฐฯ และพวกตั้งขึ้น และถือหุ้นใหญ่เพื่อครอบงำประเทศต่าง ๆ ผ่านระบบทุนนิยมเสรีที่สหรัฐฯ ผลักดัน ศาสตราจารย์วอลเดน เบลโล นักวิชาการระดับโลกชาวฟิลิปปินส์กล่าว "สหรัฐฯ ใช้กระบวนการโลกาภิวัตน์อย่างระมัดระวังโดยที่จะไม่ให้เห็นอย่างโจ่งแจ้งว่าสหรัฐฯ เป็นผู้ลงมือกระทำผ่านองค์กรเหล่านั้น และแนวทางอันแท้จริงที่สหรัฐฯ ใช้คือระบบปกป้องและกีดกันสำหรับเศรษฐกิจของสหรัฐฯ เอง แต่ระบบการค้าเสรีสำหรับส่วนที่เหลือของโลก" นิตยสารนิวส์วีคฉบับ ๙/๕/๘๘ รายงานว่า "สหรัฐฯ อยู่อันดับ ๖๑ ของโลกในเรื่องการเปิดเสรี"... ลวงโลกอีกตามเคย???

๘. วิกฤติที่เกิดจากทุนนิยมเสรี

● ตลอดระยะเวลา ๒๖ ปี (๑๙๙๐-๒๐๐๖) ประเทศต่าง ๆ ที่เปิดรับทุนนิยมเสรี การเงินเสรี และการแปรรูปรัฐวิสาหกิจ ต่างทยอยกันล่มสลายทางเศรษฐกิจและสังคมโดยเริ่มจากประเทศ "หลังบ้าน" ของสหรัฐฯ เช่น บราซิล เม็กซิโก

โบลีเวีย ซิลี อาร์เจนตินา แล้วลามมาทางเอเชีย เช่น ไทย อินโดนีเซีย มาเลเซีย และเกาหลี อีกหลายประเทศก็ตกอยู่ในฐานะง่อนแง่น เช่น นิวซีแลนด์ ซึ่งใช้ระบบทุนนิยมเสรีเป็นเวลา ๑๕ ปี และขายอุตสาหกรรมของชาติไปร้อยละ ๘๐ ให้ต่างชาติ (ถ้าใครถูกส่งออกหมด) จนต้องขายป่าไม้จำนวนมากให้สหรัฐฯ ด้วย ผลปรากฏว่าระดับการดำรงชีพและเศรษฐกิจตกต่ำ ค่าไฟฟ้าขึ้นไป ๔ เท่าหลังการแปรรูป มีคนตกงานมากและมีหนี้ต่างประเทศเพิ่มขึ้นกว่า ๒ เท่า คนหนุ่มคนสาวอพยพหนีออกนอกประเทศ และรายได้ระหว่างคนรวยและคนจนขยายกว้างขึ้น ในปี ๑๙๙๙ (๒๕๔๒) นิวซีแลนด์ก็เริ่มปรับตัวใหม่และใช้กฎระเบียบอย่างเหมาะสมเพื่อความเป็นธรรมและความสุขของสังคมมากกว่าการเน้นเฉพาะเศรษฐกิจตามการผลักดันของสหรัฐฯ

● อัฟริกาใต้ใช้ระบบทุนนิยมเสรีอยู่ ๑๐ ปีแล้ว ก็ล่มสลาย รายได้มวลรวมประชาชาติลดลงร้อยละ ๒๐ และราคาสินค้าพุ่งสูงขึ้นร้อยละ ๕๐ ในปี ๒๐๐๔ (๒๕๔๗) การลดกฎระเบียบได้ทำให้สายการบินต่าง ๆ ในยุโรปล้มลงตาม ๆ กันทั้ง ๆ ที่ผู้โดยสารเพิ่มจำนวนตลอดมาตั้งแต่ปี ๑๙๔๕ (๒๕๔๘) ยกเว้นปีที่เกิดสงครามอิรักครั้งแรกและปีที่เกิด ๙/๑๑ สายการบินอะลิตาเลียของอิตาลีเท่านั้นที่รอดอยู่ได้เพราะการแทรกแซงของรัฐบาล ในปี ๒๐๐๔ ประธานสายการบิน Air France- KLM กล่าวว่า “การขนส่งทางอากาศอยู่ในสภาพที่ถูกทำลายจนเหลือแต่ซาก” ในสหราชอาณาจักร ทุนนิยมเสรีในด้านสังคมและการศึกษาทำให้เด็ก ๑ ใน ๓ อยู่ในภาวะยากจนและเด็ก ๑.๕ ล้านคนที่อายุต่ำกว่า ๑๖ ต้องทำงานเพราะไม่ได้รับสวัสดิการของรัฐอีกต่อไป และผลสำเร็จในการเรียนตกล่างทั้งการพูดการเขียนและการคิด

● ประเทศอาร์เจนตินาเป็นตัวอย่างที่ดีที่สุดสำหรับชี้ให้เห็นถึงหายนะที่เกิดจากนโยบายประชานิยม ทุนนิยมเสรี และความเลวทรามหรือความไร้สติปัญญาของผู้บริหารประเทศ อาร์เจน-

ตินาตั้งอยู่ในอเมริกาใต้ มีประชากรประมาณ ๓๗ ล้านคนในขณะที่ประเทศมีพื้นที่ใหญ่กว่าประเทศไทย ๕ เท่าและมีทรัพยากรอุดมสมบูรณ์มาก มีทั้งแร่ธาตุ ก๊าซธรรมชาติ น้ำมัน น้ำตกขนาดใหญ่ เฉพาะพื้นที่ภาคกลางซึ่งเหมาะแก่การเพาะปลูกและเลี้ยงสัตว์ก็ใหญ่กว่าประเทศไทย ๑.๕ เท่า แถมมีภูมิอากาศดี ไม่มีความขัดแย้งด้านเชื้อชาติของประชาชน หลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ นักเศรษฐศาสตร์ที่มีชื่อเสียงชาวอังกฤษชื่อโคลิน คล้าก ได้ทำนายว่า อาร์เจนตินาซึ่งไม่ได้เข้าร่วมสงครามโลกครั้งที่ ๒ จะเจริญรุ่งเรืองเป็นอันดับ ๒ รองจากสหรัฐฯ แต่โคลิน คล้าก ทำนายผิดอย่างสิ้นเชิงเพราะประเทศซึ่งกล่าวได้ว่าร่ำรวยกว่าประเทศไทยประมาณ ๖ เท่า กลับล้มละลายลงภายในเวลา ๔๐ กว่าปี ซึ่งสาเหตุสำคัญ ๆ ของความล่มสลายนั้นสรุปได้ดังนี้

ประชาชนไม่ขยันขันแข็งเพราะรายได้ด้วยความอุดมสมบูรณ์จึงผลิตได้ระดับต่ำเหมือนประเทศกำลังพัฒนาทั่วไป แต่กลับรักความสนุกสนาน **ฟุ้งเฟ้อฟุ่มเฟือย** หนุ่มสาวอาร์เจนตินาจะออกจากบ้านตอน ๔-๕ ทุ่มและกลับบ้านตอนเช้า ๆ รักการละเล่นโดยเฉพาะคลั่งไคล้ฟุตบอล นิยมละครน้ำเน่าประเภทแม่ผัวตบกับลูกสะใภ้และเจ้าชายรักกับหญิงยาก (เหมือนประเทศอะไรเอ่ย?) ไม่มีการเรียนประวัติศาสตร์เด็กและเยาวชนไม่มีความภูมิใจในรากเหง้าของตนเอง ประชาชนถูกสื่อทุกชนิดสลายความมีชาตินิยม ไม่สนใจใฝ่ดีในชาติ ไม่มีหนังสือหรือละครที่แสดงถึงการสร้างเนื้อสร้างตัวอดทนและประหยัด มีแต่ปั่นหัวให้หลงใหลในบริโภคนิยม ประชาชนอายุที่จะเป็นคนอาร์เจนตินา เมื่อถูกถาม ต่างบอกว่าตนมีเชื้อสายสเปน อิตาลี ฯลฯ นอกจากนี้ยังมีนิสัยขี้โกง ชอบเลี้ยงภาษี การออมต่ำและฟุ้งตนเองไม่ได้จนต้องกู้หนี้ยืมสิน เห็นแก่ตัวมากกว่าส่วนรวม เล่นพรรคเล่นพวก ยิ่งเมื่อเศรษฐกิจล่มสลาย ความรักความภูมิใจในชาติก็ยิ่งหมดไป จนครูใช้ธงชาติเซดโตะ อาร์เจนตินาได้กลายเป็น

“มรดกโลก” และรัฐบาลต้องใช้ภาษีของประชาชนจ้างทหารและตำรวจไว้เพื่อรักษาความปลอดภัยให้ธุรกิจของต่างชาติซึ่งครองประเทศไว้หมดแล้ว!!!

สำหรับรัฐบาลนั้นเมื่ออาร์เจนตินาได้รับเอกราชในปี ค.ศ. ๑๘๑๖ (๒๓๕๙) หลังจากเป็นอาณานิคมของสเปนและอังกฤษอยู่เกือบ ๒๕๐ ปี ทหารด้วยกันเองและทหารกับพลเรือนต่างแย่งชิงอำนาจและผลัดกันบริหารประเทศ รัฐบาลส่วนใหญ่ขี้โกง ฉ้อราษฎ์บังหลวง โกงการเลือกตั้ง โกงภาษีและอื่น ๆ ขอบละเมิดสิทธิมนุษยชน(ระหว่างปี ๒๕๑๙ - ๒๕๒๖ มีประชาชนถูกจับตัวไปสังหารไม่ต่ำกว่า ๓๐,๐๐๐ คน) แคมบริหารประเทศไม่มีประสิทธิภาพ สร้างความเจริญแบบศูนย์กลางเดียวจนมีคนอาศัยอยู่ในเมืองหลวงมากถึงร้อยละ ๕๐ ของทั้งหมด รัฐบาลต่าง ๆ อียากอยู่ในอำนาจนาน ๆ ก็เอาใจประชาชนโดยใช้นโยบาย “ประชานิยม” เช่นให้เงินสนับสนุนการศึกษาเอาใจกรรมกร ห้ามขึ้นราคาสินค้า แจกของของคนจนเพิ่มจำนวนข้าราชการและขึ้นเงินเดือน ลดภาษี ส่งพรรคพวกไปหาประโยชน์ในรัฐวิสาหกิจและอื่น ๆ อีกมากจนประชาชนซึ่งอ่อนแอ ชอบสนุกสนานและฟุ้งเฟ้ออยู่แล้วก็ยิ่งเคยชิน และเรียกร้องขอเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ในที่สุดรัฐบาลก็มีปัญหาในด้านงบประมาณต้องนำทุนสำรองของประเทศออกมาใช้ ต้องพิมพ์ธนบัตรจนเกิดเงินเฟ้อสูงขึ้น ๓,๐๐๐ เปอร์เซ็นต์ อาร์เจนตินาตกอยู่ในวงจรอุบาทว์ดังกล่าวจนประสบวิกฤติทางเศรษฐกิจทั้งหมด ๕ ครั้ง ต้องกู้เงินจากไอเอ็มเอฟ ๓ ครั้งครั้ง สุดท้ายต้องกู้ในจำนวน ๑๕๕ ล้านดอลลาร์ในปี ๒๕๔๑ ซึ่งเป็นการกู้ในจำนวนที่สูงที่สุดในโลก

นายเมเนมได้รับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีเมื่อปี ๑๙๘๙ (๒๕๓๒) ซึ่งเป็นเวลาที่ประเทศบอบช้ำจากการคอร์รัปชันและวิกฤติศรัทธาของรัฐบาลที่ผ่านมานายเมเนมเป็นผู้ที่นิยมผู้หญิงสวย เขาแต่งงานกับอดีตนางงามจักรวาล เขาคลังโคลัรตสปอร์ดและชีวิตหรูหรา เขาเป็นเพื่อนของนาย

ยอร์ช บุษ และบุคคลต่าง ๆ ในสหรัฐฯ เขาใช้เงินภาษีซื้อเครื่องบินราคา ๒,๖๐๐ ล้านบาทไว้ใช้ประจำตำแหน่ง และบินไปตีกอล์ฟกับเพื่อนในสหรัฐฯ เขาตั้งนายควาโยผู้ซึ่งได้ปริญญาเอกด้านเศรษฐศาสตร์จากมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ดของสหรัฐฯ ให้เป็นรัฐมนตรีกระทรวงเศรษฐกิจ และนโยบายของเขาคือเปิดเสรีทางการค้าและการเงินอย่างเต็มที่รวมทั้งขายหรือแปรรูปรัฐวิสาหกิจ ๒๕๐ แห่งให้เป็นของเอกชนตามแผน “ฉันทามติวอชิงตัน” ของสหรัฐฯ ผลของนโยบายการเปิดเสรีมีดังนี้

๑. เกิดการคอร์รัปชันเชิงนโยบายอย่างมโหฬาร องค์กรข้ามชาติผู้มีส่วนในการประเมินราคาทรัพย์สินของอาร์เจนตินา โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากสหรัฐฯ ได้ประเมินราคาทรัพย์สินต่ำกว่าที่เป็นจริงหลายเท่า แล้วเขาก็กับพวกก็ซื้อไปขายต่อหรือขายให้บริษัทต่างชาติโดยเขาและพวกได้ค่านายหน้าเป็นจำนวนมาก นอกจากนั้นเขายังยกยอกเงินอีก ๑๐๐ ล้านดอลลาร์ด้วย ต่อมาเขาและพวกรวมทั้งนายควาโยถูกฟ้องข้อหาทุจริตคนละเป็นสิบ ๆ คดี แต่เขาหนีไปอยู่ประเทศสเปนกับภรรยาใหม่

๒. กิจการสำคัญ ๆ ที่ถูกแปรรูปได้แก่ น้ำประปา ไฟฟ้า โทรศัพท ทางด่วน สายการบิน ถนนขนส่ง ก๊าซ น้ำมัน ธนาคาร รถไฟและอื่น ๆ อีกมาก ส่วนบริษัทต่างชาติที่ซื้อมีทั้งสหรัฐฯ สเปน อังกฤษ ฝรั่งเศส คานาดา ซิลิ ฯลฯ กิจการซึ่งเคยถูกผูกขาดโดยรัฐบาลกลายเป็นถูกผูกขาดโดยเอกชนข้ามชาติ และค่าบริการได้พุ่งสูงขึ้นอย่างมหาโหด นอกจากนี้ยังมีห้างค้าส่งค้าปลีกข้ามชาติขนาดใหญ่เข้าไปตั้งอยู่อีกเกือบ ๕๐๐ แห่ง เฉพาะห้างคาร์ฟูร์ของฝรั่งเศสมีถึง ๓๗๗ แห่ง แคมด้วยร้านแมคโดนัลด์อีกทุกหัวระแหง ร้านโชห่วยและร้านพื้นเมืองถูกทำลายหมด ยิ่งกว่านั้นที่ดินอีกเกือบครึ่งประเทศก็ถูกซื้อไปโดยต่างชาติรวมทั้งนายยอร์ช โชรอส ชาวอาร์เจนตินา กลายเป็นลูกจ้างหรือเกษตรกรขนาดเล็กเท่านั้น

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

ข้าวของแจกผู้ประสบภัย คุณเก็บ ก็เก็บไว้ให้คนกันเอง
บ้างก็เอาชื่อตัวเองแปะลงไป ทำเป็นว่าเป็นของฉัน
นอกจากอับรึย ยังได้เป็นโจรอีกหนึ่งกระทง !

เหตุผลที่ทำทานแล้วตกนรก!

โ ลกรอดได้ด้วยการทำงาน
และทานเพื่อคนอื่น เขาจะเรียกกิจกรรม
“จิตอาสา”
น้ำท่วมเมืองไทยก็จริง แต่ก็สร้าง
ปรากฏการณ์มหัศจรรย์วันเด้อร์ฟูล จิต
อาสา !

ทั่วทุกทิศแดนสยาม !
ศาสนิกชนตั้งจิตเมื่อทำทาน...
สาธุ ขอมรรคผลนิพพานหวังพันทุกซ์
ในชาติหน้าชาติโน้น ในอนาคตกาล ทาน
เช่นนี้ต้องเรียก “ใจเยียม”
บ้างขอชาติหน้ามั่งมีศรีสุข สะดวก

สบาย เหมือนคนอื่นเขา แม้จะไม่มีหลัก
ประกันการอธิษฐาน

เป็นความหวังที่ไม่แน่นอน เป็นความ
ฝันที่ไม่มั่นคง แต่ก็ขยับขยับขอเช่นนี้ ๆ ๆ
ทานเช่นนี้ต้องเรียก **“ใจถึง”**

แต่บางคนเล่นกันในชาตินี้ ทำบุญ
ทำทานทั้งที ขอเอาชื่อเสียง ขอเอา
คะแนนเสียงเลือกตั้ง

บุญกุศลเป็นแค่ผลพลอยได้ !

ทานเช่นนี้เป็นทานโคตรโลภก็เรียก
ว่าทานของคน **“ใจทึบ”**

โดยข้อเท็จจริง **“ทาน”** ที่หวังผล
ผลตอบแทนยิ่งน้อยเท่าใด **ยิ่งอานิสงส์สูง !**

ยิ่งหวังผลตอบแทนกลับมายิ่งช้าเท่าใด
ยิ่งได้ดอกเบ็ญสูง !

เพราะเหตุนี้ ทำทานทั้งที อย่าให้ใครรู้
อย่าให้ใครเห็น อย่าเรียกร้องผลตอบแทน
กลับมา ไม่ว่าจะชาตินี้หรือชาติไหน ๆ

**ทานเช่นนี้ ผาก ๑๐๐ จะได้กลับมา
เต็ม ๑๐๐ แถมดอกเบ็ญอีก ๑๐๐ เท่าตัว !**

นี่แหละสูตรคณิตศาสตร์สาขาโลกุตระ !

แต่ **“ทานบารมี”** ทำแล้วตนรอก
หมกไหม้ก็มีเยอะ

ทานตนรอกจึงเป็น **“ทานอัปรีย”**

น้ำท่วมทุกข์ยาก ของกินของใช้มีน้อย
คุณซื้อราคาเท่าเดิม แต่คุณตั้งราคาขาย
สูงหลายเท่าตัว นี่...**ชายอัปรีย !**

เขาเดินทางลำบาก คุณมีเรือ แต่ออก
แรงพายรับพายส่ง เสียเหงื่อไม่ก็หยด
น้ำมันไม่ก็หยด คุณกลับตั้งราคาเป็นร้อย
เป็นพัน นี่...**พายอัปรีย !**

คุณบอกรถชนกัน ชาวบ้านวิ่งไปแย่ง
ทรัพย์สิน คุณว่าสุดอำมหิต สุดโหด สุดจะ
แย้ แต่พฤติกรรมฉวยโอกาสตอนน้ำท่วม
ก็ไม่ต่างกันเท่าไร

อัปรียพอ ๆ กัน !

ยิ่งข้าวของแจกผู้ประสบภัย คุณเก็บ

ไม่แจก ก็กเอาไว้ให้คนตนเอง บ้างก็เอา
ชื่อตัวเองแปะลงไป ทำเป็นว่าของนี้เป็น
ของฉัน

**นอกจากอัปรีย ยังได้เป็นโจรอีกหนึ่ง
กระทง !**

ยามทุกข์ เลือดกระเด็นเข้าตา

ชีวิตคับขัน

เหน็ดเหนื่อยกับตัวเองยังไม่พอ ไหน
จะลูกเมีย หมา แมว รถ บ้าน หมดตัวก็
คราวนี้

ยังจะมาเหน็ดเหนื่อยกับการทะเลาะ

เบาะแว้งของนักการเมือง ของข้าราชการ
กัดกันไม่รู้กาลเทศะ

ไม่ใช่อัปรีย แต่สุดจะทุเรศ !

เคยดำหมาไว้เยอะ กัดกันทุกบ่อ
ห้ามทัพก็หลายครั้งวันนี้เพิ่งเข้าใจ ที่มัน
กัดกันก็คงคิดเหมือนคนเรานั้นเอง ไม่มี
แตกต่างกัน !

ความวุ่นไม่ทันหาย ความควายก็เข้า
มาเสริม

อยู่ดี ๆ มาจัดมหกรรมคลื่นนิ่งเดีย
รวมพลังกวาดถนนที่เคยถูกน้ำท่วม

แสดงความสามารถ **“กูทำสำเร็จ!”**

ถ่ายรูปอวดโชว์หนังสือพิมพ์หน้า ๑ !

คนที่ยังถูกน้ำท่วมอยู่แทบหัวใจละลาย
เจ็บยิ่งกว่าลูกโดนข่มขืน !

ไหนดว่าจะร่วมทุกข์ร่วมสุข ?

ไหนดว่าเราเป็นพี่เป็นน้อง ?

ทุกข์ของท่านคือทุกข์ของเรา ?

ปรากฏการณ์ **“Cleaning Day”** จึง
กลายเป็น **“Dying Day”** ด้วยประการฉะนี้ !

**ขอร้องนะขอร้องกลับไปเรียนจิตวิทยา
มนุษย์อีกครั้ง !**

☞

>>ต่อจากฉบับที่ ๒๕๖<<

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร?
เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา
ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น?
(และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

- แฟชั่นรองเท้าสาวเปรี้ยว

ลิ่งมอมเมากันที่หลงรื่นเริง ทั้งบันเทิง
ทั้งเครื่องประเทืองโฉมแต่งตัว
ทั้งอาหารการกิน ทั้งการละเล่นแข่งขัน
ทั้งพนัน อีกลสารพัดที่เสกสรรปั้นแต่งขึ้น
มามอมเมากัน นับไม่ถ้วน มันผลาญทำลาย
และพากัน“หลงผิดติดยึด”
ซึ่งประดิษฐ์ประเด“กิเลส”โลโลกกันแท้ๆ

ในฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้นามว่า “**ลูกพระรัตนตรัย**” ๑๘ ม.๑๐ ต.เขาชัยสน อ.เขาชัยสน จ.พัทลุง ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถาม ในข้อ ๑ เท่านั้น และยาวนานมาจนฉบับนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นการตอบคำถามที่อาตมาตอบชนิดตั้งใจสาธยายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแน่นอนย่อมมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องพันพร้อมทั้งเกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้รู้แจ้งกัน เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น “ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ” มานานแสนนานแล้ว อาตมาพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธยาย

ดังนั้น แต่คำถามว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร ? เป็นอยู่อย่างไร ?** เท่านั้น การตอบจึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และยังได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้ก็จะนำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ “**ลูกพระรัตนตรัย**” ก็ดีของผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วงท้าย และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

[สำหรับปัญหาของ “**ลูกพระรัตนตรัย**” นอกจากข้อ ๑ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ต่อไปด้วยกระทั่งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๔ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะตอบต่อจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญหาข้อที่ ๙. มีว่า**ขอให้พ่อท่านช่วยจำแนกแยก** **ชั้นนักการเมืองที่ควรเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภาอันทรง** **เกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีก** **ในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้**

ถ้าเข้าใจที่อาตมาได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณ มาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า **นักการเมือง ก็คือ “ผู้ที่เข้าไปเสียสละ”**ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา **ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลภียสุข** เป็นอันขาด

นักการเมือง คือ คนที่อยู่ใน“ฐานะนักบริหาร” อันเป็น**“ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒”** ของสังคม(ขั้นที่ ๑ คือ ฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรี ได้รับการเคารพ นับถือเทียบเท่า**“อารยชนชั้นอนาคามี”** จึงต้องมี **คุณภาพเพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ**

“นักการเมือง”ผู้ใดยังมีพฤติกรรม ที่แสวงหา “ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลภียสุข”จากงานการเมืองอยู่ **จึง ไม่ใช่ักการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการเมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ, โลภียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะ มากขึ้นๆ เท่าใดๆ** **ผู้นั้น ก็คือ ผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักการเมือง และยอมทำลายการเมือง มากขึ้นๆด้วย เท่านั้น**

ดังนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วอาศัยงาน **การเมืองแสวงหา“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลภียสุข”ด้วยโลภะ** **ด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เท่าใดๆ กระทั่งไม่มี** **เลย ไต้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็น** **นักการเมือง และยอมทำลายการเมือง** **น้อยลงๆด้วย เท่านั้น หรือคือผู้เป็น** **นักการเมือง ที่แท้จริงยิ่งขึ้นเท่านั้น**

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ”นั้น จะเป็นสังคมที่มีความเข้าใจใน**“ฐานะแห่งบุคคล”**เป็นอย่างดีก็เพราะประชากร มีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมใน**ความระลึกถึงกัน-ความรักกัน-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วาท** **กัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน** (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๓ ในสาราณียธรรม)นี้แล จึงเป็น สังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานานุฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธา และปัญญาที่เข้าใจในลัทธิจะ ว่า **“ฐานะแห่งบุคคล”**ที่มีความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกัน ทั้งในด้าน**“สมมุติสัจจะ”** และทั้งในด้าน**“ปรมาตถสัจจะ”**

ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑.ฐานะนักบวช ๒.ฐานะนักบริหาร ๓.ฐานะนักบริการ ๔.ฐานะนักผลิต

๑. ผู้มี**“ฐานะนักบวช”** ฐานะนี้ถือว่า เป็น**“ฐานะ”**ที่สูงสุดของสังคม ผู้อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบไหว้บูชากันที่เด็ดขาด เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มีความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเทิดทูน เป็นหลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคมเป็นที่พึ่งของสังคมแท้ เพราะเป็น**“สรณะ”**หนึ่งของ**พระไตรรัตน์** อันเป็น **“ที่พึ่ง”**สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุด บรรลุธรรมขั้นนามธรรมกันได้ถึงขั้น**“อรหัตต์”**จริง ก็ยังเป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรของมวลมนุษยชาติได้อย่างพิเศษแท้จริง ดังนั้น **“ฐานะ”**นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุดในประชา**“ฐานะแห่งบุคคล”**ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้องมีความดีที่เป็นจริงอันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า**“ปรมาตถสัจจะ”**

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย**“ฐานะนักบวช”**ยังไม่จบ ได้ขยายให้เห็นคุณลักษณะแท้ของความเป็น**“นักบวช”** ซึ่งประกอบไปด้วย **“วรรณะ ๙”** เพิ่งอธิบายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปลักษณะที่ ๘ **“การไม่สะสม”** ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง**“มิจฉาทิฎฐิ-สัมมาทิฎฐิ”** อันเป็นจุดสำคัญของ**“การจะได้เกิดสู่‘ปรโลก’เป็นอารยบุคคล”** ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พระพุทธเจ้าตรัสหลักการของ**“ความเป็นมิจฉาทิฎฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฎฐิ ๑๐”**ไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษาหลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี**“สัมมาทิฎฐิ”**ที่จะปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น**“อารยชน”** หรือไม่มีประธานที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่**“โลกุตระภูมิ”**ได้แน่ๆ

“มิจฉาทิฎฐิ ๑๐ และสัมมาทิฎฐิ ๑๐” นั้นมีดังนี้

๑. **ทานที่ให้แล้ว มีผล(อัตถิ ทินนัง)** หมายความว่า

ว่า ผู้หนึ่งต้องมีความเห็นหรือความเชื่อถือ(ทิฐิ)ว่า “ทาน” ที่ทำไปนั้นๆ “มีผลแน่” โดยเฉพาะ “ผล” ที่เป็น “โลกุตระธรรม” ส่วนผู้ที่มีความเห็นหรือความเชื่อถือ(ทิฐิ) ว่า ทานที่ให้แล้ว ไม่มีผล (นัตถิ ทินนัง) เช่น “ทาน” ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรหากผู้หนึ่งก็คือ “มิจฉาทิฐิ” ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว

และแม้จะมีความเห็นหรือความเชื่อถือ ว่า ทานที่ให้แล้ว มีผล ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น “มีจกผล” ได้บาป หรือผลไม่ดี ไม่สมควรทำ ทำทานอย่างนี้เป็น “สัมมาผล” ได้บุญ หรือผลดี สมควรทำ ให้ยิ่ง เป็นต้น โดยเฉพาะ “ทำทาน” อย่างไม่ดีจึงจะเป็น “ผล” สิ้นนิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มีความเชื่อถือหรือความเห็น(ทิฐิ) ที่ถูกต้องดีงาม

[แล้วอาตมาก็ได้อธิบาย “ทาน” ที่เป็นบาป และ “ทาน” ที่เป็นบุญไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษากันให้ดี ไม่เช่นนั้น จะ “ทำทาน” กันได้ “บาป” ตลอดกาลนาน

เรื่อง “ทาน” นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง “สัมมาทิฐิ” ก็จะได้รู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า “ทาน” หรือ “การเสียสละแก่กันและกัน” นี้แหละคือ พฤติกรรมอันวิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคมมนุษย์ เพราะเป็นทั้ง “ประโยชน์” แก่ตน แก่สังคม และเป็นทั้ง “มรรคผล” สิ้นนิพพานจริงๆ

ส่วน “ทาน” ที่ทำกันอยู่ในสังคมของ “ทุนนิยม” นั้น จะต่างกับ “ทาน” ในสังคมของ “บุญนิยม” เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น “โลกุตระ” ได้จริง ก็จะมีความจริงจากใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเรากำลังอธิบายเจาะลึก “ประโยชน์” ขึ้นสูงขึ้นไป คือ “สัมปรายิกัตถะ” ที่พุทธศาสนิกชนมักจะหลงเข้าใจเพี้ยนไปเป็นแบบ “เทวนิยม” เพราะเข้าใจเรื่อง “ศรัทธาและศีล” ไม่สัมมาทิฐิ ซึ่งอาตมากำลังอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งในความเป็น “อเทวนิยม” โดยเฉพาะเรื่อง “ศีล” ที่พุทธศาสนิกชนยังหลงเข้าใจผิด และปฏิบัติยังไม่สัมมา เพราะแยก “ศีล” แยก “สมาธิ” แยก “ปัญญา” เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มีมรรคผลเข้าถึง “ไตรลักษณ์” อย่างเป็น “ปรมัตถธรรม”

การปฏิบัติที่ไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน “มัจฉาทิฐิสูตตร-ลักขณาทิฐิสูตตร-อตตานุทิฐิสูตตร” ซึ่งต้องมี “สัมพัส” เป็นปัจจัย และต้องมี “องค์รวมของทวาร ๖ - อายุตนะนอกและใน ทั้ง ๑๒ - วิญญาณ ๖ - สัมพัส ๖” ตลอดจนต้องรู้แจ้ง “เวทนาในเวทนา” ละเอียดย

ทะลุไปถึงขั้นสูงสุด คือ “โดยความเป็นอนัตตา” (อนัตตโต) ชนิดที่มี “ความไม่มีตัวตนของกิเลส” อันเรียกว่า “อนัตตา” นั้น ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ “รู้” (ซานนตี) “เห็น” (เปตสตี) อย่างสัมพัสอยู่หลักๆ เป็นปัจจุบันนั้นทีเดียว

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ “ศีล” จนกระทั่งนำพาให้เกิด “สัมมาสมาธิ” และเกิด “ปัญญา” ชนิดมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ทั้ง “ศีล-สมาธิ-ปัญญา” อย่างเป็น “องค์รวม” ไปแล้ว และมีเมื่อผลของการปฏิบัติ “ศีล” ก็ย่อมเกิด “ศรัทธา” และ “ศรัทธา” ก็มีความเจริญตามองค์ธรรมสูงขึ้นๆ บริบูรณ์ด้วย “องค์ธรรม” นั้นๆ เป็นลำดับๆ ถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอาตมาได้อธิบายถึงผู้มี “วิชา ๙” ที่สามารถรู้ “ปรโลก” หรือ “โลกหน้า” แบบพุทธ เชิญอ่านต่อได้]

“ประโยชน์” (อตถะ) ที่มีมรรคมีผลถึงขั้นลดละกิเลสได้อย่างถูกต้องถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น “สุข” ก็เป็น “สุขพิเศษ” (วุปสมสุข) ถ้าเป็น “กุศล” ก็เป็น “โลกุตระกุศล” ถึงขั้นสูงสุดได้ อันเป็นการสิ้น “ทุกขอาริยสัง” เป็น “บรมประโยชน์” ขึ้นสุดตมัตถะ” หรือ “ประโยชน์” ขึ้นบรรลุนิพพาน เป็น “อรหัตต์” จึงจะเป็นผู้มี “สุขชนิดบรมสุข” (ปรมังสุขัง)

[เราได้อธิบายกันมาเรื่อยจนถึง “อวิชา ๙” และกำลังจะได้ขยายถึง “ปฏิจกสมุปบาท ๑๒” อันมีสาเหตุต้นตอมาจาก “อวิชา” ซึ่งเราจะได้อีกข้อความซ้ำซ้อนของมันสู่กันฟังต่อไป]

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุจริง และยืนยันจาก ผู้บรรลุจริง จึงก่อความเสียหายร้ายมา

[เรากำลังพูดถึงความเป็น “ปรโลก” อันก็คือ “สัมปรายภพ” ซึ่งตามทิฐิ “เทวนิยม” นั้นเขาถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่ปรโลก แม้ชาวพุทธเองก็เถอะ ยังเข้าใจ “ปรโลก” เหมือนที่เทวนิยม เขายึดถือเกือบทั้งนั้น ส่วนทิฐิ “อเทวนิยม” นั้นยังไม่ตายก็มีปรโลก ถ้าชาวพุทธผู้ใด “ไม่สัมมาทิฐิ” (มัจฉาทิฐิ) แต่เรื่อง “ปรโลก” เรื่องเดียว นี้ ก็แน่นอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด “สัมปรายิกัตถะ” ย่อมผิดไป ไม่มีมรรคผลเด็ดขาด]

ขอยืนยันว่า พุทธนั้นเป็นศาสนาที่พระพุทธเจ้าทรงนิยามความเป็น “อาริยะ” จะต้องมีคุณธรรมเข้าขั้นโลกุตระสังจะ จึงจะเป็นมรรคผลของศาสนาพุทธ ไม่ใช่เอาแค่โลกียะเป็นมรรคผล และมรรคผลนั้นก็เกิดจากการปฏิบัติ ที่ถึงพร้อมด้วยวิปัสณาและจรณะ

ถึงพร้อมอย่างไร “จรณะ” ที่เกิด “วิชา” นั้นเป็น

อย่างไร ก็มีหลักฐานที่ยืนยันความจริงเหล่านี้ ดังเช่น ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๑๖๒ ก็ชัดเจนยิ่ง อาตมาว่า ใครๆก็น่าจะลองอ่านคำตรัสของพระพุทธเจ้าเต็มๆครบๆ ดูบ้าง แม้จะยาวหน่อย ก็พยายามอ่านดูบ้างก็แล้วกัน จะได้เห็นกันกระจ่างแจ่มแจ้ง ว่า อะไรเป็นอย่างไรกันแท้

จากคำตรัสนี้เอง ย่อมเป็นการไขแจ้งให้รู้แน่สำคัญ อย่างหนึ่งของวิถีแห่งพุทธ พระพุทธเจ้าทรงมีบุพเพนิวาสานุสติญาณอันเยี่ยมยอด(เรื่องราวชีวิตในชาติก่อนๆ ของพระองค์) จึงทรงรำลึกถึงบุรพกรรมของพระองค์ได้ เป็นอันมาก เมื่อพระองค์ทรงนำมาเล่าให้ฟัง เราก็ได้เข้าใจ กรรมและวิบากกรรม และพลอยได้เข้าใจใจน้อยแฝง และ นัยสำคัญของอะไรต่ออะไรได้อีกมากมาย

เพราะพระองค์ทรงนั่งรำลึกบุพเพนิวาสานุสติญาณ ได้ตัมโพธิ์ ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ นั้นแล (วันวิสาขบูชา) พระองค์ก็จึงแจ้งชัดว่า **“มรรคองค์ ๘”** ปฏิบัติอย่างไร และเมื่อไรต่ออะไรอีกมากมาย ที่เป็น **คุณธรรม-คุณวิเศษ-คุณลักษณะแห่ง“ความเป็นศาสนาพุทธ”**

[ผู้ที่เป็น“พหูสูต”นี้ คือ“ผู้มีภูมิรู้ที่รู้จักแจ้งในธรรม อันเป็น อุดมบรมสุขสธรรมของตน” เพราะตนได้บรรลุธรรม ซึ่งเป็น“คุณวิเศษ”(อุตตรिमनुสสรธรรม)นั้นๆจริง]

“โลกียธรรม” คือ การทรงไว้ซึ่ง**“ความรู้”** ที่เรียกว่า**“อวิชชา”**ใน**“ความเกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป”** อันเป็น**ไตรลักษณ์** หรือ**สามัญญลักษณ์ของจิตวิญญาณ**

“ไม่มีความรู้ใน“อิทัปปัจจยตาทางจิตวิญญาณ”

จิตวิญญาณจึงหมุนเวียนอยู่ในลักษณะ ๓ นั้นไม่จบ ไม่สามารถ**ทำความเข้าใจ**ได้สนิทเด็ดขาด ไม่สามารถ**ดับ**ความหมุนเวียนได้จริงสัมบูรณ์ โดยเฉพาะ**“ความดับ”ของจิตวิญญาณที่สันทถาวรที่เรียกว่า“นิพพาน”หรือ“นโรธ”หรือ“วิมุตติ”**

ส่วน**“โลกุตระธรรม”** คือ การทรงไว้ซึ่ง**“ความรู้”** ที่เรียกว่า**“วิชชา”**ใน**“ความเกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป”** ที่เป็น**ไตรลักษณ์** หรือ**สามัญญลักษณ์ของจิต**

วิญญาณ

มีความรู้ใน“อิทัปปัจจยตาทางจิตวิญญาณ”

จึงสามารถรู้แจ้งความหมุนเวียนของ**จิตวิญญาณ**ใน **ลักษณะ ๓** นั้น ที่เป็น**“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”**

และสามารถ**ทำความเข้าใจ**ได้สนิทเด็ดขาด ทั้งสามารถ**ดับ**ความหมุนเวียนได้จริงสัมบูรณ์ โดยเฉพาะ**“ความดับ”ของจิตวิญญาณที่สันทถาวรที่เรียกว่า“นิพพาน”หรือ“นโรธ”หรือ“วิมุตติ”**

จากความแตกต่างของ**โลกียธรรมกับโลกุตระธรรม** ดังกล่าว มีนัยสำคัญที่พอจะชี้ให้เห็นรายละเอียดได้ว่า เพราะ**โลกียธรรมไม่มี“พลังปัญญา”** ที่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงถึงขั้น**“ปรมัตถสัจจะ”**

โลกียธรรมสามารถรู้ได้แค่**“ความเกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป”**ของ**“สมมุติสัจจะ”**เท่านั้น

แต่**“ความเกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป”**ของ**“ปรมัตถสัจจะ”** นั้น คือ **“อนิจโต-ทุกขโต-อนัตตโต”**ของ**จิตวิญญาณ** ซึ่งผู้มีภูมิขั้น**“โลกุตระธรรม”**อย่าง**สัมมาทิฐิ**เท่านั้น จึงจะสามารถเข้าถึงได้จริง

อนิจโต คือ ความเป็นของไม่เที่ยง(ของจิตวิญญาณ)

ทุกขโต คือ ความเป็นทุกข์(ซึ่งเป็นภาวะทางจิตวิญญาณ)

อนัตตโต คือ ความเป็นไม่มีตัวตน(ของจิตวิญญาณ)

เพราะ**จิตวิญญาณที่เป็นไตรลักษณ์(เกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป)**นั้น **ไม่ใช่“สามัญ”** คือ **ไม่ใช่ความเป็นไปโดยทั่วไปที่ใครก็รู้ได้ปกติธรรมดา** ไม่ใช่สามัญนั่นเอง

แต่เป็นความเป็นไปของ**“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”** ซึ่ง**วิเศษกว่า“ความเกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป”ปกติธรรมดา** ความรู้นี้ จึงเป็น**“ความรู้ขั้นพิเศษ”**ที่ไม่ใช่สามัญของคนทั่วไปที่จะรู้ได้เป็นสาธารณะ

เพราะมันคือ ความเป็นไปของ**“ความไม่เที่ยง(อนิจจัง)-ความทุกข์(ทุกขัง)-ความไม่มีตัวตน(อนัตตา)ของจิตวิญญาณ”**ที่**เดียว** ซึ่งถ้าจะเป็น**“สามัญลักษณ์”**ก็เป็น**สามัญลักษณ์**ของคนพิเศษ ที่มี**“ความรู้ขั้นคุณวิเศษ”**(อุตตรिमनुสสรธรรม)อันเป็น**ปรมัตถธรรม** ภูมิรู้ขั้นนี้จึงเป็น

ภูมิระดับ**“สมณะ”**คือ **ผู้มีภูมิบรรลุ อริยธรรม**

ซึ่งสามารถมี**“พลังปัญญา”**หยั่งรู้**“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”**ได้จริงกระทั่งถึงที่สุดสัมบูรณ์ เป็น**อรหันต์**

ผู้มี**“พลังปัญญา”**หยั่งรู้**“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”**

ได้จริง จึงต้องเป็นผู้“มีภูมิระดับพิเศษ”ในความเป็น “สามัญคุณลักษณะระดับไตรลักษณ์”ที่สูงส่งขั้นอนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา” คนผู้นี้จึงชื่อว่า“อารยบุคคล” หรือผู้มี “ความเป็นสมณะ”แท้ๆ โน่นทีเดียว ด้วยประการฉะนี้ คงจะเห็นความแตกต่างของความเป็น“โลกียธรรม” กับ“โลกุตระธรรม” ที่หมายถึง การทรงไว้ซึ่ง“ความรู้” ที่เรียกว่า “วิชา”ในความคิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป อันเป็นไตรลักษณ์ หรือสามัญคุณลักษณะของจิตวิญญาน และมีความรู้ใน“อหังปัจเจยตาทังจิตวิญญาน” ชัดเจนแจ้งกระจ่างตลอดสายของ“ปฏิจาสัมบุตทา”จึง สามารถรู้ถ้วนความหมุนเวียนของจิตวิญญานในลักษณะ ๓ นั้น ที่เป็น“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”

และสามารถทำความเข้าใจได้สนิทเด็ดขาด ทั้งสามารถดับความหมุนเวียนได้จริงสัมบูรณ์ โดยเฉพาะ“ความดับ”ของจิตวิญญานที่สนิทถาวร ที่เรียกว่า“นิพพาน”หรือ“นิโรธ”หรือ“วิมุตติ” ได้ชัดเจนละเอียดขึ้นพอสมควร

ชาวโลกก็ยะทั้งหลายยังล้วนเป็น“เทวนิยม” แม้แต่ชาวพุทธที่ยังไม่สัมมาทิฐิสัมบูรณ์ก็ด้วย คงยังมีภูมิอยู่เป็นสาธารณะมาแต่ไหนแต่ไรคือ ยังเป็น“เทวนิยม”

“เทวนิยม” คือ ภาวะที่คนทั่วไปไม่สามารถรู้จักรู้แจ้ง รู้จริง“จิตวิญญาน”ตัวที่“มันติดยึดโลกีย์”ดังกล่าวนี้

“อารยชน”ของพุทธสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น “จิตวิญญาน”ที่เป็น“เทวามารพรหมหรือเทพเจ้าอาตมัน ปรมาตมัน” ทั้งที่“เกิดขึ้น” ทั้งที่“ตั้งอยู่” ทั้งที่“ทำให้ดับไป ได้ด้วยความรู้ความสามารถ” อย่างแท้จริงดังได้สาธยายมา จึงชื่อว่า “อเทวนิยม”(ผู้ไม่เหลืออวิชาสำหรับความเป็น เทวะ,มาร,พรหม,โอปาติกะนั่นเองได้จริง) เพราะพ้น“อวิชา”แล้ว สัมบูรณ์ในความเป็น“เทวามารพรหม”แบบ“เทวนิยม”

นี่คือ “พลังปัญญา” ที่เป็น“โลกวิทู”ของอารยชนพุทธ และ“การดำเนินชีวิตอยู่”ของอารยชน ผู้ที่มี “สัมมาสมาริ”นี้ก็เป็น “โลกานุกัมปา” อยู่ในชีวิตเป็นปกติอีกด้วย

โลกานุกัมปา หมายความว่า การอนุเคราะห์ต่อโลก มนุษย์,ความเอ็นดูต่อสัตว์โลก,การช่วยเหลือชาวโลก

อารยชนแบบพุทธจึงคือผู้มี“โลกุตรจิต” ซึ่งเป็นจิต

ที่อยู่เหนือโลกีย์ได้จริง ไม่เป็นทาส“โลกธรรม”คือ “อยู่เหนือ หรืออิสระจากอำนาจลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลภียสุข”ไปตามฐานะ

อารยชนแบบพุทธจึงคือผู้มี“โลกวิทู” ซึ่งเป็นผู้รู้รอบ ในการอยู่กับโลกธรรม อย่างไม่เป็น“ทาส” ยิ่งกว่าเอกราช ใดๆทั้งปวง ตั้งแต่มีคุณธรรมขั้นโสดาบันเป็นต้นไปทีเดียว

อารยชนแบบพุทธจึงคือผู้มี“โลกานุกัมปา” ซึ่งเป็น ผู้อ่อนนุเคราะห์ต่อโลกมนุษย์,ผู้เอ็นดูต่อสัตว์โลก,ผู้ช่วยเหลือ ชาวโลก เป็นผู้เสียสละแท้บริสุทธิ์ใจตามฐานะแห่งความเป็น

อารยชน เมื่อสูงสุดเป็นอรหันต์ก็เป็นผู้เสียสละบริสุทธิ์สุดยอด นั่นคือ คนมี“วิชา”มีแต่พยายามเสียสละช่วยสังคม ด้วยจิตที่บรรลुरुธรรมจริง เป็น“จิตพรหมวิหาร ๔”แท้จริง จึง เมตตาทายกรรม-เมตตาวิจิตรกรรม-เมตตาตามโนกรรม แล้วก็ กรุณา-มุทิตา-อุเบกขา อยู่ เป็นหลักประกันของคนของสังคม

ส่วนคนมีแต่“วิชา”ไม่มี“วิชา”อย่างสัมมาทิฐิ นั้น พยายามเอาเปรียบสังคมด้วยความรู้ความสามารถที่มีเหนือ กว่าเขาเสมอ ยังมี“วิชา”มากก็ยิ่งเอาเปรียบมาก เพราะ กิเลสมันเห็นแก่ตัวจริง ได้เปรียบมากเท่าไรก็ไม่มีวันพอ

ไม่มีขอบเขต ไม่มีสิ้นสุด ไม่หยุดมี-หยุดเอา-หยุดโลก ยิ่งมี“วิชา”มากจึงยิ่งเป็นภัยแก่ผู้ด้อยกว่ายิ่งขึ้นๆ

คนที่เรียนรู้แต่“วิชา”นั้นต่างหาก ส่วนมากส่วนใหญ่ ไม่สนใจ“วิชา” มีบ้างที่ทำที่ว่าสนใจก็ด้วยไหวพริบสามัญ ทุกคนก็ล้วนรู้ว่า คนลตกิเลสได้มันมันดีแน่ จึงต้องทำที่ สนใจ“วิชา” จึงทำที่ว่าตนก็สนใจธรรมะที่ลตกิเลสเพื่อ สร้างภาพให้แก่ชีวิตบ้าง แต่จริงๆนั้นก็เข้าไปสัมมาทิฐิ หรือได้ผลของ“วิชา”น้อยมากถึงขั้นแทบจะไม่มีเอาเลย

โดยปกติแล้วคนแทบทุกคนรู้ว่า“วิชา” หรือบรรล ุธรรมนั้นดีแน่ คนสนใจธรรมะนั้น เถียงไม่ได้หรอกว่า มันเป็นเรื่องดี แต่ก็ยังมีคนสนใจธรรมะน้อยกว่าคนที่ ไม่สนใจธรรมะอย่างเทียบกันไม่ได้อยู่นั่นเอง

ผู้สนใจ“วิชา”เรียนรู้ฝึกฝนจนกระทั่งบรรลुरुธรรม เป็นอารยบุคคล จึงมีน้อยกว่าคนที่ไม่มี“วิชา”อย่างเทียบไม่ได้ อย่างสิ้นนุอย่าเห็นแค่ต้นๆ พยายามทำความเข้าใจให้ คมลึก แม่นประเด็นให้ดีๆ อย่าเข้าใจได้ง่ายๆ หยาบๆ มิฉะนั้นจะหลงผิดไปหมิ่นหมายหรือจาบจ้วงเอาอารยบุคคล เข้า จะเป็นบาปแก่ตน ปล่อยไปก็อย่างน่าอายด้วย“อวิชา”

ผู้มีความรู้ที่เป็น“วิชา” จึงไม่ใช่“วิชา” อย่างมี
นัยสำคัญ ชัดเจนแล้ว ใช่ไหม..?

ดังนั้น ผู้ที่มีความรู้ที่เป็น“วิชา” จึงไม่ใช่ความรู้ที่
จะมีหลักประกันว่า จะซื่อสัตย์ มีความโลภ-โกรธ-หลง น้อย
หรือไม่มีเลย มีแต่จะ“รู้มาก”(วิชา) มีความสามารถมาก
และมีแต่จะเอาเปรียบมากอย่างไม่หยุด ไม่พัก ไม่พอ ไม่จบ

แต่เพราะไม่ได้ศึกษาความรู้ที่**ลดกิเลสได้จริง** หรือ
ปฏิบัติตาม“วิชา”อย่าง**สัมมาทิฐิ**กันมากนักแหละ หรือ
ศึกษา“วิชา”น้อยลงๆ แม้ศึกษา**มิจฉาทิฐิ** โลกจึงนับวัน
มีแต่คนนิยม“วิชา”เพิ่มหมู่พวกคนมี“วิชา”มากขึ้นๆ จน
กระทั่งทุกวันนี้หมู่พวกคนมี“วิชา”เกือบจะหมดไปจาก
โลกกันแล้ว

ผู้มี“วิชา”บรรลุนิชา มีความรู้มาก มีความสามารถยิ่งๆ
ขึ้น เก่งเหนือคนอื่นยิ่งขึ้นๆ ยิ่งทำให้ได้เปรียบผู้ด้อย
ผู้เก่งไม่เท่า เมื่อยิ่งได้เปรียบยิ่งเอาเปรียบ จึงยิ่งเกิดสังคม
“รวยกระจุก-จนกระจาย”ยิ่งๆขึ้น ในสังคมในประเทศในโลก

เพราะไม่ได้ปฏิบัติธรรมที่เป็น“วิชา”อย่าง**สัมมาทิฐิ**
ก็ไม่มีมรรคผลจริง กิเลสก็ไม่ลด แถมจะมีมากเพิ่มขึ้นด้วย
เมื่อยิ่งได้เปรียบ และกิเลสไม่ลด กิเลสก็เจริญยิ่งขึ้น
คุณธรรม“สันโดษ”(สันตฺถุ)จึงมีน้อย จนแทบไม่มีเลย
แม้มีก็**มิจฉาทิฐิ**กันยิ่งขึ้นๆ หลงว่าเป็นการหลีกเลี่ยงหนีสังคม
ไปอยู่ปลีกแยก **โดดเดี่ยว** ไปโน่นเลย ซึ่งผิดสังขจะไปหมด
คุณธรรม“มักน้อย”(อภิจจะ)จึงมีน้อย จนแทบไม่มีเลย
คุณธรรม“ไม่สะสม”(อปจยะ)จึงมีน้อย จนแทบไม่มีเลย
คุณธรรม“การให้”(ทาน)จึงมีน้อย แม้มีก็เป็นเล่ห์ยิ่งๆขึ้น
คุณธรรม“การสละ”(จาคะ)จึงมีน้อยแม้มีก็เป็นเล่ห์ยิ่งๆขึ้น
คุณธรรม“เรื่องที่จะสงเคราะห์กัน,หลักการสงเคราะห์
คือช่วยเหลือกันยึดเหนี่ยวใจกันไว้และเป็นเครื่องเกาะกุม
ประสานโลกคือสังคมแห่งหมู่สัตว์ไว้ **จุดสลักยึดตรึงที่กำบัง
เล่นไปให้เป็นรถและวิ่งเล่นไปได้**”(สังคหัตถุ)จึงมีน้อย
หรือแม้มีก็เป็นเล่ห์ยิ่งๆขึ้น

คนจึงสะสมกอบโกยไม่มียก ไม่พอ ไม่หยุด ไม่มีจบ
เพราะ“วิชา” **ไม่ใช่“วิชา”**ที่เรียนเพื่อเป็นความรู้
โดยเฉพาะเพื่อกำจัดกิเลส จึงไม่สามารถลดกิเลสได้จริง
ขนาดผู้ศึกษาฝึกฝน“วิชา”แท้ๆ ยังบรรลุกันน้อย

น้อยกว่าผู้ไม่บรรลุอีก ดังนั้นผู้ที่ศึกษา“วิชา”เป็นเอก แม้
จะพยายามฝึกฝนปฏิบัติบ้าง ไม่เอาจริงในการศึกษาฝึกฝน
“วิชา”จึงหวังบรรลุธรรมจริงยากมาก เพราะเหตุอย่างนี้

ดังนั้น**สังคมโลกจึงต้องการ“ผู้บรรลุธรรม”สูงยิ่ง**
นี่คือ **“อุปสงค์”(demand)**ที่ผู้มี“วิชา”จะ**หยั่งรู้**
สังขจะนี้ได้ ซึ่งเป็น**“ความต้องการของสังคมของมนุษย์**
ทุกคน”ทุกยุคทุกกาล ยิ่งยุคนี้ยิ่งต้องการสูงกว่ายุคใดๆ
ที่ผ่านมา ผู้มี“วิชา”จึงใช้ทั้งแรงงานกายแรงงานสมอง
ของตน ทั้งทุนรอน และทั้งเวลาทั้งหมดในชีวิต**เอาจริง**
มุ่งมั่น“อุปทาน”(supply)ในเรื่องนี้อย่างจริงจังจริงใจ เพื่อ
ประโยชน์ เพื่อความสุขแก่บ่วงประชาชนมนุษยชาติ เพื่อ
อนุเคราะห์โลก(พหุชนหิตายะ,พหุชนสุขายะ,โลกานุกัมปายะ)
อย่างเต็ม**“พลัง ๘”** (พตปฎ.เล่ม ๒๓ ข้อ ๒๐๙) อันได้แก่...

๑.กำลังปัญญา(พลังปัญญา)

๒.กำลังความเพียร(พลังวิริยะ)

๓.กำลังทำการงานอันไม่มีโทษ(พลังอนวัชชะ)

๔.กำลังในการสงเคราะห์ช่วยเหลือแก่อกุศลมนุษยชาติ

(พลังสังคหะ) ตามฐานานุฐานะของแต่ละผู้บรรลุ“วิชา”
ซึ่ง**พลังงานอันดีพิเศษ**ดังกล่าวนี้ปัจจุบันมันร่อยหรือ จน
จะไม่เหลือเหลือ **หาพลังงานที่ไม่มียามิส** หากจะไม่ได้แล้ว

เพราะคนในโลกยุคนี้มี“วิชา”ฉลาดเชี่ยวชาญและ
เก่งมากล้น แต่เสื่อมจาก“วิชา” จนเจียนจะหมดโลกแล้ว
ประชากรโลกยังไม่เชี่ยวชาญใน“วิชา” ยิ่งไม่ฉลาด
ใน“วิชา” ยิ่งไม่รู้อารยธรรมที่เป็น“วิชา” ยิ่งไม่มี
โลกุตระภูมิที่เป็น“วิชา” จึงยิ่งเพิ่มกิเลสใส่ตนทับทวี
โดยไม่รู้ตัวกันบ้างเลย มันมากเกินจนเจียนจะเต็มโลกแล้ว

มีแต่เอาความฉลาดเก่งกาจใน“วิชา”นั้นๆมาสร้าง
วิธีการเอาเปรียบกัน ทั้งลอกทั้งพรางลวงกัน เอาชนะ
คะคานกัน ทำหันทำลายทำร้ายกัน สร้างเล่ห์ซ่อนร้าย
ใส่สังคม ผู้ฉลาดไม่เท่า ก็รู้ไม่ทัน ผู้ร้ายไม่เท่า ก็เลวไม่ทัน
แต่ผู้มี“วิชา”นั้น **จะรู้แจ้งใน“อุปสงค์”ทั้งทางวัตถุ**
อย่างเป็นสมมุติสังข เป็น**อาริยะ** และ**“อุปสงค์”ทั้งทาง**
จิตวิญญาณอย่างเป็น**ปรมัตตสังข** เป็น**โลกุตระ**

ผู้มี“วิชา”จึง**“อุปทาน”ในสิ่งที่ไม่ประกอบด้วย**
ความหลง(โมหะ)ตามสังคมโลกที่ยังเป็นทาสโลกธรรม ๘

ซึ่งจะต่างกับผู้มี“วิชา”ที่ยอด“รู้”และเก่งกาจอยู่แค่เฉพาะ“อุปสงค์-อุปทาน”ทางเรื่องวัตถุ เพราะยังมิทะเยอทะยานเป็น **ทาส“โลกธรรม ๘”** แถมยืนยันเสียงแข็งอีกด้วยว่า **ความรู้เชิง“เศรษฐศาสตร์ในศาสนาในพุทธธรรม”นั้น..ไม่มี**

แต่ปัจจุบันนี้มีท่านผู้รู้มากมาย ศาสตราจารย์ก็มี ด็อกเตอร์ก็มี ต่างขนานรับกันทั่วไปแล้วว่า **ศาสนาพุทธนั้นมีความรู้เศรษฐศาสตร์** และเป็น**เศรษฐศาสตร์**ที่สูงสุดยอดสูงส่งล้ำล้ำเยี่ยมยิ่งด้วย

อาตมาตั้งภาษาขึ้นมาเรียก**เศรษฐศาสตร์ของศาสนาพุทธ**ว่า **“เศรษฐศาสตร์บุญนิยม”**เพื่อให้มีภาษาเทียบคู่กับคำว่า**“เศรษฐศาสตร์ทุนนิยม”** และได้อธิบายตามที่มีความรู้เศรษฐศาสตร์เชิงพุทธไปตามประสาอาตมา และพาชาวโอศกปฏิบัติธรรมของพระพุทธเจ้าจนกระทั่งเกิด**“พฤติพุทธ”**ในชาวโอศกที่มีความเป็น**“เศรษฐกิจเชิงพุทธ”**ได้ถึงขั้น**“สาธารณโลกี”**ในชุมชนหมู่บ้านทุกชุมชนของชาวโอศกที่มีอยู่ประปรายตามภาคต่างๆในประเทศไทย

สาธารณโลกีนี้อาตมาเห็นว่า เป็นเศรษฐศาสตร์ที่สูงสุดพิเศษในความเป็นอยู่ของมนุษย์ เป็นพฤติกรรมสังคมที่สงบอบอุ่นอยู่เย็นเป็นสุขมีความสามัคคีสุดประเสริฐจริงๆ ที่พระพุทธเจ้าทรงสร้างระบบนี้ขึ้นมาตั้งแต่ในสังคมมนุษย์ยุคทาส ยุคสมบูรณาญาสิทธิราชย์ ยุคที่คนยังไม่สิทธิมนุษยชนเพียงพอ เพราะยังไม่มีความรู้เรื่องสิทธิต่างๆ ไม่ว่าจะสิทธิในทางวัตถุทรัพย์สินสมบัติ สิทธิในการแสดงออกทางกายวาจาใจ สิทธิมนุษยชนอันพึงมีในสังคมโลก

สาธารณโลกี หมายความว่า **บริโศคเป็นสาธารณะหรือทรัพย์สินทั้งหมดเป็นของทุกคนเป็นของส่วนกลางกินใช้ร่วมกัน ไม่ว่าจะเงินทองข้าวของสังฆาริมทรัพย์หรืออสังหาริมทรัพย์** ทุกคนพึงเกิดพึงแก่พึงเจ็บพึงตายกัน ผากชีวิตผากผีผากไข้กันเป็นครอบครัวเดียวครอบครัวใหญ่

ซึ่งเป็น**“เศรษฐศาสตร์”**ที่ไม่น่าเป็นไปได้ แต่ก็**เป็นไปได้** จึงราวกับปาฏิหาริย์ ดังที่ชาวโอศกได้ทำชีวิตจริงให้ปรากฏขึ้นสำเร็จเกือบสี่ทศวรรษมาแล้ว และยังมีอัตราการก้าวหน้าอยู่ ผู้คนทั่วไปยังไม่ค่อยรู้ เพราะเนื้อหาสาระที่น่าฟังของ**ความเป็น“สาธารณโลกี”**นี้ยังไม่เป็นที่รู้จักกันทั่วไปในโลก ยิ่งใหม่มาก ยิ่งประหลาดแปลกจนไม่รู้เรื่องไต่งายๆ แม้

รูปร่างก็ไม่ลึกซึ้งทันที และยังไม่เชื่อว่าเป็นเรื่องจริงที่จะเกิดได้ เพราะไม่มีความรู้ที่เป็น**“วิชา”**นั่นเอง

มีแต่เก่งกาจทาง**“วิชา”** ผู้เก่งความรู้ที่เป็น**“วิชา”**ปานไหนก็ตาม ก็ไม่เป็น**หลักประกัน**ที่เป็นลัจจะเท่าผู้มี**“วิชา”**หรือเก่ง**“วิชา”**แน่นอน โดยเฉพาะ**“วิชา ๘”**ของพุทธผู้มี**“วิชา”** คือ ผู้มีกิเลสน้อยหรือไม่มีกิเลสเลย

ผู้มีกิเลสน้อยหรือไม่มีกิเลสเลยก็คือ **ผู้บรรลุตรรณ**ไป

เมื่อมีความซื่อสัตย์ มีความเป็นลัจจะที่จริงกว่า จึงช่วยสังคมด้วยความจริงใจ ช่วยสังคมประเทศชาติ ได้จริงมากกว่า แม้จะไม่เก่ง มีความสามารถน้อยแต่ก็ช่วยจริง ถ้ามีความสามารถมาก เก่งมากก็ช่วยได้มากอย่างเป็นลัจจะแน่นอน ดังนั้น จิตไม่มีกิเลสหรือกิเลสน้อยจริง ก็ยังเป็น**“อุปสงค์”**(มีความต้องการ)ของสังคมที่สูงแท้ ด้วยประการฉะนี้ **คนที่มี“วิชา”จึงมีค่าสูงยิ่ง มีผลสูงแก่สังคมยิ่ง** ในสังคมทั่วไปคนจึงกราบ**ผู้มี“วิชา”**ด้วยความเคารพ ยิ่งกว่ากราบเคารพคนผู้มี**“วิชา”** เพราะเป็น**ผู้บรรลุตรรณ**

ดูแต่ในสังคมคนทุกชาติ ยังเคารพ**“นักบวช”** ใหม่ๆที่นักบวชนั้นแค่บวชตามจารีตประเพณีเท่านั้น แม้จะแน่ใจว่านักบวชผู้นี้ยังไม่บรรลุตรรณด้วยซ้ำ

เพราะโดยลัจจะ **“นักบวช”**จริงๆนั้น คือ **ผู้แสวงหาธรรมะแท้ๆ** และโดยลัจจะอีก**“นักบวชหรือผู้เนกขัมมะเป็น”**นั้นไม่จำเพาะอยู่ที่คนผู้เข้าพิธีบวชแท้จิวร คนในคราวฆราวาสนี้แหละก็เป็น**“ผู้เนกขัมมะเป็น”**แท้ที่มีจริงในสังคม ดังนั้นผู้ที่บรรล**“วิปัสสนา”**ของพุทธจริงแท้ จึงคือ**ผู้มีพหุชนหิตายะ-พหุชนสุขายะ-โลกานุกัมปายะ**จริง นี่จึงใช้ **นักประชาธิปไตยที่มีธรรมาธิปไตยบ่งชี้ยืนยันอยู่แท้**

เรื่องจริงที่เป็นไปได้จริงดังว่านี้ แม้แต่ผู้บริหารประเทศก็ไม่เชื่อว่าจะมีจริงง่ายๆหรอก คิดไม่ถึงด้วย หรือคิดไม่ได้ ถ้าคิดถึงหรือคิดได้ ก็น่าจะจัดเป็น**วาระแห่งชาติ**กันจริงๆ รับรองว่า **กู่กวดให้พันวิกฤติได้แน่ๆ** ขอยืนยัน

ผู้มีความรู้ที่เป็น**“วิชา”**นั้น **ลตกิเลสได้จริง** ถ้าเรียนรู้อให้**“สัมมาทิฐิ”** เพราะ**“วิชา”**โดยเฉพาะ**“วิชา ๘”**เป็นทฤษฎีของพระพุทธเจ้าแท้ๆ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดว่า **“มีผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบอยู่ตราบไถโลกไม่ว่างพระอรหันต์”** พระพุทธเจ้าทรงยืนยันว่า บรรล**“อรหันต์”**เขยวณะ ขอให้

บรรลู่“วิชา๘”ของพระพุทธเจ้าที่สัมมาทิฏฐิจริงๆเถอะ!!!

ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ หมายความว่าอย่างไร ก็คือ ผู้มี **สัมมาทิฏฐิ** และมี**สัมมาปฏิบัติ** จนกระทั่งบรรลู่**สัมมาปฏิเวธ** ครบถ้วนทั้ง**ทฤษฎี(ทิฏฐิ)-ประพฤติ(ปฏิบัติ)-รู้แจ้งแทงตลอดด้วย“วิชา”(ปฏิเวธ)**มี..เหตุ-นิทาน-สมุทัย-ปัจจย-ผลไปตามลำดับ เจริญขึ้นๆจนที่**สุดบรรณิณณ์ด้วยครบจบอันติมะสัมบูรณ์** ซึ่งได้แก่ **ปริยัติหรือทฤษฎี**(ทิฏฐิ,ความรู้,ความเข้าใจ)ที่เรียนที่รู้ที่ได้ยินได้ฟังก็**“สัมมา”คือ ถูกต้อง,ถูกแท้,ถูกต้องปฏิบัติ** หรือ**การประพฤติ** (จรณะ)ที่ได้ฝึกฝนอบรมก็**“สัมมา”คือ ถูกต้อง** เพราะได้**สัมผัสและต้อง**ของจริง,ถูกแท้ เพราะ**มีสิ่งเกิดแท้เกิดจริง**ตรงตามที่**รู้,ถูกต้อง**มาตามลำดับ จนกระทั่งถึงที่**สุดครบจบบรรณิณณ์ด้วยอันติมะสัมบูรณ์**

ปฏิเวธนี้คือ**การรู้แจ้งแทงตลอดทะลุครบครบหมดใน“ผล”ที่เกิดจนสัมบูรณ์**(ปัญญาที่เป็น“ความรู้วิสามนัญ”ขั้นสัมผัสจากความจริงที่เป็น**จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน** มี**ภาวะเกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป**ในตน ให้ตนได้เห็นแจ้งกันโด่งๆจะ) ได้แก่ สิ่งที่มีมุ่งหมายให้**ดับไป**ก็**กำจัดให้ตายให้สูญจนดับไป ไม่มีคืน** **สงบสิ้นสนิทจบ** ถึงขั้น**“นิพพาน”**(ดับสนิท-กิเลสตายไม่เกิดอีก)

นี่คือ**“ความดับไป”ขั้นปรมาตธรรม**ที่พิสูจน์ได้ปรากฏเป็นวิทยาศาสตร์ทางจิตอย่าง**รู้แจ้งเห็นจริง**บริบูรณ์**สัมบูรณ์** และสิ่งที่มุ่งหมายให้**เกิดขึ้น**คือ **“ความไม่มีสิ่งนั้น”** ซึ่งก็คือ**“ความไม่มีตัวตนไม่มีภาวะของสิ่งนั้น”**(อนัตตา)

นั่นก็คือ **“ความไม่มีตัวตนกิเลสสนิทถาวร”**(นิพพาน) เมื่อ**“เกิด”ความไม่มีตัวตนของสิ่งนั้น**(อนัตตา) จึง**เกิด“ความสะอาดบริสุทธิ์ของจิต”**ขึ้นในตนได้จริง

เพราะ**“กำจัดหรือประหาร”**(ปรหติ)สิ่งที่ทำให้เศร้าหมอง อันคือ**“กิเลส”**นั้นๆ ได้**สัมบูรณ์จน“ตัวตน”**(อัตตา)ของมันสูญสิ้นเกลี้ยง สะอาดสนิทถึงขั้นหมด**“ตัวตนปลายสุด”**ที่เรียกว่า**“อาสวะ”** กระทั่งปรากฏ**ผลสำเร็จ** มี**“ผล”**ยืนยันในจิตตน ปรากฏแก่ตนทั้ง**“สภาวะ”**ในตนทั้ง**“ญาณ”**ของตน จึงมี**“การเห็น(บัสสิตุ)แจ้ง(สังคิโรติ)”**ได้ **สัมผัสสภาวะผล**ที่สำเร็จนั้นๆ ด้วย**“อัสวักขญาณ”**(ความรู้ในอาการสิ้นอาสวะ) ที่รู้ที่เห็น**“สภาพ”**นั้นได้อย่างประจักษ์สิทธิ์ มีอาการนั้น**“ปรากฏ”คือ“นิโรธ”** เกิดจริง**ขึ้นมาให้เห็นให้แจ้ง**แทงทะลุชัดเจนครบถ้วน ด้วย**“ญาณ”**(ความรู้ขั้นพิเศษ)ของตน

และสำคัญมากที่สุดที่ต้องรู้ให้คมลึกแม่นยำประเด็นยิ่ง ก็คือ ผู้ที่**รู้แจ้งนี้แทงตลอดถึง“ภาวะที่ตั้งอยู่”**

ซึ่ง**“ตั้งอยู่”**โดยที่**ภาวะ ๒ ภาวะ ร่วมอยู่ในที่เดียวกัน**สงบสนิท รวมกันเป็น**เอกภาพ**พิเศษมาก ทั่วๆที่เป็น.. **ความขัดแย้งกัน,ปรปักษ์กัน(conflict)** หรือเป็น**ภาวะที่ตรงกันข้ามกัน,คำกับขาว(contrast)** หรือเป็น**ภาวะที่สวนทางกัน,ต่อต้านกัน(opposite)** แท้ๆ แต่**กัพิเศษที่สุดทั้ง ๒ ภาวะ** นั่นก็คือ **ภาวะ“ความไม่มี”** กับ **ภาวะ“ความมี”**

๑. การ**“เกิดขึ้น”**ของภาวะ**ความไม่มี**(กิเลสตายสนิท)

• • •
ที่นี้ก็เป็นปัญหาของคุณ**“ลูกพระรัตนตรัย”** ข้อ ๑ ที่ถามว่า **“ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยอะไร?** และก็ ได้ตอบไปแล้วว่า

๑. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** รูป กับ นาม
๒. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** กาย กับ ใจ
๓. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** วัตถุ กับ จิตวิญญาณ
๔. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิตวิญญาณ

๕. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** ชั้น ๕ กับ อวิชชา หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆ ก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายง่ายๆ คือ ฝ่าย**“รูป”**ได้แก่ **กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ชั้น ๑ ส่วน“นาม”**ได้แก่ **ใจ, จิตวิญญาณ, ชั้น ๔, อวิชชา “ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล** จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้ คำถามประเด็นต่อมา...ก็ยังมีหมายถึง**“ชีวิตนี้”** แต่ถามเต็มออกไปว่า **เป็นอยู่อย่างไร?**

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วๆพอสมควรว่า **“ชีวิตนี้”** เป็นอยู่โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่ อย่างพัฒนาสร้างสรรกันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และอย่างสอดประสานสัมพันธ์กันขัดแย้งกัน หรือสังเคราะห์กันอยู่-สังขารกันอยู่ ทั้งด้วยหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์-กลศาสตร์-ชีววิทยา อีกทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภพนั้น เมื่อนิยามออกมาเป็น**“อตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ”** ก็จะเห็นว่า**“ชีวิตนี้”เป็นอยู่** ทั้งที่เกี่ยวกับ**“อตุ”** เกี่ยวกับ

“พีชะ” เกี่ยวกับ“จิต” และจะเกี่ยวกับ“กรรม” เกี่ยวกับ “กรรมะ”อย่างไร? ทั้งที่แบ่งชัด“ความเป็น”(ภาว)ของแต่ละ นิยามกัน แคไหน? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัย ละเอียด ลึกซึ้งอย่างสำคัญทีเดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้ [และได้อธิบายมาถึง กระทั่งว่า...]

“กรรม”คืออะไร?

กรรม คือ **บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน** ซึ่ง เรียกเป็นภาษาไทยว่า**การกระทำของคน** อันมีได้เพียง ๓ อย่าง ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม”หรือ“การกระทำ”ที่เกิดขึ้นของ“เจ้าของชีวิต” ใดๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะส่งผลลงเป็น**“ทรัพย์ ของตนๆ”**(กัมมัตสกะ)แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจ บันดาลบันดาล“ชีวิต”ของผู้นั้นๆไป トラบ“ปรีนิพพาน”ทีเดียว เพราะ**“กรรม คือ ผู้บันดาล หรือคือพระเจ้า และคือ ขาดาน”**แท้จริง ที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ ดูจเดียวกับกับ วิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ“กรรม”กับ“ผลของกรรมที่ได้สั่งสมมาทุกๆชาติ” (วิบาก)นี้แหละที่มีอำนาจทำให้ชีวะดำเนินไป ไครจะประสบ กับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจาก “กรรม” หรือ“การกระทำ”ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้สั่งสม**“กรรม”**ไม่ว่าเชิงดีหรือเชิงชั่วนั้นๆ มาจริง มี**“วิบาก”**(ผลแห่งกรรม)มาก จนกระทั่งเป็น**“พลัง หรือฤทธิ์พิเศษ”** ก็เป็น**“บารมี”**จริงของผู้นั้นไม่ใช่เรื่องแปลก หรือเรื่องไม่จริง ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาด พิสดารจนน่ามหัศจรรย์ปานใดๆ ก็**เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี “บุญ บารมี”ถึงขั้นนั้นๆจริงๆ** [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญ บาป ก็เป็นพลังเสริมไปตามเชิงบาป]

“อำนาจพิเศษ”ตามนัยดังกล่าวนี้เองที่มนุษย์นับถือ ว่า เป็น“สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ”หรือ“เป็นอำนาจของพระเจ้า” หรือ แม้แต่**“อำนาจของขาดาน”** ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับ ผู้มี บารมีแห่ง**“กรรมวิบาก”**อย่างใดๆถึงขีดถึงขั้นจริง

ส่วนผู้ไม่มี**“ผลบุญ”**ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี**“อำนาจ พิเศษ”**หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ หรือไม่มี**“พระเจ้า”**ที่จะบันดาล บันดาลอะไรให้ได้ แม้จะอ่อนน้อมจาก**“พระเจ้า”**อย่างสุดร้อง สุดขอปานใดๆ ก็ไม่มี**“พระเจ้า”**บันดาลให้แน่ๆ มิหนำซ้ำ

สำหรับผู้มี**“ผลบาป”**ของตนจริง ก็จะมี**ขาดาน-ผีร้าย หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆทีเดียว เป็นผู้บันดาล บันดาลให้** แม้เจ้าตัวเองจะไม่อยากได้ ก็จะได้เจแปน ไปตาม ฤทธิ์ แรงแห่ง**“ผลบาป”**ของผู้นั้นๆนั้นแหละ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่ นับถือพระเจ้า ก็จะยอมรับความเลวความร้ายที่มาถึงนั้น ด้วยสำนวน ว่า**“เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า”** ท่านจะให้เลวให้ร้าย ก็ต้องเลว ต้องร้าย..ว่านั่นแหละ หรือไม่กี่**“พระเจ้าลงโทษ”** เป็นต้น ซึ่งแท้จริง **“อำนาจขาดาน”**ต่างหากชนะ**“พระเจ้า”**]

“กรรม”ยิ่งใหญ่และสำคัญ ปานไหนทีเดียว

ด้วยเหตุว่า“กรรม”เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งขึ้น ยาว ดึงพานจะนี่นี้เอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า

“กัมมัตสโกมทิ-กัมมททยาโท-กัมมโยนิ-กัมมพันธ- กัมมปฏิสรโณ” [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๘๑] ซึ่งคำตรัส ก็ เพียงเป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำนั้น มีเนื้อหาและนัย ละเอียดลึกซึ้งมากมายหลากหลายเชิงชั้นยั้งนัก ในที่นี้ก็จะขอ ให้คำอธิบายในส่วนที่เห็นว่าน่าจะพูดถึงเท่านั้น

กัมมัตสโกมทิ หรือคำตรงๆว่า **กัมมัตสกะ** นั้น มี ความหมายเดียวกัน หมายความว่า **กรรมใดใครทำก็เป็น ทรัพย์ของตนทั้งหมด** **ไม่ว่าทำกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง “กรรม”** **ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กละเอียดของรูลีขนาดไหน** **แม้แค่ เกิดเป็น“ชาติริเริ่มตริ”ขึ้นในใจ(อารมณ์ธาตุ)** หากความดำริ นั้น**พร้อมไปด้วยเจตนา**ก็นับได้ทันทีว่า คือ**“กรรม”** สั่งสม เป็น**“วิบาก”** (ผลของกรรม) นับเป็น**“มโนกรรม”**แล้วทีเดียว อันคือ**ทรัพย์** คือสมบัติแท้ของผู้นั้นๆ [คำบาลีว่า**“กัมม”**ที่นำหน้า คำตรัสทั้ง ๕ นั้น ก็คือ **“กรรม”**ที่คนไทยรู้จักนั่นเอง]

[รายละเอียดของ**“กัมมัตสกะ”**หรือ**“กัมมัตสโกมทิ”**และ**“กัมมททยาโท”** ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๙-๗๙ ไปแล้ว และเรื่องของ**“กัมมโยนิ”** ก็ได้ อธิบายในฉบับที่ ๗๙-๙๐ จนจบไปแล้ว ในฉบับต่อมาก็ได้อธิบายถึง **“กัมมพันธ”**จบไปอีก ตอนที่เรากำลังอธิบายถึง**“กัมมปฏิสรโณ”** ซึ่งเป็นข้อสุดท้ายของ**“กรรมทั้ง ๕”** เราเพิ่งเริ่มอธิบาย**“กัมมปฏิสรโณ”** ใน ฉบับที่ ๑๔๖ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ โปรดอ่านต่อได้เลย]

“ทางประพฤติสู่ความเป็นอาริยะหรือสู่นิพพาน” ก็คือ **“จรณะ ๑๕”** ดังนั้น **ความประพฤติ ๑๕** (จรณะ ๑๕) นี้จึงเป็น เครื่องวัดในตัวบุคคลที่ชี้บ่ง**“ความเป็นพุทธ”**

[และได้พูดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว คราว

ที่แล้วเรากำลังสรุปเรื่องของ“กรรม” ตั้งแต่“กัมมัฏสะกะ”อันเป็นของตน “กรรม”เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมาถึง“กัมมปฏิสนธิ” ที่พึ่งแท้ของคนคือ“กรรม”]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึงข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยันตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง“อนุสาสนี”(คำสอน)ของพระองค์ทีเดียว ว่า **“อนุสาสนีปฏิหารีย์” นั้นคือ อย่างไร?**

[ได้นำ“จุลศีล”มาให้อ่านจนครบแล้ว แม่“มัชฌิมศีล”อีก ๑๐ ข้อใหญ่ๆ และ“มหาศีล”อีก ๗ ข้อละเอียดล่อ ก็คือ หลักสำคัญที่ผู้ปฏิบัติบรรลุมรรคผล ก็เป็น“อนุสาสนีปฏิหารีย์”ทั้งสิ้น]

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ สูตร ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ คำตรัสถึงการปฏิบัติเหมือนกันหมด โดยเฉพาะข้อ ๓๔๒ “แก้วฏฐสูตร” การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ“จรณะ ๑๕”นั่นเอง ก็เริ่มด้วยศีลสัมปทา แล้วก็อินทรีย์สังวร สติสัมปชัญญะ และสันโดษ

ตามทฤษฎีของศาสนาพุทธขั้นพื้นฐาน คนต้องถึงพร้อมด้วยความประพฤติดันเป็นคุณธรรมที่มีคุณสมบัติตามศีล ๕ ปกติในชีวิต เป็นขั้นต่ำ ศีล ๘ ปกติในชีวิต ขึ้นต่อมา ศีล ๑๐ ปกติในชีวิต ขึ้นสูงขึ้น และศีลอื่นๆ ขึ้น โดยมีกันเป็นส่วนมากอย่างเห็นได้ในสังคมนั้นๆ หรือเป็นได้ทั้งกลุ่มชุมชน เป็นหมู่บ้านมีศีลกันทั้งหมู่บ้าน

กล่าวคือ ทุกคนในหมู่บ้านมีศีล ๕ เป็นอย่างต่ำ มีศีล ๘ ศีล ๑๐ สูงขึ้นไปตามสังขารของแต่ละคน และมีศีลอื่นๆกว่านั้น ก็มีอีกในความละเอียดบริบูรณ์แห่งคุณธรรม

และหรือเป็นสังคมที่มีคุณสมบัติตามพุทธธรรม ถูกต้องชัดเจน เช่น มีสัมมาอาชีพ ไม่มี“การค้าขายผิด”(มิจฉาณิชชา ๕) เราเป็นพุทธ เราไม่ค้าขายที่เป็น“มิจฉาชีพ” การค้าขายที่เป็น“มิจฉาชีพ ๕” ข้อนั้น ได้แก่

[ฉบับที่แล้วได้อธิบาย มิจฉาชีพข้อ ๑ “การค้าขายอาวุธ” ข้อที่ ๒ “การค้าขายสัตว์”ไปแล้ว ถึงข้อ ๓ “การค้าขายเนื้อสัตว์” กำลังอธิบาย ยังไม่จบ โปรดอ่านต่อได้]

เอาละมัน สาธยายยาวมากแล้วในหัวข้อ“มิจฉาชีพ” ที่เป็น“มิจฉาณิชชา ๕”ข้อ ๓ คือ “การค้าขายเนื้อสัตว์”นี้ ก็ด้วยความปรารถนาดีที่หน้าจะได้รู้กันละเอียดๆ จึงพยายามมาจนยืดยาวปานนี้ พอแล้วกัน ต่อไป ข้อ ๔ ของ“มิจฉา

ณิชชา ๕” คือ “การค้าขายสิ่งมอมเมา”(มัชชวณิชชา)

โบราณจารย์อธิบายไว้ก็ว่า แด่..การค้าเหล่าคำสุรา ซึ่งหมายถึงเครื่องทำให้เมา ก็ไม่ผิด เป็นแค่เบื้องต้น รู้ได้ชัดก็อย่าทำ มันบาป! บาปจริงๆนะ !!! โดยเฉพาะคนค้าธุรกิจอย่าทำเลย มันบาป! มันฆ่าตน หลงว่าช่วยคน บาปแท้ๆ!!!

จริงๆนั้นมันทำลาย ทำลายทั้งสุขภาพ ทำลายทั้งทรัพย์สิน คนค้าก็รวยสิ! แต่มันทำลายทั้งนิสัยพฤติกรรม ทำลายครอบครัวของคน ทั้งสังคมประเทศชาติ แต่ช่างกระไร เมืองไทยเป็นเมืองพุทธยังเป็นทาสน้ำเมากันไม่เงยหูงวงหัว

อย่าค้าอย่าขาย อย่าทำธุรกิจทำมาหากินด้วยของมีนเมาเหล่านี้เลย ซึ่งมีกันหลากหลายอย่าง หลุดละ

ตามสังขารที่สูงขึ้นก็คือ สิ่งมอมเมาอื่นๆที่หลงรื่นเรริง ทั้งบันเทิง ทั้งเครื่องประเทืองโฉมแต่งตัว ทั้งอาหารการกิน ทั้งการละเล่นแข่งขัน ทั้งพนัน อีกสารพัดที่โสภณบรรณบันเทิงขึ้นมามอมเมากัน นับไม่ถ้วน มันผลาญทำลาย และพากัน“หลงผิดติดยึด” ซึ่งประดัดประเด“กิเลส”ใส่โลกกันแท้ๆ

“โลก”ที่ว่านี้ หมายถึง ชาติจิตที่มีความรู้สึกหรือมีความรับรู้ของเรา นั่นแหละ ที่มัน“วน”อยู่ในความเป็นตัวเรา นี้เอง

โลกสามัญคือโลกปุถุชนหรือเรียกว่า “ความวนของปุถุชน” ซึ่งเป็น“สามัญลักษณะหรือไตรลักษณ์ของปุถุชนปกติทั่วไป” ซึ่งก็คือ ความวนของ“รู้สึกสุข-รู้สึกทุกข์-รู้สึกไม่สุขไม่ทุกข์หรืออูเบกขา”ที่“หลงว่ามันมี”นั่นเอง วนอยู่กับความรู้สึกอย่างนี้แหละนึกว่า “โลกของความเป็นคน”ก็จะ“ต้องเป็น-ต้องมี-ต้องอยู่กับ ๓ ลักษณะ”อย่างนี้ริรันตร์ แค่ว่าเดี๋ยวจะมีย่างไหนมากหรือน้อยเท่านั้น

นี่คือ“โลกียภูมิ”ของโลกที่ไม่สามารถ“ดับ”ความวนของอารมณ์ลักษณะ ๓ ที่เป็นสามัญดังกล่าวมาแล้วได้อย่างสนิทเด็ดขาด จนเที่ยงแท้-ยังยืน-ตลอดกาล-ไม่เป็นอย่างอื่นอีกแล้ว-ไม่มีอะไรทักล้างได้-ไม่กลับกำเริบ(คุณสมบัตินิพพาน)ตามที่อาตมานำมายืนยันเสมอนี้เอง จึงจะถือว่าสำเร็จสัมบูรณ์ตามแบบพุทธเป็น“โลกุตระภูมิ”สัมบูรณ์

ผู้ที่เรียนรู้“โลกุตระภูมิ”และปฏิบัติบรรลุได้จริง ก็จะ“ดับ”โลกที่วนอยู่ในลักษณะ ๓ ของ“โลกียะ”นั้นๆได้สนิท

☞ [มีต่อฉบับหน้า]

เรื่องอย่างนี้ ต้องช่วยกัน เผยแพร่

● ดร.ปิติ ศรีแสงนาม

<http://mblog.manager.co.th/piti31/Conspiracy-Theory/>

นิทานเรื่อง “รัฐบาลจงใจปล่อยน้ำให้ท่วมเมืองหลวง” : วิเคราะห์จากมุมมองของทฤษฎีสมคบคิด (Conspiracy Theory)

วันนี้ ผมจะขอมาเล่านิทานตามแบบฉบับของทฤษฎีสมคบคิดให้ฟังครับ เป็นเรื่องของประเทศ ๆ หนึ่งซึ่งไม่ใช่ประเทศไทย แต่เป็นประเทศประหลาดในจักรวาลคู่ขนานที่รัฐบาลที่ชั่วร้ายพยายามปล่อยน้ำ ให้ท่วมเมืองหลวงของตัวเอง

สำหรับท่านที่ไม่คุ้นเคย ทฤษฎีสมคบคิด หรือ Conspiracy Theory คือความพยายามวิเคราะห์สาเหตุเบื้องหลังของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น โดยมากมักเป็นเหตุการณ์ที่มีลึกลับคมใน ไม่มีคำอธิบายอย่างเป็นทางการ นักคิดที่สร้างทฤษฎีจะพยายามเอาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง หลาย ๆ เหตุการณ์เข้ามาเรียงร้อยหาความสัมพันธ์ และอธิบายเหตุผลที่มาที่ไป บางครั้งทฤษฎีเหล่านี้ก็

เป็นเพียงเรื่องเล่าให้ผู้ฟังได้เก็บไปคิด บางครั้งก็มีความน่าเชื่อถือจนคนนับแสนนับล้านคนเริ่มคล้อยตามและเชื่อคำอธิบายเหล่านั้นมากกว่าคำอธิบายของทางการเสียอีก ตัวอย่างของทฤษฎีสมคบคิดที่มีคนเชื่อมาก ๆ เช่น การลงจอดบนดวงจันทร์ของยานอพอลโล ๑๑ แท้จริงแล้วมนุษย์ไม่เคยไปดวงจันทร์ เป็นการจัดฉากเพื่อทำให้สหรัฐอเมริกาชนะการแข่งขันความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์กับสหภาพโซเวียตในช่วงสงครามเย็น หรือเรื่องที่รัฐบาลสหรัฐอเมริกาเป็นผู้วางแผนเหตุการณ์ ๙-๑๑ ขับเครื่องบินชนตึกแฝด World Trade Centre และ Pentagon เพื่อสร้างความชอบธรรมในการรุกรานตะวันออกกลางโดยมีเป้าหมายเพื่อยึดครองแหล่งน้ำมันดิบ

มูลคามหาศาล หรือการปล่อยข่าวเรื่องจานบินตกที่ฐานทัพอากาศ Roswell เพื่อใช้เรื่องมนุษย์ต่างดาวกลบข่าวการทดลองทางวิทยาศาสตร์ของกองทัพสหรัฐ ทฤษฎีสมคบคิดเหล่านี้บางเรื่องก็น่าเชื่อถือ บางเรื่องก็แค่ฟังเล่นสนุก ๆ ในลักษณะนิทาน

ดังนั้นผมจะขอเล่านิทานให้คุณผู้อ่านฟังสักเรื่องหนึ่งครับ ผมขอตั้งชื่อเรื่องนี้ว่า “รัฐบาลจงใจปล่อยน้ำให้ท่วมเมืองหลวง” ครับ เริ่มเรื่องเลยนะครับ

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว A long time ago in a galaxy far, far away... นอกจากโลกใบนี้ที่เราอาศัยอยู่แล้วยังมีจักรวาลคู่ขนาน (Parallel Universe) ซึ่งมีลักษณะเกือบจะเหมือนกับโลกของเราทีเดียว ในดาวดวงนี้มีประเทศ ๆ หนึ่งมีกษัตริย์ที่คนในประเทศนั้นรวมใจกันเรียกว่า “พ่อ” เป็นประมุขของประเทศ แต่ประเทศนี้ก็กลับถูกบริหารโดยรัฐบาลที่ชั่วร้าย รัฐบาลที่ชั่วร้ายนี้พยายามทำทุกวิถีทางที่จะสร้างประเทศนี้ขึ้นมาในระบอบใหม่ ที่จะทำให้หัวหน้าผู้ชักใยอยู่เบื้องหลังของรัฐบาลชุดนี้มีอำนาจล้นฟ้า และความพยายามล่าสุดของรัฐบาลผู้ชั่วร้ายนี้ก็คือการปล่อยน้ำให้ท่วมเมืองหลวงของประเทศตัวเอง...

ผมมีเหตุผลสนับสนุนว่ารัฐบาลผู้ชั่วร้ายนี้มีแผนปล่อยให้น้ำท่วมเมืองหลวงของตัวเองดังนี้ครับ

๑. ในอดีต ประเทศสมมตินี้เป็นประเทศในเขตร้อนชื้น มีฝนตกต้องตามฤดูกาล ปริมาณน้ำฝนในปีที่ผ่าน ๆ มากี่ไม่ได้แตกต่างจากในปีที่เกิดเรื่อง จำนวนพายุที่พัดเข้าสู่ประเทศนี้ในปีที่เกิดเรื่องก็ไม่ได้แตกต่างจากในปีที่เกิดเรื่อง แต่การที่น้ำท่วมในลักษณะของมหาอุทกภัย “Tsunami น้ำจืด” ที่เกิดกับประเทศสมมตินี้ก็เพราะมีคนในคณะของรัฐบาลผู้ชั่วร้ายพยายามกักเก็บน้ำไว้ในเขื่อนใหญ่ของประเทศนี้ โดยไม่ปล่อยน้ำออกมาในเวลาสมควรปล่อย ที่ทำแบบนี้ในตอนแรกก็เพียงเพราะต้องการให้ที่นาของหัวหน้าใหญ่ของคุณซึ่งร่วมลงทุนโดยนัก

ลงทุนจากประเทศอื่น ๆ รวมทั้งที่นาของเหล่าหัวหน้าคณะฐานเสียงของคุณสามารถเก็บเกี่ยวข้าวในพื้นที่ของตนเอง และนำเอาข้าวเหล่านั้นมาขายให้กับรัฐบาลตามนโยบายที่ตนเองเคยใช้หาเสียงไว้ โดยรัฐบาลชั่วร้ายนี้ตั้งราคาซื้อข้าวไว้ในราคาที่สูงเกินกว่าความเป็นจริงอย่างมหาศาล

๒. เมื่อฝนตก เมื่อเกิดพายุ เมื่อน้ำมาประเทศสมมตินี้จึงไม่มีเขื่อนที่จะเก็บน้ำอีกต่อไป ทำให้ต้องปล่อยน้ำออกมาจำนวนมหาศาล ทั้งที่ถ้าก่อนหน้านี้ทยอยปล่อยน้ำเสียแต่เนิ่น ๆ ประเทศสมมตินี้ก็จะมีเขื่อนที่มีความสามารถกักเก็บน้ำในช่วงที่พายุพัดเข้ามา แต่รัฐบาลชุดนี้ก็ไม่ทำแบบนั้น ดังที่ได้เล่าไปแล้วในข้อที่ ๑ ความจริงการกักเก็บน้ำไว้ในเขื่อนโดยตั้งใจเพื่อที่จะทำให้น้ำท่วมและใช้พลังจักรวาลนั่นคือพลังน้ำทำลายศัตรูทางการเมืองเคยเกิดขึ้นมาแล้ว ตำราพิชัยสงครามสามก๊กก็มีตัวอย่างในกรณีที่ขงเบ้งกลวงอุบายขงหินปิดแม่น้ำเป่เจียเพื่อปล่อยน้ำทำลายทัพซำซีที่เข้ายึดครองเมืองอยู่

๓. เมื่อปล่อยน้ำจำนวนมหาศาลออกมา น้ำก็ท่วมพื้นที่ภาคกลางของประเทศนี้ บางจังหวัดน้ำท่วมสูงถึง ๒-๓ เมตร ภาวะน้ำท่วมมิดหลังคาจึงเกิดขึ้น รัฐบาลผู้ชั่วร้ายที่จ้องทำลายประมุขของประเทศก็กลับใช้เหล่าลี้ล้อที่เป็นพวกไพร่ของตนไปปล่อยข่าวว่าที่ปีนี้น้ำมากผิดปกติเพราะฟ้าสร้างฝนเทียมขึ้นมาหวังจะให้น้ำท่วมบ้านเรือนไร่นาของพวกไพร่ที่เสื่อมใส ในระบบของรัฐบาลผู้ชั่วร้าย เห็นมัย ชื่อของเขื่อนที่ปล่อยน้ำออกมาก็เป็นดับบอกแล้วว่าใครอยู่เบื้องหลัง

๔. ทำไมหัวหน้าใหญ่ผู้ชั่วร้ายถึงต้องการทำลายสถาบัน บางกระแสกล่าวว่า เพราะคนรวยมักจะต้องแข่งกัน เช่นต้องมีรถยนต์รุ่นที่แพงที่สุด ต้องมีกระเป๋ารุ่นที่แพงที่สุด ต้องมีสนามกอล์ฟที่สวยงามที่สุด เพื่อเอามาอวดกัน เพื่อเอามาประดับบารมี แต่สิ่งหนึ่งซึ่งนายใหญ่ทุนไม่ได้ก็คือคนรวยระดับพันล้าน มันก็มีของพวกนี้เหมือนกัน

กับเราทั้ง ๆ ที่เรามีเงินเป็นแสนล้าน เราต้องมีอะไรก็ตามที่คนรวยคนอื่น ๆ ในประเทศนี้ไม่มีได้ สิ่งนั้นก็คือ Absolute Power ในประเทศสมมติแห่งนี้

๕. เมื่อน้ำที่ท่วมเริ่มอยู่ตัว เมื่อฝนเริ่มหยุดตกเพราะประเทศสมมติของเราเริ่มเข้าสู่ฤดูหนาว แทนที่รัฐบาลผู้ชั่วร้ายจะสั่งให้เขื่อนหยุดระบายน้ำ รัฐบาลผู้ชั่วร้ายกลับคิดว่าถ้าให้น้ำที่ท่วมอยู่ลดระดับลงในตอนนี้ ประชาชนในประเทศก็จะคิดว่า ที่น้ำท่วมเป็นเพราะรัฐบาลบริหารจัดการน้ำไม่เป็นนะสิ ดังนั้นเราต้องให้เขื่อนหลักทั้งสองของประเทศปล่อยน้ำต่อไป เพื่อให้ประชาชนเห็นว่าน้ำท่วมมันเป็นเพราะปีนี้น้ำมากจริง ๆ น้ำมากจนไม่สามารถควบคุมได้ ประชาชนของประเทศสมมตินี้มีพื้นฐานเป็นคนขี้สงสาร จะได้เชื่อตาม และคิดว่าน้ำท่วมที่เกิดขึ้นเป็นภัยธรรมชาติ รัฐบาลทำดีที่สุดแล้ว แต่ไม่อาจต่อสู้กับธรรมชาติได้ แน่นนอนประชาชนบางส่วนซึ่งเป็นพวกไพร่ก็ยิ่งเชื่อฝังหัวอยู่ตามที่รัฐบาลผู้ชั่วร้ายวางแผนไว้ในข้อ ๓ ดังนั้นต้องให้น้ำท่วมหนัก ต้องให้น้ำท่วมนาน เราจะเห็นได้ว่าแทนที่เขื่อนจะปล่อยน้ำที่ล้นออกทาง Spill Way (เหมือนช่องระบายน้ำที่อยู่ที่ขอบอ่างล้างหน้าด้านบนเพื่อกันน้ำล้นอ่าง) รัฐบาลกลับสั่งให้เขื่อนปล่อยน้ำออกทาง Emergency Gate ซึ่งอยู่ด้านล่างที่เป็นเหมือนสะดืออ่างของอ่างล้างหน้า ทั้ง ๆ ที่เขื่อนก็ไม่ได้มีแนวโน้มว่าจะแตกหรือมีรอยร้าว แสดงให้เห็นเจตนาว่าไม่ได้ต้องการระบายน้ำเพราะเขื่อนจะแตก แต่ต้องการระบายน้ำเพราะต้องการให้น้ำท่วมมากยิ่งขึ้น

๖. ทำไมต้องทำให้น้ำท่วมมากขึ้น ? เพราะเมื่อน้ำเริ่มเคลื่อนตัวลงมาจะทำท่วมเมืองหลวงของประเทศ รัฐบาลผู้ชั่วร้ายก็เลือกที่จะผันน้ำให้ไหลออกไปท่วมในพื้นที่ของเมืองหลวง ยกเว้นพื้นที่ทางด้านตะวันออกของเมืองหลวงอันเป็นที่ตั้งของสนามบินแห่งชาติ ของประเทศสมมติแห่งนี้ในจักรวาลคู่ขนาน ทั้ง ๆ ที่เดิม พื้นที่ทางตะวันออก

ของเมืองหลวงเคยเป็นแก้มลิงตามธรรมชาติ เป็นทางระบายน้ำ ตามธรรมชาติที่เรียกกันว่าหนองหมาเท่า หนองขนาดใหญ่แห่งนี้เดิมเป็นแหล่งกักเก็บน้ำที่ไหลมาจากตอนเหนือของประเทศไว้ในช่วงที่น้ำทะเลหนุนสูงทำให้ไม่สามารถระบายน้ำจากแผ่นดินลงทะเลได้ ประเทศแห่งนี้ก็เคยมีการวางผังเมืองไว้แล้วพื้นที่ในบริเวณนี้ต้องเก็บไว้เป็นทางระบายน้ำที่เรียกว่า Flood Way ตามธรรมชาติ แต่สมัยของหัวหน้าใหญ่ทำหน้าที่หัวหน้ารัฐบาลก่อนที่จะหลบหนีคดีออกไปนอกประเทศเพราะถูกจับได้ว่าโกงชาติ โกงภาษี ปิดบังทรัพย์สิน และวางแผนคอร์รัปชันเชิงนโยบายเพื่อประโยชน์ของตนเองและบริวาร แน่นนอนหัวหน้าใหญ่และพวกพ้องเข้ามากว้านซื้อที่ดินในบริเวณนี้ และพยายามอย่างยิ่งที่จะเข็นให้สนามบินแห่งนี้สามารถสร้างแล้วเสร็จ ทั้ง ๆ ที่ประมุขของประเทศเคยทักท้วงแล้วว่าไม่สมควรทำลายแก้มลิงและทางระบายน้ำตามธรรมชาติแห่งนี้ เมื่อสนามบินแล้วเสร็จ บริวารของหัวหน้าใหญ่ก็พยายามที่จะเปลี่ยนแปลงผังเมืองให้พื้นที่รอบ ๆ สนามบินแห่งนี้กลายเป็นพื้นที่อยู่อาศัย และพื้นที่อุตสาหกรรม หัวหน้าใหญ่เองก็พยายามอย่างยิ่งที่จะสร้างโครงการให้เมืองรอบ ๆ สนามบินแห่งนี้กลายเป็นเมืองหลวงใหม่ มีกฎหมายพิเศษ มีสิทธิพิเศษต่าง ๆ และทำให้ราคาที่ดินรอบ ๆ สนามบินแห่งนี้มีราคาสูงขึ้น แน่นนอนเมื่อหัวหน้าใหญ่หนีคดีออกไปนอกประเทศ อภิมหาโครงการนครสนามบินก็ล้มพับไปชั่วคราว

๗. แน่นนอน เมื่อทุกพื้นที่ของเมืองหลวงน้ำท่วมทั้งหมด ยกเว้นพื้นที่รอบ ๆ สนามบินทางด้านตะวันออกของเมืองหลวง ราคาที่ดินในบริเวณก็จะเพิ่มสูงขึ้นมหาศาล เจ้าของที่ดินซึ่งก็คือครอบครัวและบริวารของหัวหน้าใหญ่ก็จะร่ำรวยเพิ่มขึ้น รวมทั้งการผลักดันโครงการเมืองหลวงใหม่ นครสนามบินที่หัวหน้าใหญ่ผู้หนีคดีวาดฝันไว้ก็จะกลายเป็นจริง

๘. ประโยชน์ทางอ้อมอื่น ๆ ที่รัฐบาลผู้ชั่วร้าย

จะได้รับจากการทำให้น้ำท่วมเมืองหลวง นอกเหนือจากได้สร้างกระแสน้ำสถิตอันเป็นที่รักของประชาชนในประเทศสมมติ ทรัพย์สินของตนเองเพิ่มมากขึ้นจากราคาที่ดินที่ตนเองซื้อเก็บไว้ที่ป้องกันไม่ให้น้ำท่วม เนื่องจากคนในประเทศนี้บางพวกมีความทรงจำค่อนข้างสั้น ชอบเงินสดและมักจะโหมสิ่งที่เกิดขึ้นว่าเป็นเพราะกรรมเก่า โดยไม่ได้ไตร่ตรอง วิเคราะห์ถึงเหตุและผลของสิ่งที่เกิดขึ้น ดังนั้นคนพวกนี้ไม่ได้สนใจหรอกว่าน้ำท่วมเป็นเพราะรัฐบาลผู้ชั่วร้ายเป็นคน ทำให้เกิดขึ้น หากแต่เป็นเพราะฟ้า-ฝน ดังนั้นเมื่อน้ำลดแล้วรัฐบาลเอาเงินมาให้ ทั้ง ๆ ที่เป็นเงินภาษีของประชาชนทั้งประเทศ แต่รัฐบาลผู้ชั่วร้ายก็มีวิธีการที่จะไปบอกกับคนเหล่านี้ว่านี่คือเงินของผู้นำรัฐบาลเอามาแจกให้เพื่อช่วยเหลือในยามที่คนเหล่านี้ทุกข์ยาก คนพวกนี้ก็จะรู้สึกที่รัฐบาลผู้ชั่วร้ายนี้มีบุญคุณกับพวกเขา รัฐบาลเอาเงินมาให้ เลือกตั้งครั้งต่อไปเราก็ต้องเลือกพรรคนี้อีก เขาจะได้เอาเงินมาให้เราอีก

๙. ในช่วงน้ำท่วม ประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศสมมตินี้เป็นผู้ใจบุญ ดังนั้นเงินและสิ่งของบริจาคจำนวนมากจะถูกบริจาคเข้ามา รัฐบาลผู้ชั่วร้ายก็จะอ้างเอาเองโดยการเอาป้ายไปแปะ เอาชื่อของตนเอง ผู้สมัคร ส.ส. หัวคะแนนตลอดจนหัวหน้าใหญ่ไปแปะที่ของบริจาคทำที่เป็นว่าของบริจาคช่วยเหลือผู้ประสบภัยเหล่านี้มาจากเงินของตนเอง สร้างบุญคุณกับประชาชนผู้เดือดร้อน ทำตนไม่แตกต่างไปจากสัตว์นรกเปรตที่มีเบียดบังส่วนบุญมาแอบอ้างกุศลของผู้อื่น

๑๐. แนนอนในพื้นที่เมืองหลวง ประชาชนมีการศึกษา มีเทคโนโลยีในการรับข่าวสาร และมีความรู้เท่าทันนักการเมืองเลว มากกว่าประชาชนที่อยู่ในต่างจังหวัด คนเหล่านี้มีแนวโน้มที่จะไม่เลือกตน แต่จะเลือกพรรคการเมืองฝั่งตรงข้าม ดังนั้นรัฐบาลผู้ชั่วร้ายต้องพยายามอย่างยิ่งที่จะทำลายตัวแทนของพรรคการเมืองฝ่ายตรงข้ามที่ทำหน้าที่เป็นหัวหน้ารัฐบาลท้องถิ่น วิธี

การเช่น พยายามดิสเครดิตโดยการทำให้ประชาชนในเมืองหลวงเห็นว่าผู้ว่าเมืองหลวงทำงานไม่มีประสิทธิภาพ มีการใช้นักการเมืองในฝ่ายของตนซึ่งเป็นทีมกองโจรมินายท่วยกรุณาเป็นหัวหน้า กองโจรออกไปสร้างกลุ่มมวลชนมาทำลายคั่นกันน้ำของเมืองหลวง เพื่อทำให้เห็นว่าผู้ว่าทำงานไม่ได้ ประชาชนเดือดร้อน ทำให้ประชาชนสองกลุ่มต้องเผชิญหน้ากัน รัฐบาลผู้ชั่วร้ายเช่นนี้มักจะเก็บนักเลงหัวไม่ไว้เป็นพวกเชิดชูคนเหล่านี้เอาไว้เพื่อทำงานสกปรกให้ตนเอง เราจะเห็นคนอย่างนายท่วยกรุณานี้กว้างอยู่เป็นประจำ เพราะเป็นทั้งคนเลวและมีอำนาจ แนนอนรัฐบาลผู้ชั่วร้ายเองก็เตรียมวางตัวบิรารของตนเองเช่นผู้หญิงใส่แว่นไว้ เป็นผู้ว่าเมืองหลวงเพื่อใช้เป็นฐานเสียงของตนในเมืองหลวงเอาไว้แล้ว

๑๑. น้ำท่วมสร้างประโยชน์ให้รัฐบาลผู้ชั่วร้ายในแง่ของการวางแผนกู้เงินมูลค่ามหาศาลมาทำโครงการต่าง ๆ เพื่อแก้ปัญหา น้ำท่วมในอนาคตที่เรียกว่า รัฐใหม่ เงินกู้จำนวนมหาศาลที่จะเอามาใช้สร้างรัฐใหม่ จำนวนใกล้ ๆ ๑ ล้านล้าน จากประสบการณ์ในอดีตหัวหน้าใหญ่และรัฐบาลบิรารผู้ชั่วร้ายในอดีตเคยเรียกเก็บค่าหัวคิวที่ระดับ ๓๐-๓๕ % ดังนั้นโครงการรัฐใหม่วงเงินใกล้ ๆ ๑ ล้านล้านก็เท่ากับจะมีเงินเข้าไปอยู่ในพุงหมาราว ๆ ๓-๓.๕ แสนล้าน ครอบครวัและบิรารของหัวหน้าใหญ่ก็รวบกันอีกเพียบ ดังนั้นในอนาคตเราจะเห็นได้แน่นอนว่า โครงการอย่างนครสนามบิน โครงการถมทะเล โครงการเมืองหลวงใหม่ จะกลับมา

๑๒. รัฐบาลผู้ชั่วร้ายในอดีตเก่งมากเรื่องการใช้ข่าวกลบข่าว เช่น ต้องการดึงความสนใจของประชาชนจากเรื่องการอภิปรายแฉความชั่วร้ายของตนในสภา รัฐบาลผู้ชั่วร้ายก็ส่งคนไปซื้อทีมฟุตบอลชื่อดังในต่างประเทศไว้แล้ว รัฐบาลผู้ชั่วร้ายในปัจจุบันก็มีการสร้าง plot เพื่อที่จะทำเรื่องชั่ว ๆ ด้วยเช่นกัน เช่นล่าสุด ล้างให้หัวหน้า

น้องสาวไปดูคนน้ำท่วมในต่างจังหวัดใกล้ ๆ คุณน้ำท่วมจนค่า แล้วก็ทำฟอร์มว่ากลับเมืองหลวงไม่ได้ เพราะเฮลิคอปเตอร์ที่ใช้ในการเดินทางบินในเวลากลางคืนไม่ได้เพราะขาดอุปกรณ์นำทางจำเป็นต้องค้างคืนในจังหวัดนั้น ทั้ง ๆ ที่ถ้าจะกลับจริง ๆ ใช้รถยนต์ก็ใช้เวลาเดินทางไม่ถึง ๒ ชั่วโมง แต่เมื่อหัวหน้าน้องสาวกลับไม่ได้ ก็ต้องให้ลี้ล้อสารวัตรทำหน้าที่แทนในวันรุ่งขึ้น ซึ่งต้องมีการประชุมผู้บริหารประเทศสมมติ แน่แน่นอนว่าในที่ประชุมวันรุ่งขึ้นเรื่องที่ต้องมีการอนุมัติคือการออกกฎหมายอภัยโทษ ซึ่งทำให้หัวหน้าใหญ่พี่ชายซึ่งหนีคดีอยู่ได้ประโยชน์ แต่การทำแบบนี้ก็จะหลีกเลี่ยงข้อกล่าวหาว่าน้องสาวช่วยพี่ชายหรือหลีกเลี่ยงปัญหา Conflict of Interest ผลประโยชน์ขัดแย้งไปได้เพราะน้องสาวไม่อยู่ในที่ประชุม ไม่รู้ไม่เห็น แล้วก็ต้องกระหึ้นกระหือหรือรีบทำเรื่องนี้ทั้งหมดก็เพื่อจะให้หัวหน้าใหญ่ผู้ชั่วร้ายสามารถกลับมาจากแต่งงานของลูกสาวผู้ฉาวโฉ่ของตนเองได้ในอีกไม่กี่เดือนข้างหน้า โดยกฎหมายนี้จะกำหนดคุณสมบัติใหม่ให้กับผู้ที่จะมีโอกาสขอรับพระราชทานอภัยโทษจากประมุขของประเทศได้ในวันเฉลิม แน่แน่นอนพวกมันก็จะแก้กฎหมาย พอถึงวันเฉลิมมันก็จะขออภัยโทษ แนบไปกับรายชื่อของพวกไพร่ที่มันเคยล่ารายชื่อไว้ เป็นการกดดันว่าสถาบันจะดูแลคนรายชื่อคนจำนวนขนาดนี้ได้เลยหรือ ในเมื่อตอนนี้หัวหน้าใหญ่ผู้หนีคดีก็มีสิทธิตามกฎหมายที่จะมาขออภัยโทษได้แล้ว ดูพวกสัตว์นรกนี้มันทำมันหาประโยชน์จากสถาบันที่มันต้องการทำลาย

๑๓. ระหว่างที่น้ำท่วม รัฐบาลชั่วร้ายชุดนี้ได้แอบแต่งตั้งข้าราชการ ทั้งฝ่ายพลเรือน ตำรวจ และทหารไปตามที่ตนเองต้องการเพื่อเป็นมือเป็นเท้าของตนเองไปแล้วเรียบร้อย โดยที่ไม่มีใครออกมาวิพากษ์วิจารณ์เพราะทุกคนต่างก็กำลังจดจ่ออยู่กับเรื่องน้ำท่วม ระบบคุณธรรมในแวดวงข้าราชการได้ถูกทำลายลงอย่างสมบูรณ์แล้ว ค่าของคนไม่ได้อยู่ที่ผลของงานอีกต่อไป หากแต่

ค่าของคนอยู่ที่คนของใคร

๑๔. ระหว่างน้ำท่วมการแบ่งแยกความช่วยเหลือที่ให้กับประชาชนเป็นพื้นที่ที่เลือกตนเองเข้ามา กับพื้นที่ที่เลือกพรรคการเมือง ผังตรงข้าม หรือระหว่างประชาชนที่ไม่ได้อยู่ในขบวนการไพร่ของตนกับกลุ่มไพร่ในปกครอง ก็ทำให้คนบางคนยอมเปลี่ยนข้างยอมตัวไปเข้าข้างขบวนการไพร่เพื่อให้ได้ความช่วยเหลือรัฐบาลชั่วร้ายก็มีฐานเสียงใหญ่ขึ้น

๑๕. น้ำท่วมจะช่วยเสริมภาพของนารีขี้น้ำขาวมากยิ่งขึ้น เพราะในอดีต ในประเทศสมมตินี้เคยมีพระเถระชั้นผู้ใหญ่พยากรณ์ไว้ว่า “ผู้ปกครองจะเป็นหญิงพึงระวัง สายน้ำหลังกรากเขี้ยวหวาดเสียวใจ คิวโลซ์จะบังเกิดใน... หลังฝนคร่ำล้นครินจะยืนได้ จะเข้าสู่ยุคมหานพาไปเปลี่ยนเมืองใหม่ศักราชแห่งประสูฯ คนชั่วจะถูกปราบราบคาบสิ้น แผ่นดินเดือดสูญหายไร้ปัญหาประเทศชาติผ่านวิกฤติด้วยศรัทธา ยามเมื่อฟ้าศรีทองผ่องอำไพ” ถ้าผู้อ่านได้เคยอ่านฉบับเต็มของคำพยากรณ์นี้ ก็จะเข้าใจว่าพระเถระรูปนั้นต้องการสื่อว่า นารีขี้น้ำขาวหมายถึง เจ้าหญิงไม่ใช่ น้องสาวผู้โง่เง่า แต่พรรคพวกของรัฐบาลผู้ชั่วร้ายพยายามอย่างยิ่งที่จะสร้างภาพว่าน้องสาวผู้โง่เง่าคือนารีขี้น้ำขาว น้ำท่วมเรื่องที่ประชาชนต้องระวัง แต่เมื่อน้ำลงน้องสาวผู้โง่เง่าจะเป็นผู้นำที่ทำให้ประเทศให้เกิดความเจริญรุ่งเรือง ในขณะที่คนชั่วคือคนที่รัฐบาลชั่วร้ายชุดนี้พยายามล้มล้างจะถูกปราบ

อย่างที่ผมเกริ่นไว้ตอนต้นเรื่องนี้เป็นเรื่องเล่าเป็นนิทานนะครับ ไม่ใช่เรื่องจริง แม้แต่ตัวทฤษฎีสมคบคิดเองก็อาจจะไม่ได้เป็นเรื่องจริงก็ได้ แต่อย่างที่พวกเราทราบ ๆ กันก็คือ ถ้าไม่มีไฟยอมไม่มีควัน และถ้าอยากรู้ว่าใครอยู่เบื้องหลังเหตุการณ์ใด ๆ ก็ตามที่ไม่ใช่เหตุการณ์ตามธรรมชาติก็ให้ดูเอาครึบว่าหลังเหตุการณ์แล้วใครเป็นคนที่ได้ประโยชน์ คนนั้นนั่นแหละครับ คือคนที่วาง plot ทำให้เกิดเหตุการณ์นั้น ๆ

เรื่องอย่างนี้ ต้องช่วยกัน, เผยแพร่

- เรื่อง ทีมข่าว CLICK
ภาพ ทีมภาพ รายวัน
ผู้จัดการออนไลน์

‘ฉ้อราษฎร์บังหลวง?!?’ ข้าราชการ ‘พันล้าน’ หาไม่ได้ในโลกของคน ‘สุจริต’

สำหรับสังคมไทย เป็นอันรู้กันดีว่า อาชีพข้าราชการนั้น เป็นอาชีพที่มั่นคงและสวัสดิการดีที่สุดอาชีพหนึ่ง แต่ถ้าถามว่าเป็นข้าราชการแล้วจะมีโอกาสรวยหรือไม่ ร้อยทั้งร้อยก็ตอบมาเป็นเสียงเดียวกันว่า ‘ไม่’ เพราะเงินเดือนของข้าราชการเกือบทั้งหมดนั้น นับว่าน้อยแสนน้อย หากจะนำมาเปรียบเทียบกับการจ้างงานในภาคเอกชน หรือเปรียบกับรายได้ของเจ้าของกิจการ

แต่กระนั้น คนส่วนมากในบ้านเราก็มักอยากจะเป็นข้าราชการกันอยู่ดี นั่นก็เพราะสวัสดิการต่าง ๆ ที่รัฐมีให้ ไม่ว่าจะเป็นค่ารักษาพยาบาล ค่าเล่าเรียน บางทีก็มีช่วยเหลือไปถึงค่าเช่าบ้าน แถมยังมีบำเหน็จบำนาญหลังเกษียณ แน่แน่นอนว่าโอกาสรวยนั้นแทบจะไม่มี แต่ก็รับประกันได้เลยว่าจะไม่ลำบากแน่ ๆ

แต่ความเชื่อในเรื่องที่ว่าข้าราชการเป็นอาชีพที่มั่นคงแต่ไม่รวย ก็กำลังถูกสั่นคลอน เพราะเมื่อไม่นานมานี้ ได้มีกรณีโจรบุกเข้าไปขโมยเงินจากบ้านของปลัดกระทรวงคมนาคม **สุพจน์ ทรัพย์ล้อม** ซึ่งจำนวนเงินที่โจรได้ออกไปก็เป็นเงินจำนวนไม่น้อย โดยวิธีระคักดี เชื้อลี หรือไก่ หนึ่งในผู้ต้องหาอ้างว่าปล้นเงินจากบ้านปลัดกระทรวงคมนาคม ได้เงินมาราว ๒๐๐ ล้านบาท และยังมีเงินอีกจำนวนหนึ่งในบ้านที่ยังขนออกมาไม่ได้ ซึ่งว่ากันว่าเงินทั้งหมดที่อยู่ในบ้านของข้าราชการคนนี้ มีอยู่กว่า ๑,๐๐๐ ล้านบาท!!

แน่นอนว่า เงินจำนวนนี้ ไม่น่าจะเป็นเงินเก็บที่ได้มาจากการทำงานราชการเพียงอย่างเดียวเป็นแน่ เพราะไม่ว่าจะนั่งคิดนอนคิดอย่างไร รายได้ (แบบปกติ) ของข้าราชการ ต่อให้เก็บมาทั้งชีวิตก็ไม่น่าจะมีมากขนาดนั้น !

● คิดคำนวณความน่าจะเป็น

เพื่อให้ความกระจ่างชัดว่า เรื่องของเงิน ๆ ทอง ๆ ของข้าราชการในแต่ละปีนั้น มันช่างอึดคัดแคไหน เพราะฉะนั้นก็จะขอมาจำลองแบบการเติบโตของข้าราชการคนหนึ่งให้เห็นกันแบบคร่าว ๆ คือ

หากข้าราชการคนนี้ปัจจุบันอายุ ๖๐ ปี ราชการมาตั้งแต่ปี ๒๕๒๑ เติบโตจนมาถึงบทบาทสูงสุดของข้าราชการคนหนึ่งพึงจะได้ พุดง่าย ๆ คือตำแหน่งปลัดกระทรวงหรือเทียบเท่า โอกาสที่เขาจะมีรายได้ก็จะเป็นดังนั้น

สมมติว่า ข้าราชการปฏิบัติการระดับ ๑ อยู่ ๑๒ เดือน คือระหว่างปี ๒๕๒๑-๒๕๒๒ เงินเดือนตามพระราชบัญญัติ ระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๒๑ นั้นให้อัตราสูงสุดก็คือ ๓,๕๓๕ บาท ถ้าคิดรวบยอดทั้งหมด ๑๒ เดือน จำนวนเงินที่จะได้นั้นจะอยู่ที่ ๔๒,๔๒๐ บาท

แล้วต่อมาได้เลื่อนขั้นไปอยู่ระดับ ๒ อีก ๒๔ เดือน คือระหว่างปี ๒๕๒๒-๒๕๒๔ อัตราเงินเดือนตาม พ.ร.บ.ฉบับดังกล่าวนั้นอยู่ที่ ๔,๖๘๕ บาท ระยะ ๒ ปี ข้าราชการคนนี้ก็จะได้เงินเดือนรวม

กันอยู่ที่ ๑๑๒,๔๕๐ บาท

หลังจากนั้น หากได้เลื่อนมาอยู่ระดับ ๓ อยู่ อีก ๖๐ เดือน คือระหว่างปี ๒๕๒๔-๒๕๒๙ เพราะฉะนั้นเดือน ๆ หนึ่งข้าราชการผู้นี้ก็จะ ได้เงิน ๕,๗๔๕ บาท สรุปแล้วรวม ๕ ปีก็จะได้ ๓๔๔,๗๐๐ บาท

พอปี ๒๕๒๙-๒๕๓๒ อาจจะได้เลื่อนมาอยู่ใน ระดับ ๔ รวมระยะเวลาคือ ๓๖ เดือน อัตราเงิน เดือนก็จะสูงขึ้นตามไปด้วยโดยอัตราต่อเดือนก็คือ ๗,๒๘๕ บาท รวม ๓ ปีคิดเป็น ๒๖๒,๒๖๐ บาท

และหากเลื่อนมาอยู่เป็นระดับ ๕ ในปี ๒๕๓๒ จนถึง ๒๕๓๕ รวม ๓๖ เดือนเช่นกัน อัตราเงิน เดือนตาม พ.ร.บ.ดังกล่าวก็จะเพิ่มขึ้นให้เป็น ๙,๓๘๕ บาท รวม ๆ แล้วก็จะตกอยู่ที่ ๓๓๗,๑๔๐ บาท

และเมื่อถึงปี ๒๕๓๕ ที่มีการปรับฐาน เงินเดือนตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ พลเรือนฉบับใหม่ อัตราเงินเดือนก็จะสูงขึ้นตาม ไปด้วยโดยข้าราชการคนนี้ดำรงตำแหน่งในระดับ ๖ ตั้งแต่ปี ๒๕๓๕-๒๕๓๘ หากได้เงินเดือนตั้ง ๑๒,๐๔๐ บาท แล้วปรับตามอัตราขึ้น ๆ เรื่อย ๆ จนถึง ๒๐,๐๐๐ บาท เฉลี่ยแล้วก็ตกเดือนละ ๑๖,๐๐๐ บาท สรุป ๓๖ เดือนรายได้ก็จะอยู่ที่ ๕๗๖,๐๐๐ บาท

พอได้เข้ามาถึงระดับซี ๗-๘ หากเป็นตั้งแต่ปี ๒๕๓๘ จนถึง ๒๕๔๙ หากได้เงินเดือนที่ ๒๔,๗๐๐ บาทจนถึง ๔๔,๘๖๐ บาท ทำไป ๑๑ ปีเต็ม เฉลี่ย ได้เดือนละ ๓๖,๗๘๐ บาท ก็จะได้เงินรวมทั้งสิ้น ประมาณ ๔,๘๕๔,๙๖๐ บาท

และเมื่ออาวุโสมาก ๆ ฐานเงินเดือนและการ พิจารณา แถมยังมีเงินชดเชยตั้งแต่เงินประจำ ตำแหน่งและเติบโตมาในงานสายบริหาร หาก เป็นนักบริหารระดับสูง (หรือซี ๑๐ ในอดีต) ตั้งแต่ ๒๕๔๙-๒๕๕๓ โดยหากได้เงินเดือนอยู่ ๖๔,๗๓๐ บาท บวกกับเงินเพิ่มที่จะได้ต่างหากคือ ๑๔,๕๐๐ บาท เพราะฉะนั้นเดือนหนึ่งก็จะได้ ๗๙,๒๓๐ บาท ถ้าอยู่ตำแหน่งนี้สัก ๔๘ เดือน รายได้ทั้งหมดก็จะ ตกอยู่ที่ ๓,๘๐๓,๐๔๐ บาท

และอย่างที่จั่วหัวไว้ตั้งแต่ต้นแล้วว่า หากคน นั้นเกิดจับพลัดจับผลูได้เป็นปลัดกระทรวงขึ้นมาก็ จะมีเงินเดือนถึง ๖๖,๔๖๐ บาท แถมยังมีเงิน ประจำตำแหน่งอีก ๒๑,๐๐๐ บาท สรุปเดือนหนึ่ง ก็จะได้เงินตกที่ ๘๗,๔๖๐ บาท หากคิดระยะเวลา ถึงปัจจุบันก็อยู่ที่ ๑๔ เดือน สรุปเป็นเงินทั้งสิ้น ๑,๒๒๔,๔๐๐ บาท

เพราะฉะนั้นหากมาไล่ดูอายุราชการ ๓๐ กว่าปี เงินที่น่าจะได้รับ บวกกับค่าพิเศษอีก มากมายก็จะอยู่ที่ประมาณ ๑๐ ล้านบาทต้น ๆ และหากเป็นกรรมการของรัฐวิสาหกิจ ซึ่งได้เบี้ย ประชุมครั้งหนึ่ง ๕,๐๐๐-๖,๒๕๐ บาท ประชุมกัน เดือนละ ๑-๒ ครั้ง โอกาสที่จะกระตุ้นยอดรายได้ ให้มีสูงกว่าก็มีน้อยมาก

นี่ยังไม่รวมกับค่าใช้จ่ายชิปอะ ไม่ว่าจะเป็น บ้านหลังโต รถหรูอีกหลายคนที่ข้าราชการระดับ สูงชอบมีกัน เพราะฉะนั้นรายได้ของผู้บริหาร บางคนที่มีเป็นร้อย ๆ ล้านจึงน่าสนใจมาก ๆ

● เส้นทางทำกิน (ของข้าราชการบางคน)

เห็น ๆ กันอยู่ว่าลำพังการทำงานข้าราชการ นั้น ไม่น่าจะหาเงินมาได้มากมายขนาดนั้น คำถามต่อมาก็คือแล้วมันจะมาจากทางไหนได้บ้าง ถ้ามองในแง่ดี มันก็อาจจะมาจากการประกอบ สัมมาอาชีพเพื่อสร้างรายได้เสริม อย่างการทำ ขายตรงขายประกัน แต่ถ้าหากจะมองในแง่จริง เงินจำนวนมหาศาลเหล่านี้ เป็นไปได้สูงมาก ที่จะ มาจากการทุจริตประพฤตินิยมชอบโดยอาศัยอำนาจ หน้าที่ที่ตนมีอยู่

ในประเด็นนี้ **กล้าณรงค์ จันทิก** ในฐานะที่เคย ดำรงตำแหน่งข้าราชการระดับสูง และทำงาน ด้านตรวจสอบการทุจริตคอร์รัปชัน ในตำแหน่ง กรรมการสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (ป.ป.ช.) อธิบาย ถึงสิ่งที่เกิดขึ้นของการได้มาซึ่งทรัพย์สินที่ไม่ชอบ ของข้าราชการว่า

“ในทางที่ชอบก็คือเงินเดือน เบี้ยเลี้ยง คือ ค่าจ้าง ถ้าเกิดที่ได้มาในทางไม่ชอบ ก็เป็นเรื่อง

ของการได้ทรัพย์สินมาโดยใช้อำนาจหน้าที่ของ
ตัวเอง ในเรื่องของธรรมจรรยา นั้น ข้าราชการ
นั้นไม่ได้รับเงินหรือทรัพย์สินอื่นใด เว้นแต่การรับ
เงินและทรัพย์สินนั้นจะเป็นไปโดยธรรมจรรยา
ตามที่ป.ป.ช.กำหนด”

โดยธรรมจรรยาก็มีระบุไว้ในกฎหมาย ซึ่ง
สรุปสั้น ๆ แล้วยังคือ การให้เงินหรือทรัพย์สินกัน
ในโอกาสต่างๆ ไม่ว่าจะป็นปีใหม่ วันเกิดหรือ
อะไรก็ตาม ห้ามให้เกินกว่า ๓,๐๐๐ บาท

“ถ้ารับเกินมาต้องรีบรายงานให้ผู้บังคับ
บัญชาทราบให้ทันทีที่ทำได้ แล้วถ้าผู้บังคับบัญชา
เห็นว่า ทรัพย์สินที่รับไว้เกินกว่าสามพันบาทนั้น
ไม่สมควรจะรับ ให้คืนก็ต้องคืน หรือให้เก็บไว้เป็น
ของหลวงก็ต้องเก็บไว้เป็นของหลวง หรือ
อนุญาตให้รับได้ ก็รับได้ ถือว่าไม่มีการลับ นั่นคือ
หลักการโดยทั่วไป”

โดยเขายกตัวอย่างถึงกรณีที่มีการพิสูจน์กัน
ในศาลฎีกาแล้ว คือกรณีของอดีตรัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงสาธารณสุข **รักเกียรติ สุขธนะ** ที่พบว่า
มีทรัพย์สินเพิ่มขึ้นมาประมาณ ๓๐๐ กว่าล้านบาท
โดยบอกว่าได้มาจากการเล่นการพนัน พิสูจน์ได้
ประมาณ ๔๐ ล้าน ที่พิสูจน์ไม่ได้ศาลก็ยึดไป ซึ่ง
หน้าที่ของการตรวจสอบนั้น ก็คือการมองหา
ความผิดปกติที่เกิดขึ้น ไม่ว่าจะป็นทรัพย์สินที่
เพิ่มขึ้นอย่างผิดปกติในช่วงที่รับตำแหน่ง ทั้งนี้
ข้าราชการระดับสูง และผู้ดำรงตำแหน่งทาง
การเมืองต้องแสดงบัญชีทรัพย์สิน-หนี้สินทั้งหมด
ของตัวเอง

“คณะกรรมการ ป.ป.ช. จะต้องตรวจสอบ
ความถูกต้องและมีอยู่จริงของทรัพย์สินและ
หนี้สินเหล่านั้น สมมติว่ายืมมา ทำลิปล้านบาท
ตรวจสอบแล้วพบว่ามีย่อยล้าน ประเด็นที่จะต้อง
พิจารณา หนึ่ง-คือท่านจงใจยื่นเท็จหรือปกปิดข้อ
เท็จจริงหรือไม่ กระบวนการนี้จะนำไปสู่กระบวน
การปกครอง ในปัจจุบันต้องร้องต่อศาลฎีกาของ
ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง

“สมมติศาลรับว่า จงใจยื่นเท็จ บุคคลผู้นั้น

ต้องพ้นจากหน้าที่ และห้ามดำรงตำแหน่ง ๕ ปี
ติดต่อกัน นั่นคือกระบวนการปกครอง ต่อมาเงิน
๕๐ ล้านนั้น ท่านต้องพิสูจน์ว่าท่านได้มาโดยชอบ
หรือไม่ ถ้าท่านพิสูจน์ได้ว่าท่านได้มาโดยชอบ
กระบวนการจะเป็นแต่เพียงว่าท่านยื่นเท็จหรือ
ปกปิดข้อเท็จจริงว่าท่านไม่ยื่น แต่ถ้าหากว่า
พิสูจน์ไม่ได้ว่าท่านได้มาโดยชอบ เงิน ๕๐ ล้านตัว
นี้จะไปที่ศาลยุติธรรม เพื่อให้ศาลสั่งให้ทรัพย์สิน
นั้นตกเป็นของแผ่นดิน โดยหากเงิน ๕๐ ล้านนั้น
สืบแล้วพบว่าเกี่ยวข้องกับกาทุจริตต่อตำแหน่ง
กระบวนการนี้จะนำไปสู่การดำเนินคดีอาญา ใน
ข้อหาความผิดต่อตำแหน่ง ซึ่งก็จะดำเนินไปตาม
แต่มาตรากฎหมายที่จะพิจารณา”

● ‘จนไม่กลัว’ เพราะข้าราชการคือข้าแผ่นดิน

การใช้อำนาจทางราชการที่ดินมีเพื่อหา
ประโยชน์ใส่ตัวนั้น จะว่าไป มันมักจะเกิดกับคนที่
มีอำนาจในระดับหนึ่ง แต่ในระดับข้าราชการชั้น
ผู้น้อยนั้น แทบจะเรียกได้ว่าไม่มีโอกาสเลย ถ้า
อยากรวยก็ต้องหางานเสริมทำกันไปแบบสุจริต
ซึ่งส่วนใหญ่แล้ว ทศนคติของข้าราชการชั้น
ผู้น้อยมักเป็นไปตามนี้

จำลองศักดิ์ ทนงศักดิ์ มีรัตน์ เจ้าหน้าที่
บริหารกำลังพล กองนโยบายและแผน กรม
กิจการพลเรือนทหารอากาศ เปิดเผยว่า ตนนั้น
เจ้าหน้าที่ชั้นผู้น้อยไม่ได้ร่ำรวยมาแต่ไหนแต่ไร
พร้อมทั้งแสดงทัศนะว่าลำพังงานราชการอย่าง
เดียวอาจไม่ถึงกับรวยได้ แต่ถ้ามีอาชีพเสริมทำ
ควบคู่ไปด้วยก็สามารถสร้างฐานะได้ไม่ยาก

“ราชการมันจะค่อย ๆ เป็น ค่อย ๆ ไปครับ
ไม่ถึงขั้นรวยเท่าไรหรอก อาชีพราชการมัน
เหมือนกับว่าพอมือพอกิน แต่มันมีข้อดีตรงที่ว่า
สวัสดิการมากกว่า อย่างตัวผมเองก็มีประสบการณ์
จากคุณพ่อที่รับราชการและประกอบธุรกิจ
ส่วนตัว ด้วย ตรงนี้เลยเป็นแนวทางที่เพิ่มรายได้
ให้แก่ผู้รับราชการได้ ก็มีสิทธิมีโอกาสร่ำรวยได้”

หากถามว่าอัตราจ้างของทหารชั้นประทวน
นั้นเพียงพอกับรายจ่ายหรือไม่ ทนงศักดิ์ แสดง

ความคิดเห็นว่า

“มันก็ขึ้นอยู่กับแต่ละคนด้วย แต่สำหรับผม เพียงพอ เพราะว่าผมไม่ได้ใช้จ่ายอะไรมาก อย่างเรื่องที่อยู่อาศัยก็อยู่กับญาติก็ทุนค่าใช้จ่ายไปเยอะ ตัวผมเองเงินเดือนไม่ถึงหมื่นหรอก แต่เรื่องเงินเดือนน้อยก็ไม่ได้ทำให้รู้สึกอะไรนะ เพราะว่าระบบราชการมันเป็นไปอย่างนี้อยู่แล้ว ก็เลยไม่ต้องมาใส่ใจในเรื่องเงินเดือน อีกอย่างเรื่องเงินเดือนหรือว่าขั้นยศมันก็เป็นไปตามลำดับขั้น มันจะเลื่อนเป็นระบบทุกปีอยู่แล้ว

“ถามว่าเงินเดือนที่ได้มันเหมาะสมกับภาระหน้าที่ไหม...มันเหมาะสม แต่มันก็มีบางครั้งอาจจะทำงานหนักบ้าง ส่วนใหญ่ก็เป็นการทำงานช่วยสังคม และเราก็ไม่ได้เป็นกังวลอะไรเพราะถือว่าเป็นการตอบแทนคุณแผ่นดิน”

● ‘โกงหรือไม่? ศาลยังไม่ตัดสิน’ แต่สังคมสามารถตัดสินได้

แม้ในความเป็นจริง มันยังไม่อาจจะชี้ชัดลงไปได้ว่า ‘ปลัดพันล้าน’ เป็นคนที่ใช้อำนาจหน้าที่ในทางมิชอบจนร่ำรวยขึ้นมาหรือเปล่า แต่ในสายตาของประชาชนอย่าง **เสาวคนธ์ อาจปักษา** ที่รับรู้และติดตามข่าวเรื่องนี้ได้ให้ความเห็นว่า

“ต้องยอมรับว่า เราก็ไม่รู้ว่าเงินมันมีจริงหรือเปล่า เพราะเราไม่ได้ไปขโมยเอง แต่เมื่อเห็นตำรวจไปจับคนร้ายแล้วได้เงินเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ แค่นี้ก็รู้แล้วว่ามามีทรัพย์สินมากกว่าปกติ คงทุจริตอยู่ไม่น้อยถึงได้มีเงินเยอะขนาดนั้น เราว่ามันเป็นนิสัยของแต่ละคน แยกยากเรื่องพวกนี้ กินเล็กกินน้อย ยิ่งตำแหน่งสูงก็กินยิ่งเยอะ ถ้าเป็นราชการในระดับนี้ จะหาเงินได้มากมายอย่างนั้นได้ คงเป็นไปได้สองทาง คือไม่ซำบายาเสพติด ก็โกงเงินโครงการต่าง ๆ นี่แหละ เพราะถนน ทำทางอะไรเทือกนี้ จะมีเงินเข้ามาเยอะ การสร้างก็เอาของไม่ได้มาตรฐานมาใช้ เราในฐานะประชาชนคนเสียภาษีเหมือนกันทุกคนก็ต้องทำหน้าที่ของเราไป แต่เดือน ๆ หนึ่งเงินแทบไม่พอใช้ต้องเอามาให้เขาโกงกินกัน อยากจะรู้เหมือนกันว่าจะกิน

อะไรกินมากมาย รับไม่ไหวแล้ว คงเป็นเรื่องยากถ้าจะไม่กิน”

ส่วน **สุนันท์ ทองอินทร์** ชาวบ้านธรรมดาอีกคนก็ถึงกับตัดพ้อและบอกว่า เราเองรู้กันทุกคนว่ามีการโกงเกิดขึ้นเกือบทุกโครงการอยู่แล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งโครงการทำถนนหนทางต่าง ๆ มีงบประมาณอยู่เยอะ เป็นเรื่องเกือบจะปกติที่คนรับผิดชอบจะต้อง ‘กิน’ กันตั้งแต่หัวถึงปลายทาง และเชื่อว่าสาเหตุนี้เองที่ทำให้ข้าราชการคนหนึ่งอย่างปลัดคมนาคมมีเงินเยอะอย่างที่เห็นข่าวได้

“เป็นข้าราชการคนหนึ่งต้องโกงถ้าไม่โกง ไม่น่าจะมีเงินขนาดนี้ และถ้าไม่โกงประเทศก็คงดีกว่านี้เช่นกัน ชาวบ้านก็หาเข้ากินคำกันไปเรื่อย ๆ เขามีโอกาสมากกว่า เขาก็โกง เห็นกันจนเป็นเรื่องปกติ จนความรู้สึกตอนนี้มันกลายเป็นเฉยๆ เพราะมันเป็นอย่างนี้มานานแล้ว เราเองไม่มีใครอยากให้โกงหรอก บ้านเมืองจะได้เจริญขึ้นสักทีแต่เราทำอะไรไม่ได้”

.....

ว่ากันตามสามัญสำนึก การที่ใครสักคนจะมีเงินสด ๑,๐๐๐ ล้านบาทกองอยู่ในบ้าน มันย่อมไม่ใช่เรื่องปกติอยู่แล้ว และยิ่งคนที่ไม่ใช่นักธุรกิจหรือเจ้าของกิจการแต่เป็นข้าราชการในสังกัดกรมกองกระทรวงของรัฐมันก็ยังแปลกเข้าไปใหญ่ ซึ่งไม่ว่าจะคิดอย่างไร หนทางในการได้มาของเงินมันก็แทบจะหลีกเลี่ยงเรื่องของการทุจริตมิได้เลย

แม้สังคมไทยจะรับรู้กันอยู่แล้วว่า ในวงราชการมีการทุจริตคอร์รัปชันอยู่จริง แต่ก็ไม่ค่อยใส่ใจกันสักเท่าไร คิดที่สะพานเมืองคราวนี้ โจรแฝงฤทธิ์ทำให้เกิดการเปิดโปงการคอร์รัปชันในวงราชการอย่างเป็นทางการ เป็นราวเป็นรูปธรรมขึ้นมา แม้ว่าจะมีกลิ่นหืนๆ ซึ่งอาจจะเกี่ยวโยงกับการเล่นงานกันทางการเมืองก็ตาม แต่สังคมไทยจะได้หันมาเห็นถึงปัญหาที่มีมานานแสนนาน แต่ยังไม่เคยได้รับการแก้ไขอีกครั้ง

๒

ประชาชนที่ทุกข์ยากมีจำนวนมากมาย
เกินกว่าที่จะเยียวยาความเดือดร้อนได้เพียงพอ
จึงเกิดโครงการ “กู้วิกฤติอุทกภัย เพื่อการพึ่ง
ตนเองในอนาคต” เผยแพร่องค์ความรู้ต่าง ๆ
ให้ผู้ประสบภัยได้กู้วิกฤติได้อย่างยั่งยืน

กู้วิกฤติอุทกภัย เพื่อการพึ่งตนเอง
อย่างยั่งยืน ถวายพ่อหลวงของเรา

ดู เหมือนว่าวิกฤติอุทกภัยครั้งใหญ่ของประเทศไทย จะยังคงสร้างความเดือดร้อนไปทั่วทุกหย่อมหญ้า ไม่มีที่ท่าว่าจะสิ้นสุดลงในระยะเวลาใด? มากน้อยแค่ไหน?...

ภารกิจกองทัพธรรมช่วยชีวิตผู้ประสบภัยที่ดำเนินการช่วยเหลือประชาชนที่ได้ได้รับความเดือดร้อนจากเหตุการณ์น้ำท่วม โดยการแจกจ่ายสิ่งของเพื่อช่วยบรรเทาความทุกข์ของชาวบ้านโดยเบื้องต้น ได้ดำเนินมาจนครบ ๑ เดือนเต็ม เราเห็นความทุกข์ยากของประชาชนจำนวนมากมายเกินกว่าที่จะเยียวยาความเดือดร้อนเหล่านั้นได้เพียงพอ จึงได้กำเนิดโครงการ **“กู้วิกฤติอุทกภัย เพื่อการพึ่งตนเองในอนาคต”** เพื่อจัดตั้งศูนย์ในการเผยแพร่องค์ความรู้ต่าง ๆ ที่สามารถนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวันให้ผู้ประสบภัยได้กู้วิกฤติด้วยตนเองได้อย่างยั่งยืน ตามแนวเศรษฐกิจพอเพียงขององค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

ฉันมีโอกาสร่วมออกศูนย์กู้วิกฤติอุทกภัยฯ กับทีมงานกองทัพธรรมบ้านราชเมืองเรือ ศูนย์แรกที่ไปนั้นคือ หมู่บ้านธัญกานต์ ซ.วัชรพล ๒/๕ แขวงท่าแร้ง เขตบางเขต กทม. พร้อมกับทีมงาน FMTV อีก ๒ ชีวิต ที่จะต้องร่วมกันทำสื่อบริการและถ่ายทอดสดออกอากาศในรายการ **“กองทัพธรรมช่วยชีวิตผู้ประสบภัยน้ำท่วม ๕๔”** ทุกวัน

สิ่งหนึ่งที่น่าประทับใจสำหรับหมู่บ้านธัญกานต์แห่งนี้ คือเป็นหมู่บ้านเพียงหนึ่งเดียวในแขวงวัชรพล ที่ชาวบ้านมีวิธีการบริหารจัดการร่วมกันในการป้องกันหมู่บ้านไม่ให้ถูกน้ำท่วม ซึ่งได้รับความร่วมมือเป็นอย่างดีจากชาวบ้าน ที่ช่วยกันทั้งแรงเงินและร่างกาย ในการ

●●
สิ่งหนึ่งที่เป็นหัวใจสำคัญของชาวบ้านธัญกานต์ก็คือ พวกเขารักในหลวง และยึดหลักการดำเนินชีวิตตามแนวเศรษฐกิจพอเพียง ตามรอยพ่อหลวงของแผ่นดินมาโดยตลอด

ก่ออิฐทำคันกันน้ำหน้าหมู่บ้าน การสูบน้ำออกจากท่อระบายน้ำ และการช่วยกันซ่อมแซมกำแพงที่ชำรุดทรุดโทรมจากการถูกน้ำกัดเซาะ ซึ่งหากต่างคนต่างป้องกันแต่บ้านของตนเองนั้น คงต้องใช้เงินเป็นจำนวนมาก และไม่สามารถป้องกันหมู่บ้านธัญกานต์แห่งนี้ไว้ได้ เพราะอยู่แบบตัวใครตัวมัน แต่ด้วยความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของทุกคนในหมู่บ้าน ไม่ว่าจะ เป็นเด็ก วัยรุ่น ผู้ใหญ่ ทั้งหญิงและชาย ต่างให้ความร่วมมือร่วมใจเป็นอย่างดี

ดังเช่นการจัดตั้งศูนย์กู้วิกฤติอุทกภัยฯ ครั้งนี้ ชาวกองทัพธรรมได้มาร่วมใช้ชีวิตกินอยู่หลับนอน ณ หมู่บ้านธัญกานต์ต่างได้ประจักษ์ในความสมัครสามัคคีของชาวบ้าน ที่ล้วนแล้วแต่มีจิตวิญญาณที่อยากพัฒนาให้หมู่บ้านตนเองเข้มแข็งและความเสียสละที่จะร่วมด้วยช่วยกันส่งต่อความช่วยเหลือ และองค์ความรู้ที่ได้รับถ่ายทอดเหล่านี้ สู่อุทกภัยที่ เป็นเสมือนเพื่อนบ้านในละแวกใกล้เคียงกัน และสิ่งหนึ่งที่เป็นหัวใจสำคัญของคนที่นั่นก็คือ **พวกเขารักในหลวง และยึดหลักการดำเนินชีวิตตามแนวเศรษฐกิจพอเพียงตามรอยพ่อหลวงของแผ่นดินมาโดยตลอด**

หมู่บ้านธัญกานต์ จึงนับได้ว่าเป็นหมู่บ้านที่สามารถรวมตัวกันได้อย่างเข้มแข็งด้วยความร่วมมือร่วมใจของชาวบ้านทุกคน และการมีผู้นำหมู่บ้านที่เข้มแข็งก็ถือเป็นอีกหนึ่งปัจจัยที่สำคัญ

โครงการกู้วิกฤติอุทกภัย เพื่อการพึ่งตนเองอย่างยั่งยืนในอนาคต โดยความร่วมมือกันระหว่างชาวกองทัพธรรมและหมู่บ้านธัญกานต์ในครั้งนี้ จึงนับเป็นความสำเร็จอีกก้าวหนึ่ง ที่ชาวบ้านสามารถพึ่งตนเองได้ และยังสามารถ

พัฒนาหมู่บ้านจนเป็นที่พึงให้ผู้ประสบภัยที่อื่น ๆ โดยไม่ต้องรอรับความช่วยเหลือจากหน่วยงานอื่นเพียงอย่างเดียว เพราะพวกเขาสามารถต่อยอดองค์ความรู้ และสามารถพึ่งตนตามแนวเศรษฐกิจพอเพียงของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เพื่ออยู่เหนือภัยจากธรรมชาติ และวิกฤติต่าง ๆ ได้สืบไป

ศูนย์ที่สองที่ฉันได้ไปร่วม คือ ศูนย์คลองสิบ ริมคลองสะพานแคบ เขตหนองจอก กทม. เป็นทีมงานกองทัพธรรมบ้านราชา ชุดเดิม แต่เป็นทีมงาน FMTV ทีมใหม่ ฉันได้ร่วมงานกับน้อง ๆ ล้มมาลิกษา ราชธานีโศกอีก ๓ ชีวิต หน้าที่ที่ได้รับในครั้งนี้ คือ การทำงานเบื้องหลังกล้องตัดต่อ VDO, การถ่ายทอดสด และช่วยถ่ายทอดงานเขียนสคริปต์ให้น้อง ๆ

ศูนย์กั้ววิกฤติอุทกภัยฯ ที่เรามาจัดตั้งที่นี่ จะแตกต่างโดยสิ้นเชิงกับศูนย์แรก เพราะชาวบ้านในละแวกนี้ค่อนข้างมีฐานะที่ยากจน และไม่เคยได้รับความช่วยเหลือจากหน่วยงานภาครัฐ ไม่มีผู้นำชุมชน เนื่องจากยังไม่สามารถตั้งเป็นชุมชนตามกฎหมายได้ ชาวบ้านที่นี่มีประมาณ ๒๐๐ - ๓๐๐ คน ที่ต่อประสบภัยน้ำท่วมมานานนับ ๓ เดือนแล้ว เนื่องจากเป็นพื้นที่รับน้ำจาก จ. ปทุมธานี จึงถูกน้ำท่วมขังก่อนพื้นที่อื่น

แต่ชาวบ้านที่นี่ถึงแม้จะจนทรัพย์สินเงินทอง แต่ก็ไม่ได้จนน้ำใจไมตรี เพราะภาพวันแรกของการมาถึงเราก็ได้รับรอยยิ้ม และน้ำใจจากชาวบ้านในการตั้งแถวต่อเป็นสะพานช่วยยกข้าวของ ร่วมตั้งเต็นท์จัดเตรียมสถานที่เพื่อตั้งศูนย์กั้ววิกฤติฯ เป็นอย่างดี นอกจากนี้ยังได้ทีมงานจากคลอง ๑๓ อาสुरเดช ไพรเมือง มาช่วยสร้างห้องน้ำและห้องอาบน้ำให้ เนื่องจากไม่มีทั้งไฟฟ้า และน้ำประปาใช้

โดยเราใช้สถานที่ตั้งบนถนนคอนกรีตที่ไม่ได้ใช้งานแล้ว เนื่องจากโครงการได้ล้มเลิกไป หลายคนบอกว่า เป็นบรรยากาศเหมือนมาต่างจังหวัด มาตั้งแคมป์ปิกนิก เพราะอากาศยามเช้าและยามเย็นดีมาก ๆ จนไม่น่าเชื่อว่าที่นี่คือ กรุงเทพมหานคร

แต่ในตอนกลางวันนั้น ฉันคิดว่าไม่แตกต่างจากการชุมนุม Neo - Protest ที่ชุมชนไทยคู่ฟ้าเดินข้างทำเนียบรัฐบาลเลย เราต้องอยู่กันบนพื้นถนนคอนกรีตอันร้อนระอุ ทำให้ได้ฝึกตั้งตนบนความลำบาก เพื่อฝึกฝนคุณธรรมให้เจริญยิ่ง ๆ ขึ้น

การจัดตั้งศูนย์กั้ววิกฤติอุทกภัยฯ เพื่อการพึ่งตนเองอย่างยั่งยืนในอนาคต นับเป็นอีกขั้นหนึ่งของการช่วยชีวิตผู้ประสบภัยของชาวกองทัพธรรม เพื่อให้พวกเขาสามารถมีองค์ความรู้ที่นำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวันตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงของพ่อหลวงไทย โดยผู้ประสบภัยสามารถพลิกวิกฤติให้เป็นโอกาสในการเรียนรู้ที่จะพึ่งตนเองอย่างยั่งยืน เพื่ออยู่เหนือวิกฤติการณ์ต่างๆที่มีอาจคาดเดาได้ในอนาคต

อีกทั้งชาวกองทัพธรรมยังได้ร่วมกันเสียสละตนเองเพื่อช่วยเหลือผู้ประสบภัยน้ำท่วม เป็นการร่วมกันทำความดี เพื่อถวายแด่ “พ่อหลวง” ผู้ทรงงานหนักที่สุดในโลก และมีเคยทอดทิ้งประชาชนของพระองค์ ดังเช่นภาพข่าวทางโทรทัศน์ และหนังสือพิมพ์ต่าง ๆ ที่เราจะเห็นโดยตลอดว่า ในหลวงทรงทอดพระเนตรตรวจดูระดับน้ำที่ริมแม่น้ำเจ้าพระยาแทบทุกวัน เพราะพระองค์ทรงเป็นห่วงราษฎร พระองค์ทรงรับสั่งแนะแนวทางการบริหารจัดการน้ำที่ท่วมขัง เพื่อบำบัดทุกข์ให้กับราษฎร จนสื่อต่างประเทศต่างพากันยกย่องสรรเสริญในพระอัจฉริยภาพ และพระมหากรุณาธิคุณที่มีต่อราษฎรของพระองค์ ในหลวงทรงพระชวรเพราะทรงงานหนัก และทุกข์ร้อนไปกับประชาชนที่กำลังประสบภัยน้ำท่วมอยู่มากมาย ฯลฯ

สิ่งเหล่านี้ชัดเจนอยู่ในหัวใจคนไทยทุกคนดีว่า พระองค์ทรงอยู่กับเราเสมอ ไม่ว่าจะยามทุกข์หรือสุข ในหลวงทรงมองเห็นเรา ผู้เป็น “ลูก” ที่ “พ่อ” ไม่เคยทอดทิ้งอยู่ตลอดเวลาคนไทยโชคดีจริง ๆ ที่มี “ในหลวง” ... ขอพระองค์ทรงพระเจริญยิ่งยืนนาน ...

๒

แต่ 27-31 ต.ค.นี้

ทั้งชนบทมุ่งมาเมือง
หลงรุ่งเรืองเมืองสวรรค์
ที่แท้มีภัยทุกวันาวดัง
ชักชวนกันกลับถิ่นเดิม

หลงสวรรค์ลวง

(มิตจินติชาติก)

เข้าพรรษา มีภิกษุเฒ่า ๒ รูป อยู่จำพรรษาในอรัญวาส (การอยู่ในป่า) แห่งหนึ่งที่
ชนบท กระทั่งออกพรรษาคราหน้านี้ ได้เกิดความคิดว่า
“เราทั้งสองอยู่ที่นี้มาเนิ่นนานปี สมควรแล้วจะไปเข้าเฝ้าพระศาสดา”
จึงเตรียมสิ่งของในการเดินทาง แต่เพราะภิกษุผู้เฒ่าทั้งสองเป็นผู้เน้นซ้ำ
เกียจคร้าน ห่วงใยในที่อยู่อาศัย ทำให้ผัดวันร่ำไปว่า
“พຽงนี้ค๋อยไปเถิด พຽงนี้ค๋อยไปเถิด”
จนกระทั่งเวลาล่วงเลยไป ๓ เดือนแล้วนั้นแหละ จึงได้ออกเดินทางไปสู่พระเชตวัน

มหาวิหาร เข้าเฝ้าพระศาสดา

ครั้งพวกภิกษุได้พบกับภิกษุผู้เฒ่าทั้งสอง พากันถามไถ่ว่า

“ดูก่อนท่านผู้มีอายุ นานจริงหนอที่ท่านทั้งสองมิได้เข้าเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้า ก็เหตุใดกันเล่าจึงได้ชักช้าถึงปานนี้”

ภิกษุผู้เฒ่าทั้งสองก็พากันเล่าสาเหตุตามจริง ดั่งนั้นความไอ้เอ๋เกียจคร้าน และติดที่อยู่ของภิกษุผู้เฒ่าทั้งสอง จึงระบือไปในหมู่สงฆ์

แม้ในธรรมสภา เหล่าภิกษุก็สนทนากันถึงเรื่องนี้ พอดีพระผู้มีพระภาคเจ้าเสด็จมา ครั้นทรงรับทราบเรื่องราวแล้ว ก็มีรับสั่งให้เรียกภิกษุผู้เฒ่าทั้งสองมาพบ ทรงไต่ถามให้รู้ความจริง

“ได้ยินว่าพวกเธอไอ้เอ๋ เกียจคร้าน อาลัยที่อยู่จริงหรือ”

“จริง พระเจ้าข้า”

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย มิใช่แต่ในบัดนี้เท่านั้นที่เธอทั้งสองเป็นผู้ไอ้เอ๋เกียจคร้านอาลัยที่อยู่ แม้ในกาลก่อน ก็เคยชักช้าเกียจคร้าน และห่วงใยอาลัยในที่อยู่มากแล้ว”

ทรงนำเรื่องราวนั้นมาตรัสเล่า

.....

ในอดีตกาล ณ ลำธารในป่าแห่งหนึ่ง มีปลาชื่อ พหุจินติ (ผู้คิดมาก) อัปจินติ (ผู้คิดน้อย) และมิตจินติ (ผู้คิดพอประมาณ) เป็นสหายกัน อาศัยอยู่ในที่นี้

กระทั่งวันหนึ่ง ปลาทั้งสามได้พากันออกจากป่า เทียวไปสู่ม่าน้ำในเมือง อันคลาคล่ำผู้คนและสิ่งของแปลกใหม่ ดูราวกับแดนสวรรค์

แต่อยู่ได้ไม่กี่วัน ปลามิตจินติได้บอกกับสหายทั้งสองว่า

“ถิ่นมนุษย์นี้ ช่างมีภัยตั้งอยู่เฉพาะหน้า เต็มไปด้วยความน่ารังเกียจ พวกมนุษย์พากันวางข่ายและไซ (เครื่องสานสำหรับดักปลา) คอยดักจับปลาทุกวัน ฉะนั้นพวกเราอย่าอยู่ที่นี้เลย กลับคืนสู่ลำธารในป่าตามเดิมเถาะ”

“เอาอย่างนี้ดีกว่า พรุ้งนี้พวกเราค่อยกลับคืนป่ากัน”

สหายทั้งสองต่างสลัดกันกล่าว ผัดวันประกันพรุ่งไปเรื่อย ๆ ด้วยอาการไอ้เอ๋เกียจคร้าน เพราะติดใจเหยื่อแปลกใหม่ในที่นี้ จนเวลาล่วงเลยไปถึง ๓ เดือนแล้ว

มีอยู่วันหนึ่ง ปลาพหุจินติกับปลาอัปจินติ ได้ออกแสวงหาอาหาร พากันแหวกว่ายนำปาก่อนอย่างเปล็ดเพล็น ไม่ได้สังเกตเห็นข่ายที่ดักไว้ จึงเข้าไปภายในท้องข่ายโดยไม่รู้ตัว

ส่วนปลามิตจินติว่ายตามมาข้างหลัง กำหนดรู้ข่ายที่เขาตกไว้ จึงคิดว่า

“เราจะต้องช่วยชีวิตของสหายที่โง่เขลาและเกียจคร้านคู่นี้เสียแล้ว”

จึงทำที่ว่ายไปสู่ท้องข่าย ที่แห้วว่ายอยู่นอกท้องข่าย แล้วแสวงทำให้น้ำปั่นป่วน ราวกับว่าท้องข่ายขาด สามารถดีดหลุดออกมาได้

คนจับปลาเห็นเช่นนั้น เข้าใจว่าปลาดีดหลุดตรงที่ท้องข่ายขาด จึงรีบจับปลายายยกขึ้น ปลาทั้งสองจึงเอียงเตจจากข่ายตกลงไปในน้ำ รอดตายได้

ตรัสเล่าถึงตรงนี้แล้ว พระศาสดาทรงสรุป

“ปลาสองตัวคือ ปลาพหุจินติและปลาอัปจินติติดอยู่ในข่าย ปลามิตจินติได้ช่วยให้พ้นจากข่าย ปลาทั้งสามจึงได้กลับไปพร้อมกันคืนสู่ลำธารในป่านั้น”

จบขาดกแล้ว ทรงเฉลยว่า

“ปลาพหุจินติกับปลาอัปจินติในครั้งนั้น ได้มาเป็นภิกษุผู้เฒ่าทั้งสองในบัดนี้ ส่วนปลามิตจินติได้มาเป็นเรตถาคต”

ครั้นแล้วทรงประกาศสัจจะให้รู้ทั่วถึง ในเวลาที่จะบัจจะนั้นเอง ภิกษุผู้เฒ่าทั้งคู่ได้ดำรงอยู่ในโสดาปัตติผล (พระโสดาบัน) แล้ว

☞

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๑๑๔ อรรถกถาแปลเล่ม ๕๖ หน้า ๔๓๑)

“ผลที่ดี” อันคือ “สิ่งที่มีประสิทธิผล มีประโยชน์ และทำให้มีความสุข” หรือ “ไม่เบียดเบียนโลก ไม่เบียดเบียนสังคม และไม่เบียดเบียนตนเอง”

• สมาชิกกองทัพธรรมบรรจข้าวสาร แจกผู้ประสบภัยน้ำท่วม

การเรียนรู้ร่วมกัน แบบมีเข็มมุ่งสู่วิถี เศรษฐกิจพอเพียง

SEAL- Sufficiency Economy Active Learning

พระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เมื่อวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๔๓ เกี่ยวกับการของเศรษฐกิจพอเพียงดังที่ได้กล่าวมาแล้วแต่ต้น จึงเป็นพระราชดำรัสที่มีความสำคัญยิ่ง เพราะเท่ากับได้พระราชทาน **เกณฑ์วินิจฉัย** สำหรับใช้เป็นหลักตัดสินว่า การตีความหรือการเข้าใจเศรษฐกิจพอเพียงแบบไหน จึงจักเป็นการเข้าใจเศรษฐกิจพอเพียงที่ถูกต้องตามแนว

พระราชประสงค์ โดยไม่ใช่เพียงแค่การเข้าใจเศรษฐกิจพอเพียงอย่างผิวเผิน แล้วยึดติดกับตัวอักษรตามพระราชดำรัสต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับเรื่องเศรษฐกิจพอเพียงอย่างตายตัว แต่นำไปใช้ประโยชน์อะไรไม่ได้

ทั้งนี้ ปัญญาตามวิถีเศรษฐกิจพอเพียงที่ได้รับการพัฒนามาตามลำดับจากขั้นที่ ๑ ถึงขั้นที่ ๔

แล้ว ก็จะก่อให้เกิดระบบภูมิคุ้มกันทั้งในระดับปัจเจกบุคคลและสังคมส่วนรวมตามมา

ภูมิคุ้มกันในระดับปัจเจกบุคคล

ถ้าสามารถลดความต้องการส่วนเกินความพอเพียงของชีวิตให้น้อยลงได้จริงมากเท่าไร ภาวะแฝงของปัญหาความบีบคั้นเป็นทุกข์ในชีวิตก็จะยิ่งลดน้อยลงมากเท่านั้น (ดังที่ได้อธิบายมาแล้วในหัวข้อ ๒.๑) อันเป็นไปตามสมการ

$$\text{ความบีบคั้นเป็นทุกข์ (P)} = \text{ความต้องการ (D)} \\ \text{ลิ่งตอบสนองความต้องการ (S)}$$

หรือ $P = \frac{D}{S}$

ยังสามารถทำให้**ความต้องการส่วนเกินความพอเพียง**ของชีวิตลดน้อยลงได้มากเท่าไร (D↓) ในทิศทางที่ก่อให้เกิดปัญหา เกิดความเพียร เกิดการทำงานสร้างสรรค์ในสิ่งที่มี**ประสิทธิผล** ตลอดจนมี**ประโยชน์**ทั้งต่อตนเองและผู้อื่นควบคู่ไปด้วย (S↑) ปัญหาภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์ในชีวิตก็จะยิ่งลดน้อยลงมากเท่านั้น (P↓) ซึ่งก็คือ**สิ่งที่จะทำให้ชีวิตมีความสุข**ยิ่ง ๆ ขึ้นนั่นเอง (ดูรายละเอียดของคำอธิบายเกี่ยวกับสมการนี้เพิ่มเติมในสัณย เศรษฐศาสตร์สร้าง, ๒๕๔๙ : หน้า ๕๑-๖๐)

ดังเช่นตัวอย่างในเรื่องการนอนของพระพุทธเจ้ากับพระเจ้าพิมพิสารที่ได้กล่าวมาในหัวข้อ ๒.๑ เมื่อพระพุทธเจ้าได้ลดความต้องการส่วนเกินความพอเพียงในการนอน (D↓) จนสามารถนอนได้โคนไม้ก็หลับได้อย่างมีความสุขหรือจะนอนบนบรรจถรณ์ที่อ่อนนุ่มก็หลับได้อย่างมีความสุขเช่นกัน ดังนั้นชีวิตก็จะมีความเป็นอิสระจากภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์ในเรื่องการนอน (P↓) เพราะไปอยู่ที่ไหนก็สามารถนอนหลับได้อย่างมีความสุข อันจะกลายเป็น **“ระบบภูมิคุ้มกันของชีวิต”** (ที่เหมือนคนซึ่งเมื่อร่างกายแข็งแรงและมีภูมิคุ้มกัน

ต่อเชื้อโรคต่าง ๆ แล้ว ถึงจะไปอยู่ในที่ซึ่งมีเชื้อโรค ร่างกายก็ไม่เจ็บป่วยอะไร ยิ่งไปอยู่ในที่ซึ่งไม่มีเชื้อโรคด้วยแล้ว ร่างกายก็ยังไม่มีโอกาสเจ็บป่วยยิ่ง ๆ ขึ้นไปอีก)

ในทางกลับกัน สำหรับพระเจ้าพิมพิสารที่ยังมีความ**ความต้องการส่วนเกินความพอเพียง**ในการนอน โดยจะต้องนอนบนบรรจถรณ์ที่อ่อนนุ่ม สะอาด มีกลิ่นหอม ฯลฯ เท่านั้น ถึงจะนอนหลับ ถ้าหากให้มานอนใต้โคนไม้ อย่างพระพุทธเจ้าก็จะนอนไม่หลับ ดังนั้นชีวิตก็จะ**“ไม่มีระบบภูมิคุ้มกัน”** เหมือนคนที่ร่างกายอ่อนแอ ซึ่งต้องอยู่ในที่ที่ไม่มีเชื้อโรคเท่านั้น ร่างกายถึงจะไม่เจ็บป่วย ถ้าหากไปอยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีเชื้อโรค ร่างกายก็จะเจ็บไข้ได้ป่วยทันที อันทำให้ชีวิตไม่เป็นอิสระจากปัญหาความบีบคั้นเป็นทุกข์ที่แฝงตัวอยู่ได้อย่างสมบูรณ์แท้จริง

ภูมิคุ้มกันในระดับสังคม

ภายใต้เงื่อนไขของทรัพยากรธรรมชาติที่มีจำนวนจำกัด ถ้าหากผู้คนในสังคมถูกกระตุ้นปลุกเร้าให้มีความ**ความต้องการส่วนเกินความพอเพียง**ในชีวิตเพิ่มมากขึ้น ๆ (เช่น ต่างต้องการนอนบนที่นอนที่อ่อนนุ่ม สวยงาม ฯลฯ ถึงจะสามารถนอนหลับ เป็นต้น) ทรัพยากรในสังคมที่มีจำกัดนั้น ๆ ย่อมไม่เพียงพอสำหรับตอบสนองความต้องการส่วนเกินความพอเพียงของคนทุกคนในสังคมได้แน่นอน ส่งผลให้ต้องแย่งชิงกัน จนนำไปสู่ปัญหาความขัดแย้งเบียดเบียนกัน แล้วก็ต้องจบลงด้วย **“สงคราม”** ทำลายล้างกันในรูปลักษณะและระดับต่าง ๆ (ตั้งแต่สงครามภายในครอบครัว เครือญาติ ที่ทำงาน กลุ่มธุรกิจ ไปจนถึงสงครามในการเมืองระดับประเทศ ระหว่างประเทศ กระทั่งสงครามโลก) เพราะพื้นฐานความขัดแย้งที่เกิดขึ้นจากความ**ความต้องการส่วนเกินความพอเพียง**ของ

มนุษย์ทั้งหลายเหล่านั้น

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ทรงมีพระราชดำรัสเนื่องในโอกาสวันเฉลิมพระชนมพรรษา ๔ ธันวาคม ๒๕๔๑ ความตอนหนึ่งถึงหลักปฏิบัติของสังคมสู่วิถีเศรษฐกิจพอเพียงว่า

“ให้ปฏิบัติเพียงครึ่งเดียวคือไม่ต้องทั้งหมด หรือแม้จะเศษหนึ่งส่วนสี่ก็พอ หมายความว่า ถ้าทำได้เศษหนึ่งส่วนสี่ของประเทศก็พอ ความหมายของเศรษฐกิจพอเพียงและทำได้เศษหนึ่งส่วนสี่ก็พอนั้น ไม่ได้แปลว่าเศษหนึ่งส่วนสี่ของพื้นที่ แต่เศษหนึ่งส่วนสี่ของการกระทำ”

ตัวเลขเศษหนึ่งส่วนสี่ของการกระทำต่างๆ ก็คือ **มวลวิกฤติ (Critical Mass)** ของความเปลี่ยนแปลง ที่ถือได้ว่าเป็นการเริ่มต้น “เข้าสู่กระแส” การเลื่อนไหลไปสู่ทิศทางของการกระทำนั้นๆ

ขณะที่ศาสนาต่าง ๆ ซึ่งได้พิสูจน์ตัวเองแล้วว่าประสบผลสำเร็จในการช่วยนำพาอารยธรรมมนุษย์ไปสู่ความเจริญงอกงาม และความสงบ สันติ ร่มเย็น ตลอดจนดำรงอยู่ได้อย่างยืนยาวทั้งหลาย อาทิ ศาสนาพุทธ คริสต์ หรืออิสลาม เป็นต้น พระศาสดาของศาสนาต่าง ๆ เหล่านี้ ไม่ว่าจะ เป็นพระพุทธเจ้า พระเยซู หรือพระศาสดา นบีมูหะหมัด ล้วนแต่เป็นแบบอย่างของชีวิตที่ได้ ลดความต้องการส่วนเกินความพอเพียง จน เข้าถึงความพอเพียงขั้นพื้นฐานที่มีวิถีชีวิตอย่าง เรียบง่าย แต่สามารถทำงานช่วยเหลือเกื้อกูล สังคมได้อย่างเต็มประสิทธิภาพและประสิทธิผล ทั้งสิ้น อันถือได้ว่าเป็นแม่แบบของวิถีชีวิตตาม แนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงที่แท้จริง

ฉะนั้นถ้าหากใครครุฑธานับถือศาสนาไหนก็ตาม ลองเปรียบเทียบวิถีการใช้ชีวิตอย่างเกินความพอเพียงของตนตามที่เป็นอยู่ โดยอาศัยวิถีชีวิตที่

พอเพียงของพระศาสดาหรือผู้นำทางศาสนาที่ตน ครุฑธานั้น ๆ เป็นบรรทัดฐานของการเทียบเคียง แล้วลดความต้องการส่วนเกินความพอเพียงของ ชีวิตให้น้อยลงสักเศษหนึ่งส่วนสี่ของที่เป็นอยู่ เพื่อให้เข้าใกล้แบบวิถีชีวิตที่พอเพียงของพระ ศาสดาหรือผู้นำทางศาสนาดังกล่าว ดังนี้ถ้าทำได้ก็ ถือว่าเป็นการกระทำที่เริ่ม “เข้าสู่กระแส” ของวิถี เศรษฐกิจพอเพียง ตามพระราชดำรัสของพระ บาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ดังที่กล่าวมา

ในที่สุด ถ้าหากผู้คนในสังคมจำนวนเศษหนึ่ง ส่วนสี่สามารถ “เข้าสู่กระแส” ของวิถีเศรษฐกิจ พอเพียงดังแนวทางที่กล่าวมานี้ ก็ย่อมเป็นที่ หวังได้ว่า สังคมนั้นจะเกิด “ระบบภูมิคุ้มกัน” ที่ ช่วยลดความรุนแรงในการแย่งชิงเบียดเบียนกัน จนสามารถ “เข้าสู่กระแส” ของทิศทางแห่งการ พัฒนาสู่ความเจริญงอกงาม และความสงบ สันติ ร่มเย็น ที่สามารถเห็นความเปลี่ยนแปลงได้อย่าง มีนัยสำคัญแน่นอน

บทที่ ๓

หลักปฏิบัติของเศรษฐกิจพอเพียง

หลักปฏิบัติของเศรษฐกิจพอเพียง

“พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ได้ทรงมีพระราชดำรัสในพระราชพิธีบวงสรวงสมเด็จพระ บรมพมหากษัตริยาธิราชเจ้า เมื่อวันที่ ๕ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๒๕ โดยได้พระราชทานหลัก “คุณธรรม ๔ ประการ ชุดแรก” ที่มีความสำคัญ ยิ่ง คือ

“คุณธรรมที่ทุกคนควรจะศึกษา และน้อมนำ มาปฏิบัติมีอยู่สี่ประการ **ประการแรก** คือ การ รักษาความลับ ความจริงใจต่อตัวเองที่จะ ประพฤติปฏิบัติแต่สิ่งที่เป็นประโยชน์และเป็นธรรม **ประการที่สอง** คือ การรู้จักข่มใจตนเอง ฝึกใจตน

เอง ให้ประพฤติปฏิบัติอยู่ในความลึกลับความดีนั้น **ประการที่สาม** คือ การอดทน อดกลั้น และอดออม ที่จะไม่ประพฤติล่วงความลึกลับสุจริตไม่ว่าด้วยเหตุประการใด **ประการที่สี่** คือ การรู้จักละวางความชั่ว ความทุจริต และรู้จักสละประโยชน์ส่วนน้อยของตนเพื่อประโยชน์ส่วนใหญ่ของบ้านเมือง **คุณธรรมสี่ประการนี้** ถ้าแต่ละคนพยายามปลูกฝังและบำรุง ให้เจริญงอกงามขึ้นโดยทั่วกันแล้ว จะช่วยให้ประเทศชาติบังเกิดความสุข ความร่มเย็น และมีโอกาสที่จะปรับปรุงพัฒนาให้มั่นคงก้าวหน้าต่อไปได้ดังประสงค์”

คุณธรรมสี่ประการนี้เริ่มต้นข้อแรกด้วยการรักษาความลึกลับที่จะประพฤติปฏิบัติแต่สิ่งที่เป็นประโยชน์และเป็นธรรม อันหมายถึงการประพฤติปฏิบัติให้ตั้งมั่นอยู่ภายในกรอบของสิ่งที่ **“เที่ยงตรงในเหตุในผล”** ที่จะนำไปสู่ “ผลที่ดี” ที่เป็น **“สิ่งที่มีประสิทธิผล มีประโยชน์ และทำให้มีความสุข”** ตามหลักปรัชญาแห่งเศรษฐกิจพอเพียงที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ได้พระราชทานแนวทางไว้ นั่นเอง คุณธรรมสี่ประการนี้จึงคือกุญแจที่จะไขไปสู่หลักปฏิบัติของวิถีเศรษฐกิจพอเพียงได้อย่างเป็นขั้นเป็นตอน

แต่เนื่องจากมีสิ่งที่เป็นประโยชน์และเป็นธรรมมากมายที่พึงประพฤติปฏิบัติ อันเป็นไปไม่ได้ที่คนเราแต่ละคนจะสามารถปฏิบัติทุกเรื่องได้หมดในเวลาเดียวกัน ฉะนั้นจึงต้องมีกระบวนการวิเคราะห์ก่อนว่า ภายใต้เงื่อนไขข้อจำกัดที่แต่ละคนมีอยู่ เราควรที่จะเลือกประพฤติปฏิบัติสิ่งที่เป็นประโยชน์และเป็นธรรมในเรื่องไหนก่อน จึงจะพอดีพอเพียงสอดคล้องกับการแก้ปัญหา

ภายใต้สภาพเงื่อนไขของชีวิต ที่สามารถจะส่งผลกระทบต่อ ก่อให้เกิดการพัฒนาเปลี่ยนแปลงในชีวิตได้อย่าง **“มีประสิทธิผล มีประโยชน์ และทำให้มีความสุข”** มากที่สุด

อุปมาเหมือนการโยนลูกบอลซึ่งถ้าเล็งเป้าหมายได้อย่างถูกต้อง ลูกบอลนั้นก็จะสามารถ “ส่งผลกระทบต่อ” ทำให้เป้าที่วางไว้ล้มลงได้หมด แต่ถ้าหากกำหนดเป้าหมายไม่ถูกต้อง กำลัง เวลา และโอกาสที่ใช้ไปในการโยนลูกบอลนั้นก็ จะกลายเป็นความสูญเปล่าที่ไม่สามารถก่อให้เกิดผลกระทบต่อใด ๆ ต่อการทำให้เป้าที่วางไว้ล้มลง (หรืออาจจะล้มลงเพียงเล็กน้อยบางส่วนเท่านั้น) เป็นต้น

ในการปฏิบัติจึงสามารถขยายหลักคุณธรรมสี่ประการนี้ได้เป็น ๗ ขั้นตอน คือ*

๑. การจับประเด็นปัญหา
๒. การวิเคราะห์สาเหตุของปัญหา
๓. การกำหนดขอบเขตเป้าหมายในการแก้ปัญหา
๔. การเขียนคำปณิธาน
๕. การดำรงความมุ่งหมาย
๖. การอดทน อดกลั้น และอดออม
๗. การละวางความชั่ว ความทุจริต

ทั้งนี้อาจแสดงให้เห็นผังความคิดในการคลี่คลายจาก **“หลักคิดของเศรษฐกิจพอเพียง”** ตามที่กล่าวมาในบทที่ ๒ ไปสู่ **“หลักปฏิบัติของเศรษฐกิจพอเพียง”** ในบทนี้ได้คือ

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

*รายละเอียดของหลักคุณธรรมสี่ประการที่ขยายเป็น ๗ ขั้นตอนนี้ หากอ่านเพิ่มเติมได้จากหนังสือที่ผู้เขียนได้เขียนไว้ ๒ เล่ม ได้แก่ **แนวทางปฏิบัติ ๗ ขั้นสู่วิถีเศรษฐกิจพอเพียง : จากแนวปฏิบัติสู่แนวคิดทางทฤษฎีของเศรษฐกิจพอเพียง** กับเรื่อง **กระบวนการวิเคราะห์และปฏิบัติตามแนวพระบรมราโชวาท คุณธรรม ๔ ประการ**

ลูก ๆ หวังพึ่งปัญหา (ศีลธรรม)
อันชาญฉลาดจากพ่อแม่
ที่จะคอยอบรมสั่งสอน นำพาเรื่องดี ๆ ให้แก่ลูก ๆ
ซึ่งเป็นความสำคัญมากที่สุด
ของการเกิดมาเป็นมนุษย์

● ภาพจากอินเทอร์เน็ต

พ่อแม่เน้นสำคัญไฉน ?!!

วันหยุดราชการ สมชายลุกขึ้นแต่เช้า คำว่าสายยางฉีดยาน้ำรดต้นไม้ประดับตามแนวรั้วหน้าบ้านอย่างสบายใจ รถตู้สีพ่วงมาจอดริมถนนแล้วคนขับเปิดประตูออกมาบอกว่า “ลูกชายของคุณถูกรถชน พวกผมนำไปส่งโรงพยาบาล เมื่อกี้นี่เองครับ” เหมือนสายฟ้าฟาดลงบนกลางใจ สมชายรีบรุดไปโรงพยาบาลด้วยหัวใจหวาดหวั่น แล้วสิ่งที่วิตกกังวลก็เป็นจริง ลูกชายคนโตที่ได้รับอุบัติเหตุที่จริงเสียชีวิตทันทีที่เกิดเหตุ

สมชายทรุดตัวลงนั่งน้ำตาไหลรินรำพันด้วยความเศร้าโศกกว่า “กางเกงยีนส์พ่อเพิ่งซื้อมาให้ ลูกยังไม่ทันได้ใส่ก็มาด่วนตายไปก่อน ลูกพ่อเป็นคนขยัน ทำงานช่วยพ่อแม่ทุกวัน ลูกมีนิสัยดี เรียนเก่ง ได้คะแนนระดับต้น ๆ มาตลอด ทำให้ลูกถึงมาจากพ่อแม่ไปกันเร็วนัก”

แม้เหตุการณ์ร้ายที่เกิดขึ้นกับลูกชายจะผ่านไปถึงห้าปีแล้ว แต่สมชายและดวงจันทร์ผู้เป็นพ่อแม่

ยังอาลัยรักคิดถึงลูกคนโตอยู่เต็มหัวใจ

เฉลิมลูกชายคนเล็กอายุห่างจากพี่ชายเพียงปีเดียว แต่นิสัยเป็นตรงกันข้าม คือเป็นคนโผงผาง ก้าวร้าว เอาแต่ใจ และมักเกียจคร้านในการงาน แต่เพราะความสูญเสียลูกชายคนแรกซึ่งยากจะทำใจได้ ความรักพร้อมความเอาอกเอาใจจึงทุ่มให้ลูกอีกคนที่เหลืออยู่มากเป็นพิเศษ ไม่ว่าจะยากจะได้อะไร เฉลิมต้องได้ หากไม่ได้ตั้งใจก็จะไว้วางใจดูดา แล้วพ่อแม่ก็จะรีบหามาให้จนได้ในทุกครั้ง

ช่วงบ่ายของวันหยุด แม่ยายได้แวะมาเยี่ยมบ้านลูกสาว ได้พบเห็นกิริยาความประพฤติไม่ค่อยจะดีงามของหลานคนเล็ก จึงตั้งเตือนว่า “การตามใจลูกมาก ๆ จะทำให้ลูกได้ใจ ระวังลูกจะเสียคนและไม่สามารถเอาตัวรอดในสังคมได้ เพราะจะเคยชินกับการเอาใจอยู่ตลอดเวลา”

แต่เพราะความรักลูกมาก สมชายจึงบอก

แม่ยายว่า “คงจะไม่มีปัญหาละมั้ง ผมขอแค่ให้เขามีชีวิตอยู่ ไม่ตายจากไป ขอเพียงว่าในแต่ละวันเขายังมีลมหายใจ เป็นลูกชายของผมแค่นั้นก็พอแล้วละ” สมชายพูดพร้อมรอยยิ้มเพราะมั่นใจว่าลูกชายคงไม่เลวร้ายมากนัก เพราะสมชายมีที่ดินหลายแปลงที่จะเอาไว้รองรับให้ลูกในอนาคต

สมชายและดวงจันทร์เอาความเสียใจทั้งหมดจากการตายจากไปของคนลูกคนโตมาชดเชยให้กับลูกชายคนเล็ก ประหนึ่งเป็นสมบัติอันล้ำค่าที่พ่อแม่จะต้องรักษาและทะนุถนอมอย่างดีที่สุด

เรื่องการเรียนในช่วง ม.ปลายของเฉลิมอ่อนลงมาก เพราะยังติด ร. อยู่หลายวิชา ภาระนี้ต้องสมชายที่ต้องคอยตามแก้ ร.ให้กับลูกชายจนครบ แต่ด้วยความรักลูกก็ไม่ได้กล่าวตักเตือนซ้ำเติมอะไร แล้วในที่สุดเฉลิมก็สามารถเรียนจบชั้นมัธยมปลายได้

เฉลิมสมัครเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยต่างจังหวัด จอมบ้านเช่าจ่ายล่วงหน้าไปสามเดือน พอเข้าไปอยู่หนึ่งสัปดาห์ ก็รู้สึกไม่ถูกใจบ้านเช่านี้ อ่างที่ไม่สะอาด มีคนเยอะเกินไปไม่ชอบ อยากจะย้ายไปอยู่ใกล้ ๆ เพื่อน ด้วยความรักลูกจนไม่กล้าขัดใจ จึงต้องหาที่อยู่ใหม่ให้ เงินค่าเช่าไว้สามเดือนนั้นต้องทิ้งไปด้วยความจำใจ

เฉลิมมาอยู่หอพักหลังใหม่ได้ไม่ทันถึงเจ็ดวัน ก็มีเรื่องมากวนใจพ่อแม่อีกครั้ง เมมาแล้วขับถูกปรับอีกเจ็ดพันบาท และทุกวันหยุดเฉลิมจะกลับมาพักที่บ้าน แล้วเงินทองของดวงจันทร์ที่เก็บไว้ในกระเป๋าได้หายอยู่ประจำ ถ้าคนในบ้านทุกคนรวมทั้งเฉลิมต่างไม่มีใครรับรู้กัน

บ่ายวันอาทิตย์ เฉลิมเก็บเสื้อผ้าเข้ากระเป๋าเพื่อกลับไปหอพักที่ต่างจังหวัดเช่นเคย ดวงจันทร์เปิดกระเป๋าถือจะหยิบเงินให้ลูก แต่สะดุดใจเพราะไม่เห็นสร้อยข้อมือหนึ่งข้อมือที่ถอดเก็บไว้ในกระเป๋า พยายามค้นทุกซอกทุกมุมก็ไม่พบสร้อยข้อมือหายไปจริง ๆ ถ้าคนในบ้านก็ไม่มีใครรู้เรื่องเลย แต่คนที่น่าสงสัยที่สุดก็คือเฉลิมนั่นเอง แต่เฉลิมปฏิเสธหน้าตาเฉยไม่รู้ไม่เห็น

ไม่ได้หยิบไป เพราะความรักลูกมากเหลือเกิน จึงทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ในที่สุดข่าวจากเพื่อนเรียนสถาบันเดียวกันก็แจ้งให้สมชายได้ทราบ ว่า เฉลิมหยุดเรียนหลบแอบไปอยู่กับผู้หญิงหลายเดือนแล้ว แท้จริงแล้ววันหยุดเฉลิมได้มาอยู่กับพ่อแม่ ส่วนวันราชการก็ไปอยู่กับผู้หญิงในวัยเดียวกัน แต่ถึงอย่างไรพ่อแม่ก็ยังรักลูก คอยวันที่ลูกจะกลับมาบ้านเสมอ

สมชายมีบัญชีเงินฝากแยกไว้สองเล่ม ในช่วงบ้ายสมชายไปกดเงินที่ตู้เอทีเอ็มก็ต้องตกใจมาก เพราะเงินในบัญชีขาดไปสองหมื่น จำได้ไม่ผิดไม่เคยกดเงินจำนวนนี้มาใช้กันเลย รหัสเอทีเอ็มก็จะรู้อยู่แค่คนเดียว แล้วเงินสองหมื่นบาทหายไปได้อย่างไร ต้องมีเจ้าหน้าที่ธนาคารบางคนแอบยกยอกเงินลูกเค้าแน่

สมชายแจ้งเรื่องให้เจ้าหน้าที่ในธนาคารทราบ และขอตรวจสอบการเคลื่อนไหวของบัญชี และให้เปิดดูกล้องวงจรปิดตามเวลาที่ระบุในรายการทันทีที่ภาพจากกล้องวงจรปิดของธนาคารเปิดออกมา สมชายถึงกับตะลึง ชายหนุ่มในชุดนักศึกษาเดินถือสมุดบัญชีเพื่อถอนเงิน แล้วเดินออกไปอย่างใจเย็น เฉลิมนั่นเอง...ที่เอาสมุดของพ่อมาปลอมลายเซ็น เอาเงินไปใช้อย่างสะดวกสบาย ไม่คิดเห็นใจหรือกลัวเกรงพ่อแม่เลย

ลูกทุกคนต่างอยากจะเป็นคนดีในครอบครัวและในสังคม แต่ก็จะมีคุณลูก ๆ เพียงน้อยคนที่จะเกิดมีปัญญา มารู้คุณค่าความเป็นคน แล้วรีบชวนขายสิ่งสมความขยันหมั่นเพียรเข้าไว้ในใจ จนติดเป็นนิสัยประจำตนซึ่งจะมีคุณค่าต่อครอบครัวและสังคม

แต่ส่วนมากแล้วลูก ๆ ต่างหวังพึ่งรอคอยปัญญา (ศีลธรรม) อันชาญฉลาดจากพ่อแม่ ที่จะคอยอบรมสั่งสอน นำพาเรื่องดี ๆ ให้แก่ลูก ๆ ตั้งแต่แรกเกิด ซึ่งเป็นความสำคัญมากที่สุดของการเกิดมาเป็นเผ่าพันธุ์มนุษย์

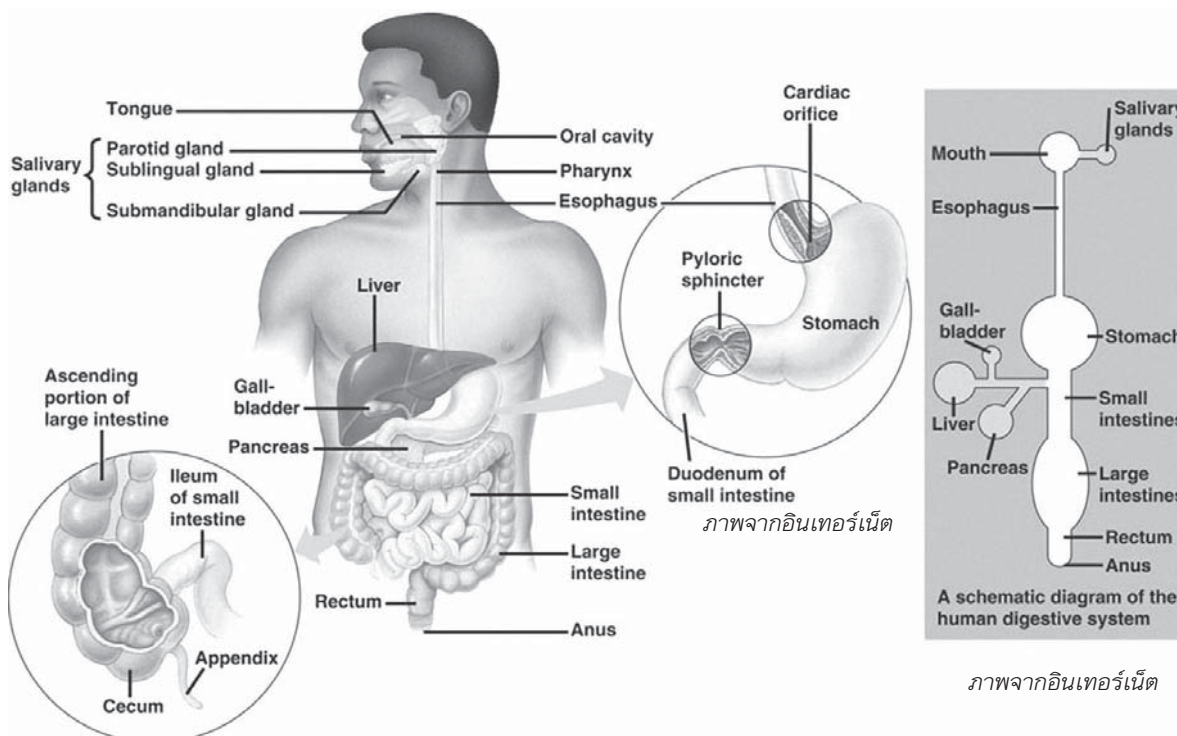
● **น้องหล้า**

☞

คัมภีร์ฟ้ามือพิชิตมังกร

(ตอนที่ ๒๔)

เข้าโปรแกรม ล้างพิษ (Detoxification program)

๔. หมอดี ที่รักษามีความรู้เชี่ยวชาญวินิจฉัยโรค รู้ทฤษฎีหยิน หยาง รู้จักรสยา สีของยา รู้จักคลื่นแม่เหล็กโลก รู้จักทิศต่าง ๆ ว่าส่งผลต่อความป่วยได้อย่างไร รู้วิธีใช้ยา รู้จักการลูกกลมของโรค วินิจฉัยผู้ป่วยด้วยการดูหน้าตา จับชีพจร รู้วิธีการต่าง ๆ เพื่อให้คนไข้หายจากโรคภัยไข้เจ็บ

นฤขฎี หยิน - หยาง

หยิน - หยาง เป็นด้านของสรรพสิ่งที่ตรงข้ามกัน จะต่อต้านกัน ขณะเดียวกันก็ควบคุมและเป็นเอกภาพแก่กัน เกี่ยวเนื่องสัมพันธ์ซึ่งกันและกันตลอดเวลา สรรพสิ่งที่ปรากฏอยู่ในจักรวาลนี้ประกอบด้วยหยิน - หยางทั้งสิ้น หยิน-

หยางเหล่านี้มีการเปลี่ยนแปลงเกี่ยวเนื่องกันตลอดเวลา และการเปลี่ยนแปลงนี้เองที่เป็นตัวกำหนดปรากฏการณ์ธรรมชาติทั้งปวง รวมทั้งการเจริญเติบโตและการเปลี่ยนแปลงของชีวิตมนุษย์

ลักษณะของหยิน - หยาง หยาง (ความเป็น

กรด) มีแนวโน้มที่จะแผ่ออก ไหลขึ้นเบื้องบน และเป็นความเคลื่อนไหว

ส่วนหยิน (ความเป็นต่าง) มีแนวโน้มที่จะหดเข้าภายใน ไหลลงเบื้องล่าง และเป็นความหยุดนิ่ง หากปริมาณหรือคุณภาพของตัวใดตัวหนึ่ง เหลื่อมล้ำเกินไป สภาวะสมดุลก็จะแปรเปลี่ยนไป

แสดงความหมายของหยิน - หยาง ในลักษณะที่เป็นคู่ตรงกันข้าม

หยิน	กลางคืน	ฤดูใบไม้ร่วง หนาว	หญิง	เย็น	หนัก	มืด	ลงต่ำ	ด้านใน	สงบนิ่ง
หยาง	กลางวัน	ฤดูใบไม้ผลิ	ชาย	ร้อน	เบา	สว่าง	ขึ้นสูง	ด้านนอก	เคลื่อนไหว

กฎของหยิน-หยาง แบ่งออกได้เป็น ๔ ข้อ คือ

๑. หยิน-หยาง ตรงข้ามกัน

คนโบราณคิดแบบเข้าใจง่าย ๆ ว่า ด้านที่หันเข้าหาดวงอาทิตย์ (ทิศตะวันออก) มีคาร์บอนไดออกไซด์มากกว่า เป็น “พลังหยาง” ด้านที่หันหลังให้ดวงอาทิตย์ (ทิศตะวันตก) มีออกซิเจนมากกว่า ทิศตะวันออก เป็น “พลังหยิน” แม้ว่าสิ่งของ ๒ สิ่งจะอยู่ตรงข้ามกัน แต่ต่างก็มีหน้าที่อิสระต่อกัน สิ่งที่ตรงข้ามกัน ๒ สิ่ง จะก่อให้เกิดหรือแปรเปลี่ยนทำให้เกิดสิ่งใหม่ ๆ ได้ เช่น การเคลื่อนไหวของดวงจันทร์กับดวงอาทิตย์ทำให้เกิดฤดูกาลต่าง ๆ ผู้ชายกับผู้หญิงทำให้เกิดลูกได้

หยิน-หยางต่างทำหน้าที่ตรงข้ามกัน คือ ‘หยิน’ เกี่ยวข้องกับโครงสร้างร่างกาย ‘หยาง’ เกี่ยวข้องกับการทำหน้าที่ หยิน - หยางควบคุมซึ่งกันและ

กันให้อยู่ในสภาวะสมดุล ร่างกายจึงเป็นปกติ แต่ถ้าเสียสมดุลจะทำให้เกิดโรคตามมา

๒. หยิน - หยาง อาศัยซึ่งกันและกัน

สรรพสิ่งในโลกนี้แม้ว่ามี ๒ สิ่งที่ตรงข้ามกัน แต่ก็ต้องอาศัยซึ่งกัน และกัน เพื่อความอยู่รอดและเพื่อประโยชน์ระหว่างกัน หยินพึ่งพาหยาง หยางพึ่งพาหยิน ต่างฝ่ายจะคงอยู่ได้ก็ต่อเมื่อฝ่ายตรงข้ามยังคงอยู่ หยิน - หยางแยกจากกันไม่ได้ เช่น มีฟ้าจึงมีดิน ไม่มีฟ้าก็ไม่มีดิน มีรูปร่างจึงจะมีเงา เงาก็จะอาศัยตามรูปร่าง ไม่มีรูปร่างก็จะมีเงา มีกลางวันต้องมีกลางคืน เพราะเวลากลางวันร่างกายจะต้องหลั่งสารอะดรีนาลิน (หยาง) ส่วนตอนกลางคืน ร่างกายจะหลั่งสารเอนโดฟิน (หยิน) ร่างกายต้องพักผ่อน ถ้านอนน้อยเกินไป นอนดึก นอนไม่หลับ ร่างกายก็จะ

ป่วยง่าย ถ้าขยันทำงานมากเกินไปโดยไม่หยุดพักเลย ร่างกายก็จะป่วยเช่นกัน

แม้แต่ลมหายใจ ถ้าเราหายใจสั้นก็จะป่วยง่าย ควรหายใจยาว ๆ ลึก ๆ เข้าออกเท่า ๆ กัน จะทำให้ร่างกายแข็งแรง แต่ถ้าเราหายใจยาวเข้ามาก หายใจออกน้อยกว่าก็ทำให้ป่วยได้เช่นกัน เช่น เราอาศัยอยู่ในเมืองแล้วออกไปชายหาด ตอนอยู่ในเมืองเราจะหายใจสั้นเพราะอากาศไม่ค่อยสะอาด แต่เมื่อไปถึงทะเลจะมีโอโซนมาก ร่างกายจะหายใจเข้ามากกว่าเมื่อความชื้นจากทะเลเข้าไปในร่างกายมากเกินไป ทำให้ป่วยง่าย เวลากลับมาในเมืองจะมีอาการครั่นเนื้อครั่นตัวเหมือนจะเป็นไข้ ฉะนั้น เวลาไปต่างที่เราควรปรับสมดุลด้วยการหายใจเข้า แล้วเป่าลมออกหลาย ๆ ครั้งเมื่อถึงที่ใหม่ **เพื่อให้ระดับออกซิเจนและคาร์บอนไดออกไซด์สมดุล**

๓. หยีน หยาง มีการเปลี่ยนแปลงขึ้นและลง

สรรพพลังที่ตรงข้ามกัน ๒ อย่าง มีการเคลื่อนไหวในลักษณะขัดแย้งกัน ฝ่ายหนึ่งจะมีการเพิ่มขึ้น ขณะที่อีกฝ่ายหนึ่งจะต้องลดลง เช่น การเปลี่ยนแปลงของฤดูกาล เมื่อเข้าสู่ฤดูใบไม้ผลิและฤดูร้อน เป็นเวลาที่หยินค่อย ๆ ลดลง หยางค่อย ๆ เพิ่มขึ้น ทำให้อากาศเย็นค่อย ๆ อุ่นขึ้น คือ **หยินลดหยางเพิ่ม** และจากฤดูร้อนเข้าสู่ฤดูใบไม้ร่วงและฤดูหนาวอากาศจะเปลี่ยนจากร้อนค่อย ๆ เย็นลง เป็นเวลาที่หยางค่อย ๆ ลดลง หยินค่อย ๆ เพิ่มขึ้น คือ **หยางลดหยินเพิ่ม**

๔. หยีนหยาง มีการแปรเปลี่ยนซึ่งกันและกัน

เมื่อหยินและหยางมีการเปลี่ยนแปลงขึ้นลงถึงระดับหนึ่ง หยินที่เพิ่มขึ้นจะสามารถเปลี่ยนเป็นหยาง หยางที่เพิ่มขึ้นสามารถเปลี่ยนเป็นหยินได้ คือ **ร้อนจัดเปลี่ยนเป็นหนาว, หนาวจัดเปลี่ยนเป็นร้อน** เช่น ภาวะไข้และความร้อนสูงในร่างกายเป็นสาเหตุให้ร่างกายใช้พลังงานมากเกินปกติ จนเกิดอาการตัวเย็น มีอาการหน้าซีดขาว แขนขาเย็น หายใจขัด อาการดังกล่าวนี้เป็นอาการ

เย็นเกินไปนั่นเอง หรือหยางเปลี่ยนเป็นหยิน

อาการเป็นไข้ หมายถึง **ร่างกายใช้เลือดในการซ่อมแซมร่างกายไม่เพียงพอ** อาจเพราะมีภาวะเครียดบ่อย ๆ นอนดึกบ่อย ๆ หรือกินอาหารเป็นพิษ อยู่ในที่มีอากาศเป็นพิษ หรืออยู่กับภูมิอากาศที่ร้อนจัด หนาวจัด ขึ้นจัดเกินไป

เมื่อเม็ดเลือดที่ไปซ่อมเซลล์และอวัยวะต่าง ๆ ในร่างกายไม่ทัน ไม่เพียงพอ ทำให้ร่างกายต้องขอแร่ธาตุสำรองจาก **กระดูก-ไขกระดูก** โดยการ ‘เป็นไข้’ ถ้าเป็นไข้ไม่นานบอกถึง ร่างกายสามารถซ่อมแซมร่างกายเสร็จแล้ว แต่ถ้าเป็นไข้ **นาน** แสดงว่า มีการติดเชื้อหรือไม่ คนผู้นั้นจะมีอาการเครียดง่าย ทำให้ร่างกายต้องขอเลือดจากไขกระดูกบ่อย ๆ การที่เม็ดเลือดแตกหรือถูกใช้ไปเป็นจำนวนมาก และร่างกายไม่สามารถฟอกเลือดทำให้เป็นเลือดแดงใหม่ในจำนวนมาก ได้ทันทีจะทำให้เรามี **อาการร้อนใน** ‘การร้อนใน’ นี้แสดงถึงว่า **เลือดเสียมีมากทำให้ร่างกายเรามีความเป็น “กรดสูง”**

ในทางตรงกันข้ามเมื่อเม็ดเลือดแตกเป็นจำนวนมากก็ทำให้เกิดอาการหนาว ลั่น เพราะเลือดไม่พอ อาการลั่นของร่างกายเป็นการ **ส่งสัญญาณขออาหาร** คือ **เลือด และฮอร์โมน** บอกถึงเลือดของเรามีความแตกต่างสูง ทำให้เกิดอาการทั้งหนาวจัดและร้อนจัดอยู่คู่กัน ทำให้ภาวะร้อนเกินและเย็นเกิน หลายคนพอร้อนในก็หายาขม ยาเขียวกินทำให้หายร้อนในได้ เพราะในยาเขียว ยาขม มี ‘คลอโรฟิลล์’ **จำนวนมากสามารถชำระเซลล์ตาย เม็ดเลือดตาย และสร้างเซลล์ใหม่ได้** ถ้าเรากินยาขม ยาเขียวจำนวนหนึ่งแล้วหายร้อนในและหายหนาว แสดงว่า **ร่างกายสมดุลด้วยการเติมคลอโรฟิลล์** แต่บางคนเติมยาเขียว ยาขมแล้วยังไม่ดีขึ้น แสดงว่า **ร่างกายเสียหายกระทบถึงระดับฮอร์โมน** ซึ่งทำให้เรา **ร้อน ๆ หนาว ๆ ฉี่บ่อย ๆ นอนหลับไม่สนิท** ก็ต้องมาปรึกษาที่จะ **บำรุงฮอร์โมนโดย**

ธรรมชาติ เช่น กินเม็ดบัว ลูกเดือย มันเทศจีน
เกาลัด ลูกก้อ ตังกุย เป็นต้น

โครงสร้างร่างกายกับหยินและหยาง ส่วน
ต่าง ๆ ของร่างกายจำแนกเป็นหยิน-หยางได้ดังนี้

- ร่างกายส่วนบนเป็นหยาง ส่วนล่างเป็นหยิน
- ร่างกายส่วนนอกเป็นหยาง ส่วนในเป็นหยิน
- ด้านหลังของร่างกายเป็นหยาง ด้านหน้า
เป็นหยิน

ถ้าร่างกายมีลักษณะไม่สมส่วนทั้งร่างกาย
คนนี้จะมีสุขภาพไม่ค่อยแข็งแรงบ่อย ๆ แม้จะ
แก้ไขโดยวิธีใด ๆ ก็ไม่ค่อยดีขึ้น เพราะร่างกาย
ที่ไม่สมส่วน หมายถึง ระบบต่อมไร้ท่อ ระบบ
หมุนเวียนเลือด ระบบดูดซึมในร่างกายอ่อนแอ
ตั้งแต่เกิด อย่างนี้อายุจะไม่ยืน ลังเกตว่าคน
โบราณ แขน ขา ลำตัวโต หน้า หู คอ จมูก
ปาก ไบหน้า สมส่วนกันหมด จะมีอายุยืนมากกว่า
ในการวินิจฉัยโรค ต้องดูโครงสร้างของร่างกาย
ประกอบด้วย

อวัยวะภายในจำแนกตามการทำหน้าที่เป็น
อวัยวะตันทั้ง ๕ ได้แก่ หัวใจ ปอด ม้าม ตับ ไต
เป็นหยิน เพราะทำหน้าที่เก็บสะสมสารจำเป็น
(หยุดนิ่ง)

และอวัยวะกลวงทั้ง ๖ ได้แก่ ถุงน้ำดี
กระเพาะ-อาหาร ลำไส้ใหญ่ ลำไส้เล็ก กระเพาะ
ปัสสาวะ ซานเจียว เป็นหยาง เพราะทำหน้าที่
ย่อย ระบาย ขับถ่าย (มีการเคลื่อนไหว)

โดยที่ในอวัยวะตันทั้ง ๕ ก็ยังจำแนก หัวใจ
และปอด เป็นหยาง (อยู่ด้านบน ในช่องอก) ส่วน
ม้าม ตับ และไตเป็นหยิน (อยู่ด้านล่าง ในช่องท้อง)

ระบบเส้นลมปราณจำแนก ‘เส้นลมปราณ
หลัก’ (๑๔ คู่) เป็นหยิน ‘เส้นลมปราณย่อย’ เป็น
หยาง เป็นต้น

เลือดและพลังลมปราณ จำแนก ‘เลือด’
เป็นหยิน พลังลมปราณเป็นหยาง เป็นต้น

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

ภาพจากอินเทอร์เน็ต

ความรู้เกี่ยวกับ การไกล่เกลี่ย ข้อพิพาท (ตอนที่ ๒)

ความแตกต่างระหว่างคดีแพ่งและ
คดีอาญา

คดีแพ่งและคดีอาญานี้มีข้อแตกต่างกันดังนี้ คือ

๑. ประเภทของคดีและกฎหมายที่จะนำมา
ใช้บังคับ

คดีแพ่ง ถือว่าเป็นการกระทำผิดกฎหมาย
เอกชน อันเป็นความสัมพันธ์ระหว่างเอกชนและ
เอกชนในทางแพ่งและพาณิชย์ ซึ่งส่วนใหญ่จะมี
กำหนดหลักเกณฑ์เอาไว้ในประมวลกฎหมายแพ่ง
และพาณิชย์ และในกรณีที่ไม่มีตัวบทกฎหมาย
กำหนดไว้เป็นลายลักษณ์อักษรประการใด ศาล
ผู้พิจารณาพิพากษาตัดสินข้อพิพาทก็สามารถจะ
อาศัยหลักจารีตประเพณีแห่งท้องถิ่นก็สามารถจะ

อาศัยตัวบทกฎหมายที่ใกล้เคียงอย่างยิ่งมาใช้บังคับ และในกรณีที่หลักกฎหมายใกล้เคียงอย่างยิ่งไม่มี ก็สามารถจะอาศัยหลักกฎหมายทั่วไปมาใช้

คดีอาญา ถือว่าเป็นการกระทำผิดกฎหมายมหาชน ซึ่งกำหนดความสัมพันธ์ระหว่างเอกชนกับรัฐซึ่งปกครองประชาชนภายในอาณาเขตของตน ซึ่งจะต้องมีตัวบทกฎหมายลายลักษณ์อักษรกำหนดความผิดและโทษไว้โดยชัดแจ้ง และโทษที่จะได้รับจะต้องเป็นโทษที่กฎหมายกำหนดไว้ในขณะกระทำผิด จะอาศัยจารีตประเพณีหรือหลักกฎหมายใกล้เคียงหรือหลักกฎหมายทั่วไปมาใช้ลงโทษผู้กระทำผิดไม่ได้

๒. ผลกระทบของคดี

คดีแพ่ง ถือว่ามีผลกระทบระหว่างเอกชนคู่กรณีพิพาทเท่านั้น และความเสียหายที่เกิดขึ้นถือว่าเป็นความเสียหายต่อส่วนตัวของเอกชนแต่ละคน ไม่ใช่กระทบต่อมหาชนเป็นส่วนรวม

คดีอาญา ถือว่ามีผลเสียหายไม่ใช่แต่เอกชนแต่ละคนเท่านั้น แต่เสียหายถึงมหาชนและความสงบเรียบร้อยของสังคมส่วนรวม

๓. ผู้เสียหายและผู้มีอำนาจที่จะดำเนินการให้นำผู้กระทำผิดมาลงโทษ

คดีแพ่ง เอกชนผู้เสียหายและถูกโต้แย้งสิทธิเท่านั้นที่จะมีอำนาจดำเนินการเรียกร้องสิทธิและฟ้องร้องคดีเพื่อคุ้มครองสิทธิของตน เว้นแต่ในกรณีที่ผู้เสียหายเป็นผู้เยาว์หรือผู้หย่อนความสามารถอย่างอื่น กฎหมายเปิดช่องให้ผู้แทนโดยชอบธรรมของบุคคลดังกล่าว ผู้อนุบาล หรือพนักงานอัยการเข้ามาดำเนินการเรียกร้องและฟ้องร้องคดีแทนบุคคลดังกล่าวได้ นอกจากนี้ผู้ถูกโต้แย้งสิทธิในคดีแพ่งอาจมอบอำนาจให้ผู้อื่นดำเนินคดีแทนตนได้

คดีอาญา ในคดีอาญานั้นนอกจากผู้เสียหายจะดำเนินคดีอาญาด้วยตนเองแล้ว กฎหมายยังกำหนดให้ผู้มีอำนาจจัดการแทนผู้เสียหายดำเนินคดีอาญาแทนผู้เสียหายได้อีก เช่น ในกรณีที่

ผู้เยาว์ถูกทำร้ายบาดเจ็บ บิดาผู้เยาว์ก็มีอำนาจจัดการแทนผู้เยาว์ซึ่งเป็นผู้เสียหายได้ ตาม ป.วิ.อาญา มาตรา ๕ หรือมีฉะนั้นถ้าจะมีการตั้งผู้แทนเฉพาะคดีตาม ป.วิ.อาญา มาตรา ๖ นอกจากนี้ในกรณีที่ เป็นคดีความผิดอาญาแผ่นดิน เจ้าพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ หรือราษฎรคนใดคนหนึ่งอาจกล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวนเพื่อให้ดำเนินคดีอาญาแผ่นดินดังกล่าว

๔. การต่อสู้คดีและพิสูจน์ความผิด

คดีแพ่ง เอกชนผู้เสียหายจะต้องเรียกร้องสิทธิและฟ้องร้องคดีคุ้มครองสิทธิของตนเอง โดยจะมอบอำนาจให้ทนายความทำการแทนก็ได้ และเมื่อผู้ถูกฟ้องเป็นจำเลย ได้รับคำฟ้องและทนายเรียกให้มาต่อสู้คดีแล้วจะต้องดำเนินการยื่นคำให้การต่อสู้คดี ปฏิเสธคำฟ้องหรือข้อกล่าวหาของโจทก์ภายในกำหนดเวลาที่กฎหมายกำหนดไว้ ประเด็นปัญหาข้อใด จำเลยไม่ปฏิเสธกฎหมายถือว่าจำเลยยอมรับหรือไม่มีประเด็นที่จะต่อสู้ โจทก์จึงสามารถจะพิสูจน์ข้อกล่าวหาอ้างของตนได้ง่าย และในการดำเนินกระบวนการพิจารณานั้น คู่ความฝ่ายใดพิสูจน์ให้ศาลเชื่อได้ดีกว่า คู่ความฝ่ายนั้นก็ชนะคดี

คดีอาญา ในคดีอาญาแผ่นดิน นอกจากผู้เสียหายหรือผู้มีอำนาจทำการแทนจะฟ้องคดีเองได้แล้ว พนักงานอัยการก็มีอำนาจที่จะฟ้องร้องคดีหรือร่วมเป็นโจทก์ฟ้องร้องคดีได้ด้วย ซึ่งฝ่ายจำเลยก็ต้องถูกนำตัวมาศาล และจะให้การต่อสู้คดี ปฏิเสธข้อกล่าวหาหรือหนึ่งเฉยก็ได้ ในกรณีที่นิ่งเฉย กฎหมายถือว่าจำเลยปฏิเสธ ซึ่งฝ่ายโจทก์จะต้องพิสูจน์ให้ปราศจากข้อสงสัยว่าจำเลยกระทำผิดในกรณีที่เกิดกรณีสงสัย ศาลจะยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้แก่จำเลย และยกฟ้องโจทก์เสีย

๕. การยกอายุความขึ้นต่อสู้

คดีแพ่ง ผู้เสียหายจะต้องดำเนินการฟ้อง

ร้องคดีภายในกำหนดอายุความที่กฎหมายกำหนดไว้ หากฟ้องเมื่อพ้นกำหนดอายุความแล้ว จำเลยอาจจะยกอายุความขึ้นต่อสู้คดีเพื่อให้ยกฟ้องของโจทก์ได้ แต่ในกรณีที่จำเลยไม่ยกอายุความขึ้นต่อสู้ ศาลจะยกเรื่องอายุความขึ้นยกฟ้องโจทก์เองไม่ได้ เพราะคู่ความจะต้องรักษาผลประโยชน์ของตนเอง ศาลจะต้องดำเนินกระบวนการพิจารณาและพิพากษาคดีตามประเด็นปัญหาข้อพิพาทต่อไป

คดีอาญา แม้ผู้เป็นจำเลยจะไม่ยกอายุความขึ้นต่อสู้ก็ตาม เมื่อปรากฏว่าฟ้องของโจทก์ขาดอายุความแล้ว ศาลจะต้องยกฟ้องของโจทก์ จะพิจารณาพิพากษาลงโทษจำเลยไม่ได้ เพราะถือว่าเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน

๖. ลักษณะของโทษที่จะลงแก่ผู้กระทำความผิด

คดีแพ่ง ศาลจะพิพากษาให้ผู้แพ้คดีชำระหนี้เป็นเงิน หรือส่งมอบทรัพย์สิน หรือกระทำการหรือให้งดเว้นการกระทำอย่างหนึ่งอย่างใดซึ่งเป็นการละเมิดสิทธิของเจ้าหนี้ หรือหากไม่กระทำตามคำพิพากษาของศาลก็ให้ใช้คำพิพากษาของศาลเป็นการแสดงเจตนา หรือให้ชดเชยค่าเสียหายเป็นเงิน

คดีอาญา ศาลจะพิพากษาให้ผู้กระทำความผิดรับโทษตามความร้ายแรงของการกระทำผิดภายในขอบเขตที่กฎหมายกำหนดไว้ ซึ่งอาจจะเป็นโทษประหารชีวิต จำคุกกักขัง ปรับ ริบทรัพย์สินแล้วแต่กรณีตามที่กฎหมายบัญญัติ

๗. วิธีการดำเนินการบังคับลงโทษตามคำพิพากษา

คดีแพ่ง ผู้ชนะคดีจะต้องดำเนินการกระบวนการพิจารณาเพื่อให้ศาลดำเนินการบังคับคดีตามคำพิพากษาต่อไป หากลูกหนี้ตามคำพิพากษาไม่มีทรัพย์สินที่จะชำระหนี้ตามคำพิพากษาได้ เจ้าหนี้ก็มีอายุความ ๑๐ ปี ที่จะดำเนินการขอให้

ศาลดำเนินการบังคับคดีตามคำพิพากษาของศาล หากลูกหนี้ถึงแก่ความตายก่อนชำระหนี้ เจ้าหนี้ก็อาจจะขอให้ดำเนินการบังคับคดีเอาจากทรัพย์สินกองมรดกของลูกหนี้ตามคำพิพากษาต่อไปได้

คดีอาญา เมื่อศาลได้ตัดสินลงโทษจำเลยอย่างใดแล้ว เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบในการนำผู้กระทำความผิดไปลงโทษจะมารับตัวผู้ถูกตัดสินไปลงโทษทันที ในกรณีที่ศาลพิพากษาลงโทษปรับ หากจำเลยไม่มีเงินชำระค่าปรับตามคำพิพากษา ศาลก็จะพิพากษาให้ลงโทษกักขังแทนค่าปรับได้ ในกรณีที่จำเลยถึงแก่ความตาย โทษตามคำพิพากษาก็เป็นอันสิ้นสุดลง

ลักษณะคดีแพ่งเกี่ยวข้องกับคดีอาญา

หากพิจารณาถึงการกระทำซึ่งนำมาสู่ข้อพิพาทแล้ว จะเห็นได้ว่าเราอาจพิจารณาได้๒ด้านด้วยกัน ในด้านหนึ่งเราอาจพิจารณาว่าการกระทำนั้นผู้กระทำได้กระทำก่อให้เกิดความเสียหายต่อประโยชน์ส่วนตัวของบุคคล ซึ่งผู้ก่อให้เกิดความเสียหายจะต้องชดเชยความเสียหายให้ผู้ได้รับความเสียหายนั้นหรือไม่ การพิจารณาในด้านนี้เป็นการพิจารณาในด้านนี้เป็นการพิจารณาในแง่คดีแพ่ง ในอีกด้านหนึ่งเราอาจพิจารณาว่าการกระทำนั้นเป็นเรื่องร้ายแรงที่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อส่วนรวม อันกฎหมายกำหนดให้เป็นความผิดที่จะต้องรับโทษทางอาญาหรือไม่ การพิจารณาในด้านนี้เป็นการพิจารณาในแง่คดีอาญา

การกระทำบางอย่างอาจเป็นได้แต่เฉพาะคดีแพ่งอย่างเดียวเท่านั้น โดยไม่อาจเป็นคดีอาญาได้ ทั้งนี้เนื่องจากกฎหมายไม่ได้กำหนดให้การกระทำเช่นนั้นเป็นความผิด ดังนั้น ผู้ก่อให้เกิดความเสียหายจึงเพียงแต่ชดเชยความเสียหายให้ผู้ได้รับความเสียหายด้วยทรัพย์สินหรือเงินตราที่เป็นอันเพียงพอ อย่างไรก็ตามการกระทำบางอย่างอาจเป็นได้ทั้งคดีแพ่งและคดีอาญาด้วยในขณะเดียวกัน ในกรณีเช่นนี้นอกจากผู้ก่อให้เกิดความเสียหายจะ

ต้องชดใช้ความเสียหายให้แก่ผู้ได้รับความเสียหายแล้ว ผู้ก่อให้เกิดความเสียหายนั้นยังจะต้องรับผิดชอบโดยถูกลงโทษจากทางบ้านเมืองตามกฎหมายกำหนดด้วย ซึ่งข้อพิพาทเช่นนี้เรียกว่า ข้อพิพาทอันเป็นคดีแพ่งเกี่ยวเนื่องกับคดีอาญา

ตัวอย่างที่ ๑ นายมากู้เงินนายมีจำนวน ๑,๐๐๐ บาท เมื่อครบกำหนดชำระแล้ว นายมาไม่ยอมชำระคืนให้นายมี หากพิจารณาในแง่ที่ว่านายมาจะต้องรับผิดชอบโดยคืนเงินให้นายมีหรือไม่ เช่นนี้เป็นการพิจารณาในแง่คดีแพ่ง ซึ่งนายมาจะต้องรับผิดชอบโดยชดใช้เงินคืนให้นายมา อย่างไรก็ตามการกู้เงินแล้วไม่ใช้คืน กฎหมายไม่ได้กำหนดไว้ว่าผู้กู้จะต้องรับโทษ เช่น การประหารชีวิต จำคุก กักขัง ปรับ หรือริบทรัพย์สิน ดังนั้น นายมาจึงไม่มีความผิดอาญาด้วยคดีนี้จึงเป็นคดีแพ่งแต่เพียงอย่างเดียว

ตัวอย่างที่ ๒ นายมาโกรธนายมีที่ไม่ยอมให้ตนกู้เงิน จึงใช้ขวานฟันนายมี ยังผลให้นายมีกะโหลกร้าวและตาบอด หากพิจารณาในแง่ที่ว่านายมาจะต้องชดใช้ค่าเสียหาย เช่น ค่าทำขวัญ ค่ารักษาพยาบาลให้แก่ นายมีหรือไม่ เช่นนี้เป็นการพิจารณาในแง่คดีแพ่ง ซึ่งนายมาจะต้องชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ นายมี แต่หากพิจารณาในแง่ที่ว่า การกระทำของนายมาเช่นนี้เป็นความผิดอันจะต้องถูกลงโทษจำคุกหรือปรับเพียงใด เช่นนี้เป็นการพิจารณาในแง่คดีอาญา ซึ่งจะเห็นได้ว่าการกระทำเช่นนี้เป็นได้ทั้งคดีแพ่งและคดีอาญา ดังนั้นจึงเป็นคดีแพ่งที่เกี่ยวข้องกับคดีอาญา

การฟ้องคดีแพ่งเกี่ยวเนื่องกับคดีอาญาและการระงับข้อพิพาท

การกระทำผิดทางอาญาอาจจะเข้าองค์ประกอบเป็นความผิดในทางแพ่ง และในทางกลับกัน การกระทำผิดทางแพ่งตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์อาจจะเข้าลักษณะเป็นความผิดทางอาญาตามประมวลกฎหมายอาญาและมหาดชนอื่น ๆ ด้วยก็ได้ เช่น ผู้จัดการ

ทรัพย์สินของบริษัทที่ได้ยกยอกทรัพย์สินของบริษัทของตนที่ตนได้ครอบครองอยู่เป็นของตนโดยทุจริต ถือว่าเป็นการปฏิบัติหน้าที่การเป็นผู้จัดการ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ซึ่งต้องรับผิดชอบในทางแพ่ง และในขณะเดียวกันอาจเข้าลักษณะเป็นความผิดอาญาฐานยกยอกทรัพย์สิน ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๓ ผู้กระทำความผิดอาจจะถูกฟ้องร้องให้รับผิดชอบตามกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และตามประมวลกฎหมายอาญาพร้อม ๆ กัน หรือต่อเนื่องกันตามวิธีการที่ประมวลกฎหมาย วิธีพิจารณาความแพ่งและประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญากำหนดหลักเกณฑ์ไว้

เป็นที่น่าสังเกตว่า การกระทำผิดกฎหมายแพ่งและพาณิชย์น้อยอย่างที่จะเข้าลักษณะเป็นการกระทำผิดทางอาญา แต่การกระทำผิดทางอาญาเกือบทุกอย่างที่ทำให้เอกชนเป็นผู้เสียหาย จะเป็นผิดทางแพ่งตามที่ มาตรา ๔๒๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์กำหนดไว้ในมาตรานี้ ซึ่งบัญญัติว่า “ผู้ใดจงใจหรือประมาทเลินเล่อทำต่อบุคคลอื่นโดยผิดกฎหมายให้เขาเสียหายถึงแก่ชีวิตก็ดี แก่ร่างกายก็ดี อนามัยก็ดี เสรีภาพก็ดี ทรัพย์สิน หรือสิทธิอย่างหนึ่งอย่างใดก็ดี ท่านว่าผู้นั้นทำละเมิด จำต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อการนั้น” นอกจากจะผิดตามมาตราดังกล่าวแล้ว อาจจะผิดตามมาตราอื่น ๆ ในเรื่องละเมิดก็ได้ ดังนั้น ผู้เสียหายจึงอาจจะฟ้องคดีแพ่งเกี่ยวเนื่องกับคดีอาญาตามหลักที่มาตรา ๔๐ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญากำหนดไว้ก็ได้ เรื่องใดแม้ว่าได้ฟ้องในทางอาญาแล้วก็ไม่ตัดสิทธิผู้เสียหายที่จะฟ้องในทางแพ่งอีก ในการพิจารณาคดีส่วนหนึ่ง ศาลจำต้องถือข้อเท็จจริงที่ปรากฏในคำพิพากษาคดีส่วนอาญาและคำพิพากษาคดีส่วนแพ่งต้องเป็นตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย อันว่าด้วยความรับผิดชอบของบุคคลในทางแพ่ง โดยไม่ต้องคำนึงถึงว่าจำเลยต้องคำพิพากษาว่าได้กระทำผิดหรือไม่ ราคาทรัพย์สิน

ที่ศาลสั่งให้จำเลยใช้แก่ผู้เสียหาย ศาลจะกำหนดให้ตามราคาอันแท้จริง ส่วนจำนวนเงินค่าทดแทนที่ผู้เสียหายจะได้รับนั้น ให้ศาลกำหนดให้ตามความเสียหาย แต่ต้องไม่เกินค่าขอในการฟ้องคดีอาญาฐานลักทรัพย์ ชิงทรัพย์ ชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์ โจรสลัดกรรโชก ฉ้อโกง ยักยอก หรือรับของโจร ถ้าผู้เสียหายมีสิทธิที่จะเรียกร้องทรัพย์สินหรือราคาที่เขาสูญเสียไปเนื่องจากการกระทำผิดคดี เมื่อพนักงานอัยการยื่นฟ้องคดีอาญาก็ให้เรียกทรัพย์สินหรือราคาแทนผู้เสียหายด้วยการเรียกทรัพย์สินหรือราคาคืนดังกล่าวข้างต้น พนักงานอัยการจะขอรวมไปกับคดีอาญา หรือจะยื่นคำร้องในระยะใดระหว่างที่คดีอาญากำลังพิจารณาอยู่ในศาลชั้นต้นก็ได้ คำพิพากษาในส่วนเรียกทรัพย์สินหรือราคาให้รวมเป็นส่วนหนึ่งแห่งคำพิพากษาในคดีอาญา ตามมาตรา ๔๙ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เมื่อศาลพิพากษาคดีส่วนอาญา ศาลจะสั่งให้คืนทรัพย์สินของกลางแก่เจ้าของก็ได้ แม้จะไม่มีฟ้องคดีส่วนแพ่งก็ตาม ในกรณีที่ศาลสั่งให้คืนทรัพย์สินหรือใช้ราคาแก่ผู้เสียหายตามคำฟ้องของพนักงานอัยการ (มาตรา ๔๓) ให้ถือว่าผู้เสียหายนั้นเป็นเจ้าของหนี้ตามคำพิพากษา มีสิทธิดำเนินการบังคับคดีตามคำพิพากษา หรือคำสั่งตามหลักที่ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งกำหนดไว้

อนึ่ง ในการฟ้องคดีแพ่งเกี่ยวเนื่องกับคดีอาญานั้น มาตรา ๕๑ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาได้กำหนดอายุความไว้แตกต่างจากอายุความตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ผู้ฟ้องร้องคดีจึงต้องตรวจสอบอายุความตามมาตรานี้ให้แน่ชัดเสียก่อน และในการฟ้องคดีแพ่งไปพร้อมกับคดีอาญานั้น ศาลที่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีอาญาย่อมจะมีอำนาจที่จะพิจารณาพิพากษาคดีแพ่งเกี่ยวเนื่องคดีอาญาด้วย

แม้ทุนทรัพย์ที่โจทก์ขอให้ใช้ราคาทรัพย์จะ

เป็นราคามากมายเท่าใดก็ตาม ในคดีที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์ฟ้องว่าจำเลยลักทรัพย์ กับขอให้จำเลยคืนหรือใช้ราคาทรัพย์แก่ผู้เสียหายนั้น แม้ศาลจะพิพากษายกฟ้องคดีส่วนอาญา แต่เมื่อคำสั่งขอส่วนแพ่งเป็นคำขอที่เกี่ยวข้องกับคดีอาญาที่โจทก์ฟ้อง อำนาจของพนักงานอัยการที่จะว่ากล่าวเกี่ยวกับคำขอส่วนแพ่งยังคงมีต่อไป ศาลมีอำนาจสั่งให้จำเลยคืน หรือใช้ราคาทรัพย์แก่ผู้เสียหายได้ และในการฟ้องคดีแพ่งเกี่ยวเนื่องกับคดีอาญานั้น โจทก์จะฟ้องคดีส่วนแพ่งก็ได้ และถ้าระหว่างที่คดีส่วนแพ่งยังไม่ถึงที่สุด โจทก์ฟ้องคดีส่วนอาญาในมูลกรณีเดียวกันกับที่โจทก์ฟ้องในคดีส่วนแพ่งนั่นเอง เช่นนี้หาใช่เป็นเรื่องคดีแพ่งเกิดก่อนคดีอาญาไม่ และการพิพากษาคดีส่วนแพ่ง ศาลจำต้องถือข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏในการดำเนินคดีส่วนอาญา ๒

**ทจก.จ.บริการพยุหะ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง
และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน**

**คือเติม
เข้ามา
สืบสานวิชา**

● **สมณะโพธิรักษ์**

โดย **คุณสมยศ - รตน เฉลิมพงษ์**

๓๐๖ หมู่ ๕ ถ.เอเชีย (กม.๒๐๙-๒๑๐) อ.พยุหะคีรี
จ.นครสวรรค์ ๖๐๑๓๐

☎ ๐๕๖-๓๔๑๓๗๓ แฟกซ์ ๐๕๖-๓๔๑๓๗๑

○ พรรคข้าราชการ ○

การ์ตูนเขียน ไทยรัฐ

มีระบบ มีระเบียบ ก็ไร้ค่า
มีเพื่อฝ่า มีเพื่อฝืน ตามตันทหา
อ้างระบบ อ้างระเบียบ เป็นหน้าตา
ด้วยลีลา “เขียนด้วยมือ ลบด้วยตีน”
ก็แล้วแต่ ตีนใคร จะใหญ่กว่า
พลังอำนาจ ตันทหา เหนือธรรม-ศีล
หนึ่งองค์กร เคยสูงเกิน จะป่ายป็น
ก็ไม่พ้น รอยตีน ประทับตรา

งานการเมือง การปกครอง ประเทศชาติ
ตั้งเป็นงาน ผูกขาด ชันอาสา
ประกาศตน เสียสละ เพื่อประชา
แต่...เบื้องหน้า เบื้องหลัง ต่างกันไกล

น้ำอานาถ เส้าหลัก ของประเทศ
เกิดอาเพศ อันใดหนอ เคยยิ่งใหญ่
“ข้าราชการ” แห่งไหนหลวง ... คือธงชัย
กำลังพล เหนือพรรคใด ในแผ่นดิน

หากชื่อ “พรรค - ข้าราชการ” อนุমানหมาย
ปฏิบัติการ ทำทาย ทวยกัณฉิน
ใช้สยบยอม หวังลาภยศ เงินมลทิน
ถึงพลีสิ้น ... คักคักครี “ข้าราชการ”

